

Starodávne
havajské učení
Ho'oponopono

svět bez hranic

Tajná
havajská technika
na vytváření hojnosti,
zdraví, míru ...

JOE VITALE

autor bestselleru *The Attractor Factor*

a **Ihaleakala Hew Len, Ph.D.**

Joe Vitale, Ihaleakala

svět

bez hranic

Tajná

havajská technika

na vytváření hojnosti,
zdraví, míru...

Joe Vitale
Ihaleakala Hew Len, Ph.D.
SVĚT BEZ HRANIC

Z anglického originálu *Zero Limits*

From the original English-language edition *Zero Limits* by Joe Vitale
and Ihaleakala Hew Len, PhD.

Věnováno

Mornah a Ka'i
– Dr. Hew Len

Marku Ryanovi a Nerisse
– Dr. Vitale

Ho'oponopono je cenný dar, který pomáhá člověku rozvinout funkční vztah se svou vnitřní Božskou podstatou a nepřetržitě prosit o nápravu chybných myšlenek, slov a skutků. **Podstata techniky tkví ve svobodě a bezpodmínečném osvobození od minulosti.**

—Morrnah Nalamaku Simeona,
učitelka a mistr ho'oponopono,
autorka techniky Nalezení vlastního
Já pomocí ho'oponopono,
v roce 1983 jmenovaná Honolulskou
misí Hongwanji a zákonodárným
sborem státu Havaj Žijícím pokladem
Havaje

Poděkování

Za tuto knihu vděčím zejména dvěma lidem: Marku Ryanovi, svému báječnému příteli, jenž mi poprvé vyprávěl příběh o tajemném terapeutovi, o němž se dočtete, a Dr. Ihaleakalovi Hew Lenovi, onomu záhadnému terapeutovi, jenž se stal mým novým drahým přítelem. Můj dík patří také Nerisse, mé lásce, opoře a životní partnerce. Děkuji rovněž svým úžasným spolupracovníkům - Matru Holtovi a přátelům ze společnosti John Wiley & Sons, Inc., Suzanne Burns, své osobní asistentce, publicistce a korektorce prvního rukopisu této knihy. Podpory se mi taktéž dostalo od mé duchovní skupiny, jmenovitě Jillian Coleman-Wheeler, Cindy Cashman, Craiga Perrina, Pata O'Bryena, Billa Hibblera a Nerrissy Oden. Mými prvními čtenáři, kteří mi pomohli knihu upravit a dokončit, byli Mark Weisser a Mark Ryan. A ještě děkuji Boží Prozřetelnosti za to, že mě provázela tvůrčím procesem. Děkuji všem.

Předmluva

Kde začíná klid a mír

Na stole mé drahé Mornah Nalamaku Simeony, zakladatelky a první zasvěcené učitelky systému Nalezení vlastního Já pomocí ho'oponopono, leží lístek s nápisem „Klid a mír začíná u mne“.

Od prosince roku 1982 do osudového únorového dne roku 1992 v německém Kirchbergu jsem pracoval a cestoval po jejím boku. V té době jsem měl příležitost tento klid a mír přesahující hranice mého chápání pozorovat zblízka. Vyzařovala jej dokonce ve chvíli, kdy uprostřed zmatku uléhala na smrtelné lože.

Cítím se nesmírně šťasten a poctěn, že jsem v listopadu 1982 mohl projít výcvikem u této neuvěřitelné ženy a po celých deset let pobývat v její přítomnosti. Od té doby techniku ho'oponopono provozuji pravidelně. Těší mne, že s laskavou pomocí mého přítele Dr. Johna Vitaleho může nyní odkaz Mornah spatřit světlo světa.

Pravdou však je, že se má toliko dostat skrze mne k vám, neboť všichni jsme jedno a vše se odehrává uvnitř.

Klid a mír ve Mně,
Ihaleakala Hew Len, Ph.D.

Emeritní předseda

Nadace *The Foundation of I, Inc. Freedom of the Cosmos*

www.hooponopono.org

www.businessbyyou.com

Úvod

Tajemství vesmíru

V roce 2006 jsem napsal článek s názvem *Nejpodivuhodnější terapeut světa*. Pojednával o psychologovi, který uzdravil celé oddělení psychicky narušených vězňů, aniž by se s jediným z nich osobně setkal. Používal nezvyklou léčebnou metodu z Havaje. Do roku 2004 jsem o něm ani o jeho postupu neslyšel. Než jsem ho našel, uplynuly dva roky. Pak jsem se jeho terapeutické metodě naučil a vydal onen věhlasný článek.

Článek se rozlétl po internetu. Dostal se do diskuzních skupin a emailových schránek bezpočtu lidí snad všech společenských vrstev. Lidem z mého seznamu na www.mrfire.com se líbil a přeposlali ho desetitisícům dalších, kteří se o něj podělili se svými rodinnými příslušníky a přáteli. Odhaduji, že se dostal ke zrakům asi pěti milionů lidí.

Všem, kdo si jej přečetli, bylo zatěžko mu uvěřit. Některé inspiroval. Někteří byli skeptičtí. Všichni ale chtěli více. Tato kniha je splněním jejich přání a výsledkem mého pátrání.

Dokonce i když důvěrně znáte a ovládáte pět stupňů popsaných v mé knize *The Attractor Factor**, nevylučuji, že shledáte napoprvé obtížné porozumět neuvěřitelným

* Překlady názvů knih Joa Vitaleho jsou uvedeny v dodatku **O** autorech.

odhalení, která vám zde nabízím. Jednoduchá metoda, o níž se s vámi v této knize podělím, pomůže objasnit, jakým způsobem se mi podařilo dosáhnout úžasných úspěchů, aniž bych o ně ve skutečnosti usiloval.

Zde je několik z nich:

- Můj audio program s názvem *The Power of Outrageous Marketing* vyšel u firmy Nightingale-Conant poté, co jsem se po deseti letech přestal dobývat do jejich dveří.

- Z bezdomovce jsem se stal chudým mužem, pak spisovatelem s existenčními potížemi, později vydávaným tvůrcem a autorem bestsellerů a nakonec guruem internetového marketingu, a to vše bez jakéhokoli obchodního plánu.

- Mé přání přitáhnout si do života sportovní vůz BMW Z3 mě inspirovalo k novému nápadu v oblasti internetového prodeje, jenž mi vynesl 22 500 amerických dolarů za jeden jediný den a zhruba čtvrt milionu dolarů za rok.

- Touha pořídít si venkovskou usedlost v Texasu a přestěhovat se do ní v době, kdy jsem byl na mizině a procházel rozvodovým řízením, mě přivedla k založení podniku, který vydělával 50 000 dolarů denně.

- Zhubl jsem o 36 kilogramů poté, co jsem kapituloval a otevřel se novému způsobu dosažení svého cíle.

- Mé přání stát se autorem nejprodávanější knihy mě přimělo k tomu, abych napsal něco, o čem jsem nikdy předtím nepřemýšlel, a dokonce to ani nebyl můj vlastní nápad.

- Roli ve filmu *Tajemství* jsem dostal, aniž bych o ní uvažoval, žádal či v tomto směru cokoli podnikal.

- Má vystoupení v pořadu *Larry King Live* v listopadu 2006 a březnu 2007 se uskutečnila, aniž bych něco podobného zamýšlel.

- V době, kdy píšete tuto knihu, se v Hollywoodu projednává zfilmování mé knihy *The Attractor Factor* a na jiných místech se hovoří o tom, že bych měl mít svůj vlastní televizní pořad.

V seznamu bych mohl pokračovat, ale věřím, že jste si již vytvořili dostatečnou představu. V mém životě se děje spousta zázraků.

Jak je to možné?

Kdysi jsem neměl střechu nad hlavou. Dnes jsem autorem nejprodávanějších knih, významnou osobností internetu a multimilionářem.

Co se stalo, že do mého života vstoupil tento neuvěřitelný úspěch?

Ano, následoval jsem své sny.

Ano, byl jsem podnikavý.

Ano, byl jsem vytrvalý.

Nechová se ale mnoho jiných lidí stejně, aniž by dosáhlo takového úspěchu?

Čím se má cesta liší?

Když na mé výsledky pohlédnete kritickým okem, zjistíte, že ani jeden z nich ve skutečnosti není mým přímým výtvozem. Ve skutečnosti je spojuje duch Božského plánu, jehož jsem někdy dokonce nedobrovolným účastníkem.

Dovolte mi, abych to vysvětlil ještě jinak: Ke konci roku 2006 jsem vyučoval seminář s názvem *Beyond Manifestation* (www.BeyondManifestation.com), který byl silně ovlivněn tím, co jsem se naučil od chvíle, kdy jsem se setkal s tajemným havajským terapeutem a seznámil se s jeho technikou. Během školení jsem požádal všechny přítomné, aby sepsali seznam veškerých prostředků, které lze použít k tomu, abychom si v životě něco konkrétního přitáhli či zhmotnili. V seznamech se objevila slova jako afirmace, vizualizace, záměr, metoda uvědomění si svého těla, procítění cíle, scripting, technika EFT neboli ťukání a spousty dalších. Když skupina sepsala všechny možné způsoby vytváření vlastní skutečnosti, zeptal jsem se, zda tyto způsoby fungují vždy, za všech okolností a bez výjimky.

Všichni se shodli na tom, že nikoli.

„Proč?“ zeptal jsem se.

Nikdo si nebyl úplně jistý.

Pak jsem jim sdělil svůj postřeh.

„Veškeré jmenované způsoby jsou omezené,“ řekl jsem.

„Jde o hříčky mysli, jimiž vás přesvědčuje o tom, že vy jste pánem. Pravdou však je, že pánem nejste vy a že skutečné zázraky nastanou teprve tehdy, až si přestanete pohrávat se svou myslí a začnete důvěřovat prostoru uvnitř sebe, v němž neexistují hranice.“

Poté jsem se vyjádřil ve smyslu, že to, kam v životě směřujeme, se nachází za hranicí všech těchto hříček, mimo prostor uvažování, přímo tam, kde se nalézá Bůh. Dále jsem vysvětlil, že lidský život prochází třemi stádii. Prvním stádiem je stádium, kde se cítíme být obětí. Ve druhém se považujeme za tvůrce svého života, a nakonec, pokud máme to štěstí a dojdeme do třetího stádia, se stáváme služebníky Boží Prozřetelnosti. V poslední fázi, o níž se rozepíší později, se dějí neuvěřitelné zázraky, a to téměř bez námahy.

Dnes jsem hovořil s mužem, jenž se v rámci mého programu *Hypnotic Gold Membership* (viz www.HypnoticGold.com) zaměřuje na práci s cíli. Tento muž již napsal několik knih a prodal miliony výtisků. Dovede učít klienty, jak vytyčovat cíle. Velká část jeho metodiky je založena na předpokladu, že člověk má spalující touhu dosáhnout něčeho konkrétního. Tato strategie je ovšem neúplná. Zeptal jsem se ho, co by navrhl člověku, který nemá motivaci stanovit si cíl.

„Kdybych to věděl,“ řekl, „dokázal bych vyřešit většinu problémů světa.“

Pak dodal, že aby člověk dosáhl cíle, musí opravdu chtít. Pokud tomu tak není, neudrží si nezbytné soustředění a disciplínu.

„Ale co když nemá silnou touhu?“ zeptal jsem se.

„Pak nedosáhneš svého cíle.“

„A jak sám v sobě tuto silnou motivaci vyvinu?“

Nedokázal odpovédět.

A o to jde. V určitém bodě veškeré svépomocné metody selhávají. Narážejí na znepokojivou skutečnost, že pokud člověk není připraven něčeho dosáhnout, neudrží si energii, kterou ke zhmotnění svého přání potřebuje, a nakonec se jej vzdá. Snad každý má tuto zkušenost s novoročními předsevzetími, na něž 2. ledna zapomíná. Dobrý záměr existoval, ale něco v hloubi duše nebylo v souladu s vědomými touhami.

Jak tedy naložit s oním hlubším já, které „nedychtí“?

Zde přichází na pomoc havajská metoda, kterou si osvojíte v této knize. Přispívá k čištění podvědomí, v němž sídlí bloky. Slouží k rozpuštění skrytých programů, které člověku brání v dosažení tužeb, ať jde o zdraví, bohatství, štěstí nebo cokoli jiného. Vše se děje uvnitř.

To vše vysvětlím v knize, kterou právě držíte v ruce. Prozatím se zamyslete nad následujícím citátem, který jsem vybral z díla Tora Norretrandera *The User Illusion*. Kniha shrnuje podstatu vnitřní cesty, na niž se právě chystáte: „Vesmír vznikl, když se nic spatřilo v zrcadle.“

Stručně řečeno: *Svět bez hranic* je kniha o návratu do nulového stavu, kde neexistuje nic a možné je vše. V tomto stavu nesídlí žádné myšlenky, slova, činy, vzpomínky, vzorce, přesvědčení ani cokoli jiného. Prostě nic.

Jednoho dne se však nic spatřilo v zrcadle a vy jste se narodili. Od té doby jste vytvořili, nevědomě vstřebali a přijali přesvědčení, vzorce, vzpomínky, myšlenky, slova, činy a tak dále. Mnohé z těchto vzorců mají původ na samém počátku života.

Tato kniha vám chce pomoci prožít zázrak vteřinu po vteřině. Z onoho místa k vám přijdou podobné divy, jaké jsem popsal výše. Budou pro vás jedinečné a stejně úžasné, kouzelné a magické jako pro mne.

Můj prožitek na této neuvěřitelné duchovní cestě k energii je téměř nepopsatelný. Úspěch, který nyní zažívám, předčí i ty

nejtroufalejší sny. Osvojil jsem si nové dovednosti a hladina mé sebelásky a lásky ke světu dosáhla až tam, kde slova nestačí. Můj život je prostoupen takřka bezmeznou úctou.

Vysvětlím to ještě jednou a jinak: Každý člověk má k dispozici čočku, skrze niž pozoruje svět. Náboženství, filozofie, terapeutické směry, spisovatelé, kazatelé, guruové i šarlatáni, všichni pohlížíjí na svět s myslí nastavenou určitým způsobem. Tato kniha vás naučí vidět svět jinak a pomůže vám opustit mylné představy které jste dosud měli. Podaří-li se vám to, vstoupíte do prostoru, který jsem nazval svět bez hranic.

Uvědomte si, prosím, že tato kniha je historicky první publikací, která odhaluje obnovenou léčebnou techniku pocházející z Havaje, techniku Nalezení vlastního Já prostřednictvím ho'oponopono. Zároveň mějte na paměti, že se jedná o mou osobní zkušenost s touto metodou, tedy zkušenost jednoho muže. Ačkoli jsem knihu napsal s požehnáním svého učitele, použil jsem své vlastní brýle pohledu na svět. Abyste technice zcela porozuměli, doporučuji vám absolvovat víkendový seminář a zažít ji na vlastní kůži. (Seznam termínů výcviku je uveden na webových stránkách www.hooponopono.org a www.zerolimits.info.)

Celá podstata této knihy by mohla být shrnuta jedinou formulkou, formulkou, kterou se naučíte používat a jež odhaluje původní tajemství vesmíru. Tato slova chci vyslovit před vámi a Bohem právě teď: „Miluji tě.“ Pohodlně se usadte. Vlak do vaší duše právě vyjíždí. Držte si klobouky.

S láskou.

Aloha no wau ia oe.

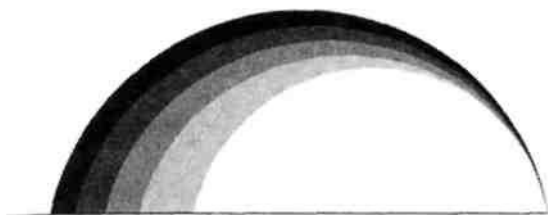
Dr. Joe Vitale

(Ao Akua)

Austin, Texas

www.mrfire.com

*Vesmír vznikl, když se nic spatřilo v zrcadle.
Tor Norretranders, The User Illusion*

Dobrodružství začíná

*Mír s tebou, veškerý můj klid a mír.
O ka Maluhia no me oe, Ku'u Maluhia a pau loa.*

V srpnu roku 2004 jsem pracoval u stánku a vystupoval na výroční konferenci Národního spolku hypnotizérů. Lidé, atmosféra celého podniku a setkání s dalšími účastníky na mě působilo velice příjemně. Na událost, která téhož dne spustila změny v mém životě, jsem však nebyl ani v nejmenším

připraven.

Můj přítel Mark Ryan byl u stánku zaměstnán společně se mnou. Působí rovněž jako terapeut a při práci používá hypnózu. Ve věcech zkoumání mystérií života je velmi otevřený, zvědavý, hovorný a bystrý. Dokážeme spolu rozmlouvat dlouhé hodiny. Na konferenci jsme probírali své terapeutické vzory, Miltonem Ericksonem počínaje a méně známými šamany konče. Během jednoho rozhovoru mě Mark překvapil otázkou: „Už jsi někdy slyšel o léčiteli, který uzdravuje lidi, aniž by se s nimi osobně setkal?“

Tato otázka mě zaskočila. Slyšel jsem o terapeutech, kteří pracují s lidskou psychikou a také o léčiteli poskytujících své služby na dálku. Mel jsem však dojem, že Mark hovoří o něčem jiném.

„Jde o psychologa, který vyléčil celou psychiatrickou léčebnu plnou trestně stíhaných osob, a přitom se s žádným z pacientů nikdy osobně nesetkal.“

„Jak to dělal?“

„Použil havajskou léčebnou techniku ho'oponopono.“

„Ho-o-co?“ zeptal jsem se a asi dvanáctkrát jsem požádal Marka, aby název zopakoval. Nikdy předtím jsem ho totiž neslyšel. Mark neznal příběh dost podrobně, aby mi byl schopen o něm povědět víc. Přiznám se, byl jsem zvědavý, ale také dost skeptický. Měl jsem za to, že se jedná o nějakou povídačku. Uzdravovat lidi bez osobního kontaktu? Připadalo mi to jako nesmysl.

Mark však pokračoval následujícím příběhem:

„Zhruba před šestnácti lety jsem v rámci sebepoznávací cesty navštívil Mount Shasta v Kalifornii. Jeden přítel mi dal malou bílou brožurku napsanou modrým inkoustem. Nikdy na ni nezapomenu. Byl to článek o jednom havajském terapeutovi a jeho léčebném postupu. Četl jsem ho několik let pořád dokola. Přesný postup nepopisoval, ale bylo jasné, že s jeho pomocí uzdravuje lidi.“

„Kde je tomu článku konec?“ zeptal jsem se, neboť jsem si

ho chtěl přečíst.

„Nemohu ho najít,“ řekl Mark. „Jenom mi něco říká, že ti o něm mám vyprávět. Víím, že mi nevěříš, ale jsem stejně nedočkavý jako ty. Také bych rád věděl víc.“

Příští rok se konference konala znovu. V mezičase jsem prohledával internet, ale o terapeutovi, který uzdravuje lidi, aniž by se s nimi osobně setkal, se mi nepodařilo najít ani zmínku. V té době jsem dokonce ani nevěděl, jak se slovo ho'oponopono píše. Samozřejmě, že jsem našel nějaké informace o léčení na dálku, ale měl jsem za to, že technika onoho Havajce spočívá v něčem jiném. Později se ukázalo, že tato metoda se otázkou vzdálenosti vůbec nezabývá. Po neúspěchu jsem na čas hledání nechal.

Na dalším sjezdu hypnotizérů, v roce 2005, začal Mark o onom léčiteli znovu hovořit.

„Už jsi o něm něco vypátral?“ zeptal se mě.

„Vždyť neznám jeho jméno a ani nevím, jak se název té metody píše,“ vysvětloval jsem. „Pochopitelně jsem nic nenašel.“

Protože Mark je mužem činu, přerušili jsme okamžitě práci, vyndali můj laptop, připojili se na internet a pustili se do vyhledávání. Netrvalo dlouho a ocitli jsme se na hlavní a jediné oficiální stránce věnované ho'oponopono, www.hooponopono.org. Začal jsem si ji prohlížet a našel jsem několik článků, na jejichž základě jsem si vytvořil rychlou představu o tom, do čeho jsem se měl pustit.

Objevil jsem následující definici: „Ho'oponopono je proces vnitřního opouštění toxických energií s cílem nechat skrze sebe proudit **Božské** myšlenky, slova a činy.“

Nedávalo mi smysl, co to znamená, a tak jsem hledal dál. Našel jsem následující:

„Ho'oponopono zjednodušeně znamená ‚narovnání‘ či náprava chyby. Podle starých Havajců vzniká hřích z myšlenek zatížených bolestnými vzpomínkami na minulost. Ho'oponopono je způsob, jak uvolnit energii těchto bolestí,

kteře vyvolávají nerovnováhu a později nemoc.“

Zdalo se mi to zajímavé. Co to ale má znamenat?

Když jsem dál hledal zmínku o tajemném psychologovi, který uzdravuje lidi bez osobního setkání, dověděl jsem se, že existuje upravená podoba ho'oponopono s názvem „Nalezení vlastního Já pomocí ho'oponopono“ (v orig. *Self Identity through Ho'oponopono – SITH*).

Ani já, ani Mark jsme se nesnažili předstírat, že celé věci rozumíme. Byli jsme společně na jedné průzkumné lodi. Náš počítač byl kůň, který nás nesl do nové divoké země. Stále jsme hledali odpovědi a nedočkavě se proklikávali dál a dál.

Pak jsme našli článek, na jehož základě jsme porozuměli dalším věcem:

Nalezení vlastního Já pomocí ho'oponopono

Nést 100% zodpovědnost za potíže mých klientů

Autoři: Ihaleakala Hew Len, Ph.D., a Charles Brown, LMT

Klasický přístup k řešení potíží a léčení tkví v přesvědčení, že jádro problému leží v pacientovi, nikoli v terapeutovi. Terapeut věří, že jeho úkolem je pomoci klientovi vyřešit problém. Otázkou je, zda takový přístup nevede k syndromu vyhoření napříč celou léčitelskou profesí.

Aby byl terapeut schopen úspěšně řešit problémy, musí uznat svou stoprocentní zodpovědnost za vytvoření obtížné situace. Musí si tudíž uvědomit, že jádrem problému je jeho vlastní chybné uvažování, nikoli chybné uvažování pacienta. Většina terapeutů si není vědoma toho, že se na každé obtížné situaci přímo podílejí.

Stoprocentní zodpovědnost terapeuta za potíže pacienta mu dává stoprocentní zodpovědnost za jeho vyléčení. S použitím obnovené techniky ho'oponopono, procesu pokání,

odpuštění a transmutace, který vyvinula kahuna* Lapa'au Mornah Nalamaku Simeona, dokáže terapeut přeměnit své i klientovo chybné uvažování ve zdravé myšlení naplněné LÁSKOU.

Cynthiiny oči jsou plné slz. Její rty jsou ze stran lemovány hlubokými brázdami. „Mám strach o svého syna,“ nařiká tiše, „začal znovu brát drogy.“ Zatímco vypráví svůj tíživý příběh, *začínám pročišťovat své vlastní chybné myšlenkové vzorce, které se zhmotnily do podoby Cynthiina problému.*

Když je chybné uvažování terapeuta a jeho úzké i širší rodiny a příbuzenstva nahrazeno láskyplnými myšlenkami, je chybné uvažování také nahrazeno u klienta a jeho úzké i širší rodiny a příbuzenstva. Obnovený proces ho'oponopono umožňuje terapeutovi pracovat přímo s Původním Zdrojem, jenž dokáže přeměnit chybné vzorce v LÁSKU.

Cynthiiny oči osychají. Hluboké brázdy kolem jejích úst se vyhlazují. Usmívá se a její obličej prozrazuje úlevu. „Nevím proč, ale cítím se lépe.“

Také nic netuším. Život je skutečně záhadou.

Jedině LÁSKA ví všechno. Nechávám vše plynout a pouze děkuji LÁSCĚ, z které pramení veškerá požehnání.

Léčení pomocí obnovené techniky ho'oponopono vyžaduje, aby terapeut nejprve vzal svou vlastní identitu a svou mysl a spojil ji s Původním Zdrojem, také nazývaným LÁSKA či BŮH.

V tomto propojení pak poprosí LÁSKU, aby v něm vyléčila všechny chybné myšlenkové vzorce, které se nejprve zhmotňují jako jeho vlastní problém a pak jako problém klienta. Tato prosba je procesem pokání a odpuštění ze strany terapeuta – „Lituji všech svých chybných myšlenek, které způsobily potíže mně i klientovi. Prosím o odpuštění.“

Odezvou na terapeutovo pokání a prosbu o odpuštění je

* kahuna – duchovní, pastor, farář

tajemný proces přeměny chybných myšlenkových vzorců. V průběhu takového léčení LÁSKA nejprve zneutralizuje nesprávné emoce, které problém způsobily, ať se již jedná o zlost, strach, vztek, výčitky či zmatek. V další fázi uvolní tyto neutralizované energie z mysli a zanechá ji ve stavu prázdného nic a čiré svobody.

Prázdnou a čistou mysl nakonec vyplní LÁSKA. A výsledek? Terapeut i pacient se cítí svěží, jakoby znovuzrození, plní LÁSKY. Za pomoci terapeuta, který se sám dostal do stavu vnitřní obnovy, se do něj dostávají všichni zúčastnění. Kde byla dříve mysl zatemněna, tam se nyní nachází léčivé Světlo LÁSKY.

Během kurzu Nalezení vlastního Já pomocí ho'oponopono lidé poznávají sebe sama, učí se plynule řešit problémy a léčit se LÁSKOU. Kurz začíná dvouhodinovou bezplatnou přednáškou. Účastníci se seznámí s principy, podle nichž jejich myšlenky vytvářejí duchovní, mentální, emocionální, fyzické, vztahové a finanční potíže v jejich vlastních životech a v životech jejich rodinných příslušníků, předků, přátel, sousedů a spolupracovníků.

V průběhu víkendového výcviku se studenti dovídají, co znamená problém, kde se nachází, jak lze řešit různé jeho druhy pomocí 25 možných způsobů a jak o sebe co nejlépe pečovat. Hlavní důraz výuky je kladen na uvědomění si naprosté zodpovědnosti za sebe a za to, co se v našem životě děje a také za hladký průběh řešení problémů.

Ve svém životě a ve svých vztazích se řídím následujícími principy:

1. Fyzický svět je zhmotněním mých myšlenek.
2. Jsou-li mé myšlenky toxické, vytvářejí toxickou realitu.
3. Jsou-li mé myšlenky dokonalé, vytvářejí realitu plnou Lásky.

4. Nesu stoprocentní zodpovědnost za vytváření své skutečnosti takové, jaká je.

5. Jsem stoprocentně zodpovědný za uzdravení toxických myšlenek, které vytvořily nemocnou realitu.

6. Neexistuje vnější svět. Všechno existuje jako myšlenky v mé mysli.

Tajemstvím obnovené techniky ho'oponopono je teze, že člověk se sám se sebou stále, nepřetržitě a nanovo setkává a neustále stupňuje svou zálibu v používání této techniky ustavičného zdokonalování zázraku LÁSKY.

Přečetli jsme si s Markem článek a zajímalo nás, který z autorů byl tím terapeutem, jehož jsme hledali. Byl to Charles Brown nebo Dr. Hew Len? Neměli jsme ani nejmenší tušení. Kdo byla ona záhadná Mormah, o níž se v článku píše? A co vlastně znamená ho'oponopono?

Četli jsme dál.

Našli jsme několik dalších textů, které nás posunuly v našem hledání. Jednalo se o následující výroky: „Technika Nalezení vlastního Já pomocí ho'oponopono nepovažuje problém za zdroj utrpení, nýbrž za příležitost. Problémy nejsou ničím jiným než opakováním vzpomínek z minulosti, které se objevují proto, abychom se na ně mohli znovu podívat očima LÁSKY a mohli jednat na základě inspirace.“

Zaujalo mě to, ale nerozuměl jsem. Problémy jako „opakování vzpomínek z minulosti“? Co tím chtěli autoři říci? Jak to ho'o-cosi pomáhá terapeutovi, který má léčit klienty? A navíc zůstávalo stále nezodpovězeno, kdo že je onen terapeut.

Pak jsem našel další článek novináře Darrella Sifforda popisující setkání s autorkou techniky ho'opo-cosi jménem Mormah, kahunou a strážkyní tajemství. Tato žena léčí prostřednictvím „prosby k Božskému Stvořiteli naší volby, skrze Božství, které je uvnitř každého člověka ..., jenž je ve skutečnosti nástrojem Božského Stvořitele“.

Možná tomu rozumíte. Ale ani já, ani Mark jsme to tenkrát nechápali. Podle všeho používala Mornnah k léčení nějaká slova či snad modlitbu. Pomyslel jsem si, že bych rád objevil její text. Měl jsem tehdy ale jiný úkol: najít terapeuta a naučit se jeho léčebné metodě. Má touha dovědět se něco bližšího o tomto léčiteli-šamanovi byla stále naléhavější. Místo abychom se starali o stánek, pokračovali jsme s Markem v pátrání.

Na základě článků a webových stránek jsme usoudili, že terapeut, kterého hledáme, se jmenuje lhaleakala Hew Len. Nevěděl jsem, jak se toto zvláštní jméno vyslovuje, a neměl jsem ani nejmenší tušení, jak a kde ho najít. Nikde nebyly žádné kontaktní údaje. Snažili jsme se ho s Markem nalézt pomocí internetového vyhledávače, ale výsledek byl nevalný. Začali jsme váhat, zda jde o skutečného člověka. Napadlo nás, že již nemusí působit v oboru. Další možností bylo, že zemřel. Anebo šlo o fikci?

Zavřel jsem počítač a vrátil se ke stánku.
Dobrodružství se však už nedalo zastavit.

Nezáhadnější terapeut světa nalezen

Kdo se dívá ven, sní, a kdo dovnitř, ten se probouzí.

– Carl Jung

Když jsem se vrátil domů do texaského Austinu, stále se mi honil hlavou příběh onoho terapeuta, který byl schopen vyléčit druhé, aniž by se s nimi osobně sešel. V čem spočívala jeho metoda? A kdo vlastně byl? Nešlo o pouhou smyšlenku?

Znáte-li příběh mého osobního rozvoje, který jsem zaznamenal v knihách *Adventures Within a The Attractor Factor*, nepřekvapí vás, že jsem chtěl vědět víc. Jsem zvědavý, mám to v krvi. Sedm let jsem strávil v blízkosti jednoho kontroverzního duchovního mistra a osobně jsem se setkal s mnoha poradci osobního rozvoje, mudrci, spisovateli, kazateli, mystiky i hypnotizéry. Mé knihy byly úspěšné a mnoho vůdčích osobností z oblasti lidského rozvoje jsem mohl označovat za své přátele. Příběh havajského terapeuta byl ale v něčem naprosto odlišný a domníval jsem se, že jde o něco převratného.

Potřeboval jsem více informací, a tak jsem se pustil do pátrání. Byl jsem dokonce připraven si najmout soukromého detektiva, což se mi v minulosti několikrát osvědčilo. Postupoval jsem tak například při psaní knihy o reklamním géniovi Brucei Bartonovi *The Seven Lost Secrets of Success*. V případě Dr. Hew Lena však bylo všechno nakonec trochu jinak.

Jednoho dne se mi podařilo na internetu najít jeho jméno. Nebylo mi jasné, proč jsem ho neobjevil už dávno, ale tuto myšlenku jsem nijak zvlášť nerozváděl a spokojil se s tím, že jsem ho konečně našel.

Nebylo tam však žádné telefonní číslo. Dr. Hew Len nabízel osobní konzultaci prostřednictvím emailové korespondence. Takový způsob vedení terapie se mi sice zdál zvláštní, ale řekl jsem si, že v dnešní době je možné všechno. Navíc jsem tušil, že se tímto způsobem mohu nejlépe Hew Lenovi přiblížit, a poslal jsem mu zprávu. Napjatě jsem očekával odpověď. Byl jsem zvědavý, co mi řekne, zda to bude něco poučného a zda mě svým emailem uzdraví.

V noci jsem téměř nespal, tolik jsem dychtil po odpovědi. Ta přišla následujícího rána:

Joe, děkuji, že jste se na mě obrátil s žádostí o konzultaci. Pracuji většinou prostřednictvím internetu nebo faxu. Osoba, která se hodlá podrobit mé terapii, mi většinou něco o sobě napíše a přiblíží mi problém či situaci, kterou právě řeší. Já pak tyto údaje zpracuji, medituji o nich a požádám o Božské vedení. Pak klientovi odpovím a poskytnu mu výsledek své meditace.

Při dnešním obědě mě o terapii požádal jeden havajský právník.

Předal mi o sobě informace, které zpracuji, a odpovím mu, co mi

Božství v meditaci sdělí.

Více o mé práci lze najít na www.hooponopono.org.

Neváhejte mě kontaktovat ve svých záležitostech.

S přáním nekonečného klidu a míru.

Klid a mír ve Mně,

Ihaleakala Hew Len, Ph.D.

Email na mě zapůsobil neobvykle a vyvolal další otázky. Hovoří s Bohem? Tvoří jeho klientelu právníci? Informací ale

nebylo dost na to, abych si na toho člověka a jeho metodu mohl vytvořit názor. Každopádně jsem se chtěl dovědět víc.

Ihned jsem se rozhodl požádat ho o elektronickou konzultaci, jež stála 150 dolarů, což pro mě byla směšná částka. Byl jsem naprosto rozechvělý. Konečně se setkám se zázračným psychologem, kterého tak dlouho hledám!

Chvilí jsem nevěděl, na co se ho zeptám. Vede se mi dobře, mám své knížky, úspěch, auta, domy, životní partnerku, zdraví a štěstí, zkrátka vše, po čem touží většina lidí. Dokonce se mi podařilo zhubnout o 36 kilogramů a cítím se skvěle. Na cestě ke štěstí mi překáží ještě přebytečných 7 kilogramů, jichž bych se rád zbavil. Poněvadž jsem nad svou nadváhou ještě úplně nezvítězil, rozhodl jsem se požádat Dr. Hew Lena o radu v této věci. Odpověděl mi do druhého dne:

Joe, děkuji vám za odpověď.

Po jejím přečtení jsem dostal informaci, že se máte dobře. Promluvte si se svým tělem a řekněte mu: „Miluji tě takové, jaké jsi. Děkuji ti za to, že mi sloužíš, a pokud jsem tě kdy zneužil, prosím o odpuštění.“ Takto láskyplně promlouvejte ke svému tělu několikrát denně. Děkujte mu za to, že vás nosí, děkujte mu za dech i za tlukot srdce.

Přijměte své tělo jako partnera, nikoli služebníka. Hovořte s ním, jako byste hovořil s dítětem. Spřátelte se. Vaše tělo potřebuje ke zdraví spoustu vody. Možná, že svými signály, za nimiž vidíte hlad, dává spíše najevo žízeň.

Pijte modrou sluneční vodu. Dovede znovu vyvolat vzpomínky, jež se v podvědomí přehrají, aby mohly následně odejít a nechat prostor božské energii. Nejprve si pořídte modrou skleněnou láhev. Tu naplňte vodou z kohoutku. Uzavřete hrdlo zátkou nebo ho zabalte do celofánu. Pak nechte vodu alespoň hodinu na slunci nebo v blízkosti jiného světelného zdroje. Takto připravenou vodu pijte nebo se s ní omývejte po koupeli či sprše. Můžete z ní i vařit, prát v ní šaty, či ji používat pro jakýkoli jiný běžný účel. Je také vhodná k

přípravě kávy a horké čokolády.

Z vašeho dopisu vnímám dar, jímž oplýváte a jenž je nade vše. Je jím vaše elegantní čistota.

Možná se jednou setkáme na své pouti domů. Přeji vám bezpodmínečný klid a mír. Klid a mír ve Mně, Ihaleakala

Zatímco jsem se kochal klidným tónem jeho dopisu, pochopil jsem, že se chci dovědět více. Byl to způsob, jakým dělal konzultace? Byl to způsob léčení, který použil na pacienty v psychiatrické léčebně? Pokud ano, něco mi tu chybělo. Nezdálo se mi, že by běžný člověk přijal zprávu podobné povahy a považoval ji za řešení svého problému nadváhy. Konstatování, že se mám dobře, s největší pravděpodobností nic nevyřeší.

Požádal jsem ho o další informace. Zanedlouho mi odpověděl:

Joe!

Klid a mír začíná u mne.

Mé problémy jsou vzpomínkami mého podvědomí.

Nemají nic společného s žádným člověkem, ani s žádnou situací.

Jsou tím, co Shakespeare poeticky označil v jednom ze svých sonetů za „štkaní už proštkaného“.

Když se probudí vzpomínky, které mi připomenou určitý problém, stojím před volbou: zůstat připoutaný, anebo požádat Božství, aby je přeměnilo a uvolnilo a navrátilo mou mysl do původního nulového stavu prázdná..., stavu osvobození od vzpomínek. Takto zbaven vzpomínek se stávám Božským Já v podobě, v níž mě Božství stvořilo k obrazu svému.

Podvědomí v nulovém stavu nezná čas ani připoutanost, hranice ani smrt. Zato pod vlivem vzpomínek se stává vězněm času, místa, problémů, nejistoty, zmatku, myšlení, hodnocení a ovládání. Veden vzpomínkami se vzdávám své jasné mysli a souladu s Božstvím.

Důsledkem tohoto nesouladu je absence Inspirace, což

vede ke ztrátě Záměru.

Při své práci s lidmi nepřestávám prosit Božství, aby proměnilo mé vnímání, myšlenky a reakce, tedy projevy vzpomínek uložených v podvědomí. V nulovém stavu naplní Božství mé podvědomí a vědomou mysl Inspirací a umožní mé duši vnímat lidi stejným způsobem, jakým je vnímá Ono.

Díky tomuto souladu s Božstvím se společně s mým vlastním podvědomím mění podvědomí všech bytostí, a to nejen lidí, ale také nerostů, zvířat, rostlin a všech ostatních projevených a neprojevených forem života. Jak krásný je pocit, že mír, klid a svoboda pocházejí z mého nitra!

Klid a mír ve Mně, Ihaleakala

Ve svém chápání jsem se nedostal o mnoho dál, než jsem byl předtím. Rozhodl jsem poprosit Ihaleakalu o spolupráci, na jejímž základě bych napsal knihu. Zdálo se mi, že to je nejpřirozenější způsob, jak se dovědět podrobnosti o jeho technice a práci v psychiatrické léčebně. Zároveň jsem se mu svěřil se svým přesvědčením, že by taková kniha mohla pomoci druhým a že většinu práce bych vykonal sám. Poslal jsem mu další email a čekal na odpověď, která zněla:

Joe!

Klid a mír začíná u mne.

Lidstvo si vytvořilo návyk na vzpomínky a myslí si, že druzí potřebují pomoc. Nalezení vlastního Já pomocí ho'oponopono znamená uvolnění vzpomínek z podvědomí, jež vidí problémy vně, nikoli uvnitř. Každý z nás si na svět přinesl své „štkané už proštkané“. Obtížné vzpomínky se nevážou na lidi, místa ani situace. Jsou to příležitostí určené k vysvobození.

Smyslem techniky ho'oponopono je uzdravit své vlastní Já, svůj vlastní přirozený soulad s Božskou Inteligencí. Takto se otevře nulový stav a duší prostoupí inspirace. Zkušenost říká, že lidé, kteří používají ho'oponopono, chtějí často pomáhat

druhým tak, že jim vysvětlí, jak to funguje. Zbavit se naprogramování „já jim můžu pomoci“ je těžké. „Vysvětlování“ ho’oponopono lidem problematické vzpomínky neodstraní, zato její používání ano. Chceme-li očistit své „štkané už proštkané“, uleví se nejen nám, ale také všemu a všem. Proto nedoporučujeme, aby lidé o této technice s někým hovořili, nýbrž je nabádáme, aby se vzdali předsudků, které mají vůči druhým, a nejprve osvobodili sebe samé a potom teprve ostatní.

Klid a mír začíná u mne.

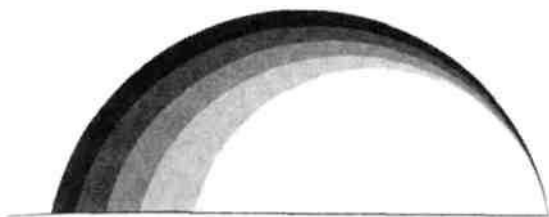
KMM

Ihaleakala

Stále jsem nerozuměl.

Opět jsem odpověděl a požádal o telefonický rozhovor. Ihaleakala souhlasil. Domluvili jsme se na příští pátek, což bylo za několik dní. Ze samé nedočkavosti jsem napsal svému příteli Marku Ryanovi a podělil se s ním o úžasnou novinu, tedy že si konečně promluvíme se záhadným havajským šamanem, o němž mi před lety vyprávěl. I jeho přepadla nedočkavost.

Oba jsme byli zvědaví, co se ještě dozvíme, a ani v nejmenším jsme netušili, co nás čeká.

Náš první rozhovor

Každý člověk považuje hranice svého vlastního zorného pole za hranice světa.

– Arthur Schopenhauer

Konečně jsem poprvé hovořil s Dr. Hew Lenem. Bylo to 21. října 2005.

Jeho celé jméno je Dr. Ihaleakala Hew Len, ale vyzval mě, abych ho oslovoval „I“. Ano, přesně jako písmenko v abecedě. Souhlasil jsem. Náš první telefonický rozhovor trval asi hodinu. Požádal jsem ho, aby mi vyprávěl celý příběh o své terapeutické práci.

Hovořil o tom, že tři roky pracoval ve Státní havajské nemocnici na oddělení trestně stíhaných pacientů. Toto oddělení bylo nebezpečné a fluktuace psychologů zde byla velká. Personál často stonal nebo jednoduše odcházel. Když šel někdo po oddělení, otáčel se zády ke stěně ze strachu, že na něj pacienti zaútočí. Nebylo to příjemné místo pro práci, život ani návštěvu.

I mi také řekl, že se v rámci své práce nikdy nesetkal ani s jedním z pacientů. Pouze četl jejich záznamy. Když jimi procházel, zároveň pracoval na sobě. V průběhu této práce se začali pacienti uzdravovat.

Celý příběh byl čím dál zajímavější.

„Po několika měsících bylo spoutaným pacientům povoleno volně se pohybovat. Některým zase byly sníženy dávky léků a ti, kteří byli původně označeni za nevléčitelné, byli propuštěni.“

Byl jsem z toho u vytržení.

„A nejen to,“ pokračoval. „Zaměstnanci se začali do práce těšit. Ty tam byly absence a personál přestal dávat výpovědi. Tak došlo k tomu, že jsme po čase měli více zaměstnanců než pacientů. Dnes už je oddělení zavřené.“

V té chvíli jsem to nevydržel a musel se zeptat:

„Co jste dělal, že došlo k takovým změnám?“

„Prostě jsem čistil tu část sebe, kterou jsem s nimi sdílel,“ odpověděl.

Cože?

Dr. Hew Len mi vysvětlil, že přijmout absolutní zodpovědnost za svůj život, tedy za vše, *co se v mém životě objeví*, znamená uznat, že vše kolem mne je mým vlastním výtvořem.

Tento výrok mě ohromil a bylo mi zatěžko jej přijmout. Jedna věc je nést zodpovědnost za to, co dělám nebo říkám. Druhá věc je zodpovídat za to, co říkají nebo činí druzí.

Pravda je taková: Převezmete-li plnou zodpovědnost za svůj život, pak všechno, co vnímáte jakýmkoli ze smyslů, *je vaše vlastní zodpovědnost, neboť je to přítomné ve vašem životě*.

Stručně řečeno – je na vás, zdali vyléčíte to, co se vám nelíbí a co prožíváte: terorismus, politiku i hospodářství své země. Lze říci, že tyto věci ve skutečnosti neexistují a jsou pouze vaše vlastní projekce.

Problém není v nich, ale ve vás.

Abyste je změnili, musíte změnit sami sebe.

Souhlasím s tím, že se taková skutečnost těžko chápe, přijímá a prožívá. Obviňovat své okolí je mnohem snazší, než za něj přijmout absolutní zodpovědnost. Během rozhovoru s Hew Lenem jsem začal chápat, že léčení z jeho pohledu a v duchu ho'oponopono znamená milovat sám sebe. Chcete-li zlepšit svůj život, musíte jej vyléčit. Chcete-li někoho uzdravit, a může jít klidně o mentálně chorého vězně, musíte nejprve vyléčit sebe.

Zeptal jsem se Dr. Hew Lena, jak v takovém případě postupovat. Chtěl jsem vědět, jaké kroky učinil v průběhu léčení pacientů – vězňů.

„Neustále jsem opakoval: ‚Omlouvám se a miluji tě.‘“

„To je vše?“

„Ano, to je vše.“

To znamená, že sebeláska je nejlepší způsob, jak zdokonalit sám sebe. Tím, že vylepšujete sebe, vylepšujete svůj svět.

Při práci v nemocnici Dr. Hew Len neboli I odevzdával vše, s čím přišel do styku, Božství a prosil, aby se to uvolnilo. Vždycky tomu věřil a vždycky to fungovalo. Ptal se sám sebe: „Co uvnitř mne způsobilo, že jsem zapříčinil tento problém? A jak ten problém mohu v sobě napravit?“

Tato léčebná technika prýstící z nitra, je označována jako Nalezení vlastního Já pomocí ho'oponopono. Existuje ještě další, starší verze této techniky, silně ovlivněná havajskými misionáři. Ta využívá zprostředkovatele, který pomáhá lidem léčit své potíže tak, že je ze sebe „vymluví“. Když dokázali přetnout pouto, které je s potíží spojovalo, problém zmizel. Obnovená technika ho'oponopono zprostředkovatele nepotřebuje, neboť vše probíhá uvnitř. Byl jsem pln očekávání a tušil jsem, že všemu za čas porozumím lépe.

Dr. Hew Len o své technice dosud nesestavil žádné materiály. Nabídl jsem mu, že napíši knihu, ale neprojevil zájem. Tak jsem si na jeho doporučení objednal jednu videokazetu staršího data a publikaci *The User Illusion* od Tora Norretranderse, kterou jsem jako správný knihomol přečetl jedním dechem.

Tato kniha vyjadřuje názor, že vědomá mysl není s to pojmout vše, co se děje: „Skrze naše smysly protékají každou vteřinu miliony informací. Lidské vědomí jich ale dokáže zpracovat maximálně čtyřicet. Obrovské množství informací se zhustí a vytvoří jeden vědomý zážitek, který pak prakticky žádnou informaci neobsahuje.“

Ze slov Dr. Hew Lena jsem si vyvodil, že neporozumění situace nás vede k jedinému možnému východisku, a tím je víra. Život spočívá v naprosté zodpovědnosti za vše, co se nám děje. Úplně za vše. Dr. Len tvrdí, že jeho práce spočívá v očišťování sebe sama. Tím, že očišťuje sám sebe, čistí svět, neboť on je svět. Vše vně je pouhou projekcí a iluzí.

Něco z toho mělo nádech jungiánství, tedy že vnější svět je stínem našeho vlastního života. To, co popisoval Dr. Hew Len, však sahalo až za jeho hranici. Tvrdil, že vše je naším zrcadlem, a že také máme plnou zodpovědnost za nápravu všeho, co zažíváme, a to zevnitř, prostřednictvím spojení s Božstvím. Způsobem nápravy byla pro něj jediná prostá věta „Miluji tě“ – směřovaná k Božství, jež lze také označit jako Bůh, Život, Vesmír či jakýmkoli jiným termínem vyjadřujícím onu vyšší kolektivní sílu.

Rozhovor s ním byl velmi působivý. Ačkoli mě vůbec neznal, věnoval mi mnoho svého času. A neustále ve mně vyvolával zmatek. Dnes je tomuto muži téměř 70 let, pro někoho je žijícím guruem, a jiní jej považují za případ pro psychiatra.

Byl jsem nadšen naším prvním rozhovorem, ale stále jsem chtěl vědět víc. Nerozuměl jsem tak docela všemu, co se mi snažil vysvětlit. Nejsnazší by bylo bývalo zpochybnit, co říká, nebo ho nechat odejít. Jeho příběh uzdravení beznadějných případů, jakými byli psychicky narušení vězni, mě však stále pronásledoval.

Věděl jsem, že Dr. Hew Len v blízké době hodlá uspořádat seminář, a tak jsem se ho na něj zeptal.

„Co se tam mohu dovědět?“

„Dozvíš se, co se dozvíš,“ řekl.

Připomínalo mi to výrok z klasických seminářů 70. let: Dostaneš to, co jsi měl dostat.

„A s kolika lidmi na semináři počítáte?“ zeptal jsem se.

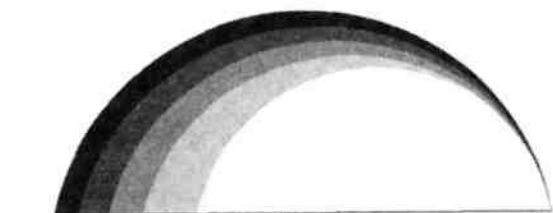
„Stále provádím očistu, a proto přijdou pouze ti lidé, kteří jsou připraveni,“ řekl. „Bude jich snad 30 nebo 50. Nikdy to nevím přesně.“

Před ukončením našeho telefonátu jsem se la zeptal, co znamená slovní spojení, jímž podepisuje své emaily.

„KMM znamená Klid a mír ve Mně. Je to mír, který přesahuje veškeré chápání.“

V té chvíli jsem mu nerozuměl, ale dnes to dává dokonalý

smysl.

Šokující pravda o záměrech

Jsmo lidské bytosti a potřebujeme vnitřní život. Pramálo však chápeme, jakým způsobem se záměr stává součástí naší vědomé vůle k činům.

– Benjamin Libet, *Mind Time*

Po prvním telefonátu s Dr. Hew Lenem jsem věděl, že se chci dovědět víc. Ptal jsem se ho na seminář, který měl pořádat o pár týdnů později. Rozhodně se mě nesnažil zlákat k účasti. Pouze se mi svěřil s tím, že se neustále očišťuje, a tak k němu přijdou jenom správní lidé. Nestál o dav účastníků, ale toužil po otevřených srdcích. Důvěřoval Božství – jeho oblíbené označení síly přesahující nás všechny – a věděl, že vše bude přesně tak, jak má být.

Oslovil jsem pak svého přítele Marka Ryana, toho Marka, který mi poprvé řekl o Dr. Hew Lenovi. Zeptal jsem se ho, zda by se chtěl také semináře zúčastnit, a nabídl jsem mu, že za něho zaplatím, neboť jsem se mu chtěl odvděčit za to, že mi o

tomto zázračném léčiteli řekl. Mark pochopitelně souhlasil.

Před odjezdem jsem ještě pátral dál. Potřeboval jsem vědět, zda má metoda tohoto podivuhodného léčitele něco společného s *hunou*, známou šamanskou technikou z Havaje. Zjistil jsem, že nikoli. Huna je označení, jímž autor-podnikatel Max Freedom Long nazval svůj výklad havajské duchovní nauky. Tvrdil, že během svého učitelského působení na Havaji získal od svých tamních přátel tajemství jejich tradice. V roce 1945 založil Sdružení Huna (*Huna Fellowship*) a později vydal několik knih, z nichž nejznámější je *The Secret Science Behind Miracles*. Ačkoli Longova práce byla fascinující, neměla nic společného s terapeutem, jehož metodě jsem se právě věnoval. Dr. Hew Len podle mého zjištění pracoval s něčím, o čem Long nikdy neslyšel, alespoň ne v té podobě, již I používal.

Má zvědavost se s každým novým poznatkem neustále prohlubovala. Nemohl jsem se dočkat okamžiku, kdy se s léčitелеm osobně setkám.

První část cesty směřovala do Los Angeles, kde jsem se měl setkat s Markem. Společně jsme pak zamířili do kalifornské Calabasy. Mark mi ještě stihl ukázat Los Angeles, kde jsme společně zažili několik velice příjemných chvil. Oba jsme však dychtili po setkání s mužem, o němž jsme toho již tolik věděli. Při společné snídani jsme vedli velmi podnětné a hluboké rozhovory, ale jediné, co nás skutečně zajímalo, bylo setkání.

Po vstupu do místnosti, kde se akce konala, jsme uviděli frontu zhruba třiceti lidí. Stoupl jsem si na špičky a rozhlížel se po sále, zda Dr. Hew Lena nespatřím. Když jsem se konečně dostal ke dveřím, pozdravil mne: „Aloha, Josefe,“ a podával mi ruku.

Jeho hlas byl laskavý a plný osobního kouzla, které vyvolávalo respekt. Na sobě měl kalhoty značky Dockers, sportovní boty, rozhalenku a sako. Na hlavě měl nasazenou

baseballovou čepici a později jsem se dověděl, že to je jeho obchodní značka.

„Aloha, Marku,“ pozdravil mého přítele.

Chvilku se nás vyptával na cestu, chtěl vědět, jak dlouho jsme letěli z Texasu do Los Angeles a podobně. Okamžitě jsem si toho muže zamiloval. Lahodila mi jeho klidná sebedůvěra a dědečkovský styl.

Seminář začal přesně, jak je Hew Lenovým dobrým zvykem. Jakmile seminář začal, hned mě vyvolal:

„Josefe, kam se přesunou data, která vymažeš ze svého počítače?“

„Nevím,“ odpověděl jsem a vyvolal smích všech přítomných, kteří podle mého názoru také neznali odpověď.

Postoupil jsem tedy otázku směrem k ostatním: „Kam se podějí data, která vymažete z počítače?“

„Do koše,“ zvolal něčí hlas.

„Přesně tak,“ zareagoval Dr. Hew Len, „data zůstanou v počítači, ale zapadnou tam, kde na ně není vidět. Totéž se děje s našimi vzpomínkami. Jsou stále uvnitř, jenom na ně nedohlédneme. Měli bychom je však vymazat úplně a jednou provždy.“

Zdálo se mi to všechno naprosto fascinující, ale nechápal jsem význam a směr toku jeho myšlenek. Proč bych si měl přát, aby mé vzpomínky zmizely navždy?

On však vysvětloval dál: „Existují dva způsoby, jak můžeme prožívat svůj život. Ze vzpomínek, nebo z inspirace. Vzpomínky jsou opakováním starých programů, kdežto inspirace je vzkaz od Božství. Naším cílem je používat inspiraci. V inspiraci uslyšíte Božství jedině tehdy, když očistíte všechny vzpomínky. Jediné, co musíte dělat, je čistit.“

Dr. Hew Len strávil hodně času vysvětlováním jak Božství je nulovým stavem, stavem, kde neexistují žádná omezení, žádné vzpomínky a žádná totožnost. V takovém stavu se projevuje pouze čisté Božství. Ve svých životech takový stav občas zažíváme, ale většinou se nacházíme tam, kde nás

ovládají vzpomínky, které nazval odpadky.

„Když jsem pracoval v psychiatrické léčebně a procházel záznamy pacientů, zažíval jsem uvnitř svého těla bolest. Tato bolest byla ve skutečnosti sdílená vzpomínka, program, který vedl pacienty k tomu, že se dopustili trestných činů. Tento program je natolik pohltit, že se přestali ovládat. V okamžiku, kdy jsem ten program ucítil, začal jsem jej čistit.“

Otázka očišťování se stala hlavním tématem. Dr. Hew Len vyjmenoval několik technik, jež zde nebudu popisovat, neboť jde o důvěrné informace. Naučíte se je, pokud se účastníte semináře ho'oponopono (viz www.hooponopono.org). Popíše pouze jenu, kterou používá Dr. Hew Len nejčastěji a již jsem si osvojil i já.

Spočívá v tom, že bez přestání opakujete čtyři jednoduché formulky a přitom se obracíte k Božství.

„Miluji tě.“

„Omlouvám se.“

„Prosím, odpusť mi.“

„Děkuji ti.“

Po úvodním víkendu se slova „miluji tě“ stala neoddělitelnou součástí mých myšlenek. Tak jako se člověk občas probudí s určitou melodií, kterou si pak po celý den nepřestává pobrukovat, začal jsem se probouzet se slovy „miluji tě“. Byly tam, ať jsem je používal vědomě či nevědomě, a vyvolávaly v mém nitru velmi příjemný pocit. Aniž bych si byl jistý, zda se čistím či nikoli, bylo mi jasné, že opakování slov „miluji tě“ nemůže nikomu a ničemu ublížit.

Během semináře mě Dr. Hew Len ještě jednou vyvolal: „Josefe, jak rozeznáš vzpomínku od inspirace?“

Přiznal jsem se, že jsem otázku nepochopil.

„Jak poznáš, zda člověk, který trpí rakovinou, si tuto nemoc způsobil sám, anebo mu ji poslalo Božství jako příležitost k růstu?“

Chvilí jsem mlčel a snažil se uvažovat. Jak mám k čertu rozeznat hru mysli od božského zásahu?

Nakonec jsem odpověděl: „Nevím.“

„Ani já to nevím,“ řekl Dr. Hew Len. „Proto je zapotřebí se neustále čistit, čistit a čistit. Je důležité čistit vše, neboť vzpomínku od inspirace nerozeznáme. Prostřednictvím očišťování se ocitáme tam, kde neexistují žádná omezení, ve světě bez hranic.“

Dr. Hew Len tvrdí, že pohled naší mysli na svět je neúplný a nepřesný. S tímto názorem jsem se ztotožnil poté, co jsem si přečetl knihu Guye Claxtona *The Wayward Mind*. Claxton v ní popisuje pokusy známého neurologa Benjaminu Libetu, které potvrdily, že ještě *předtím*, než se vědomě rozhodneme něco vykonat, dává nám náš mozek signál. Libet pomocí elektroencefalografu (EEG) zaznamenával, co se děje v lidském mozku. Jeho pokusy dokázaly, že předtím, než člověk vyjádří vědomý záměr něco udělat, proběhne v jeho mozku vlna, která vědomému záměru předchází. Tato skutečnost dokazuje, že záměr vychází z nevědomí a *teprve následně* vstupuje do vědomí.

Libet podle Claxtona zjistil, že asi pětinu vteřiny předtím, než došlo k pohybu nějakou částí těla, se v lidském mozku objevil záměr. Avšak ještě přibližně o třetinu vteřiny před ním dochází pravidelně k oné výše zmíněné mozkové vlně!

Podle Williama Irwina a jeho knihy *On Desire: Why We Want What We Want* „takové pokusy nasvědčují tomu, že naše volba nevzniká na vědomé, racionální úrovni, ale vychází z našeho nevědomí. Když dosáhne úrovně vědomí, člověk si ji přivlastní.“

Sám Benjamin Libet, muž, jenž vykonával tyto kontroverzní a objevné pokusy, napsal ve své knize *Mind Time*: „Nevědomý úmysl nelze vědomě řídit. Vědomě řídit lze jenom jeho závěrečné vyvrcholení, jímž je motorická činnost.“

Jinak řečeno, to, že jste sáhli po této knize, se může zdát být vědomou volbou, ale ve skutečnosti jí předcházel signál vašeho mozku, který vědomá mysl pouze následovala a

následně prohlásila něco ve smyslu: „Tato kniha je zajímavá. Myslím, že po ní sáhnou.“ Rozhodnutí sáhnout či nesáhnout po ní bylo ponecháno na vás a nějakým způsobem byste své rozhodnutí ospravedlnili, nicméně ovládnutí původního záměru, který vás k činu pobízel, jste ovlivnit nemohli.

Vím, že je těžké tomu věřit. Podle Claxtona „se žádný záměr nerodí ve vědomí. Záměry jsou předtuchy či obrazy, které probleskují do vědomí a naznačují, co se může stát.“

Je zřejmé, že jasný záměr není ničím jiným než jasnou předtuchou.

Ptám se ale: Odkud se tato myšlenka bere?

Ve své knize *The Attractor Factor* jsem se síle záměru věnoval a ve filmu *Tajemství* jsem o ní dokonce veřejně hovořil. Proto jsem byl naprosto ohromen zjištěním, že záměry nevznikají z mé vlastní vůle. Můj původní názor, že sám určuji své záměry, se otřásl v základech. Nyní jsem pochopil, že jsou jednoduše zrealizováním impulsu, který již byl v mozku uveden do pohybu.

Otázkou tedy zůstává, kdo nebo co ovlivnilo můj mozek, aby vyslal impuls. Zeptal jsem se na to Dr. Hew Lena.

Ten se usmál a odpověděl, že se mu má otázka líbí.

Kde ale leží odpověď?

Přiznávám se, že jsem byl tímto tématem velmi zaskočen a zmaten. O třicet šest kilogramů jsem zhubl, neboť jsem měl pevnou vůli a prosazoval jsem svůj záměr zhubnout. Byl jsem tvůrcem svého úmyslu, anebo jsem pouze následoval signál svého mozku? Šlo o inspiraci nebo vzpomínku? Se svým dotazem jsem se prostřednictvím elektronické pošty obrátil na Dr. Hew Lena. Ten mi odpověděl následujícím emailem:

V nulovém stavu, Ao Akua, neexistuje nic, tedy ani potřeba tvořit problémy či záměry.

Otázky tělesné váhy jsou pouhé vzpomínky, které se

přehrávají a brání ti prožívat nulový stav. Aby ses do něj navrátil, je potřeba, aby Božství vymazalo vzpomínky, které se za otázkami tělesné hmotnosti skrývají.

Jsou jenom dva druhy zkušeností: zbrusu nové inspirace pocházející od Božství a staré vzpomínky uložené v podvědomí.

Ježíš údajně řekl: „Hledejte nejprve Království (nulový stav) a ostatní vám bude přidáno (Inspirace).“

„V nulovém stavu jsi ty a Bůh ... odsud prýští všechno požehnání – hojnost, zdraví a mír.“

KMM

Dr. Hew Len

Dr. Hew Len evidentně viděl za záměry a jeho cílem byl zdroj – nulový stav, stav bez omezení, stav, z něž lze zažívat vzpomínky nebo inspiraci. Starosti kolem tělesné váhy jsou vzpomínky. Jediné, co je třeba udělat, je nejprve je milovat, poté jim odpustit a pak za ně dokonce poděkovat. Takovým očistěním zajistíš, že Božství má možnost přijít s inspirací.

Zdá se, že má touha po přejídání, která ze mne učinila tlustěocha po většinu mého života, byl program vystupující z mého nevědomí. Dokud jej nevyčistím, zůstane tam a bude neustále vystupovat na povrch. Vzhledem k tomu, že se tento program stále hlásí ke slovu, musím být neustále ve střehu a volit: přejím se, nebo se nepřejím? Dovedete si jistě představit celoživotní bitvu, kterou to vyvolává. Ano, lze překonat touhu dopřát si, a to tak, že si řeknete ne. Stojí to ale spoustu energie a úsilí. Postupem času se z odřikání může stát nový zvyk. Člověk však musí projít peklem, aby se dostal až tam!

Vyčištění vzpomínky na druhou stranu pomůže k tomu, že jednoho dne zmizí. Touha po přejídání bude ta tam. Zůstane jenom klid a mír.

Zjistil jsem, že to, co jsem původně nazýval záměrem, je ničím oproti inspiraci. Dokud jsem jednal na základě záměru, stále jsem bojoval. Až když jsem se odevzdal inspiraci, změnil

se můj život.

Stále jsem si nebyl jistý, zda svět skutečně takto funguje. Rozhodl jsem se tedy, že budu pátrat dál.

Jednoho dne jsem se při večeři zeptal Rhondy Byrne, autorky a producentky filmu *Tajemství*, na něco, co jsem už dlouho chtěl vědět: „Jakým způsobem vznikl nápad k natočení filmu? Vytvořila's jej nebo's ho dostala?“

Věděl jsem, že reklamní upoutávka na film vznikla na základě inspirace a způsobila virovo-marketingovou epidemii, neboť jsme na toto téma už jednou hovořili a ona se mi svěřila, že nápad přišel náhle v několika vteřinách. Celou upoutávku vymyslela během deseti minut. Očividně obdržela jakousi inspiraci, která dala podnět ke vzniku nejpůsobivější reklamní upoutávky všech dob. (Podívejte se na www.theseecret.tv.)

Nyní jsem se ale ptal, zda nápad na samotný film přišel z čisté inspirace, nebo zda měla pocit, že to dělá z nějakého jiného důvodu. Podstatou mé otázky a následným tématem večerního rozhovoru bylo, zda se jednalo o vědomý záměr, anebo o přijetí nápadu, který byl později za záměr označen.

Rhonda dlouho mlčela. Vypadala nepřítomně a uvnitř sebe hledala odpověď na mou otázku. Nakonec odpověděla.

„Nejsem si jistá. Je zřejmé, že nápad ke mně odněkud přišel a já jen vykonala práci. Film jsem zpracovala, a proto bych se označila za iniciátorku.“

Tato odpověď mnohé objasňovala. Přišel nápad, tedy inspirace. Vzhledem k působivosti, dokonalému uměleckému ztvárnění a fenomenálnímu marketingu filmu věřím, že to všechno bylo Božské sdělení. Ano, Rhonda vykonala práci, ale samotný nápad přišel jako inspirace.

Zajímavé je, že poté, co byl film na trhu několik měsíců a způsoboval nesmírný rozruch, rozeslala Rhonda všem hercům email, v němž vyjádřila přesvědčení, že film už žije svým vlastním životem. Přestala cokoli iniciovat a místo toho pouze reagovala na ohlasy a využívala nových příležitostí. Vyšla tak

ještě kniha, Larry King natočil dvoudílný speciál postavený na jeho myšlence, vyšla zvuková verze a začaly se připravovat další díly.

Vycházíme-li ve svém životě z nulového stavu, kde neexistují žádná omezení, nepotřebujeme záměry. Pouze přijímáme a jednáme.

A pak se začnou dít zázraky.

Inspiraci však také můžeme *zastavit*.

Pdionda mohla vnitřní volání po vytvoření filmu odmítnout a říci ne. Mám za to, že právě zde vstupuje do hry svobodná vůle. Když vaše mysl vytvoří nějaký nápad, buď na základě vzpomínky nebo inspirace, můžete si vybrat, zda podle něj budete jednat či nikoli. Musíte si ale onen impuls uvědomit.

Jeffrey Schwartz ve své působivé knize *The Mind and the Brain* vyjadřuje tezi, že moc volby dokáže vetovat impuls přicházející z nevědomí. Jinými slovy, můžete dostat impuls sáhnout po této knize, ale můžete jej ignorovat, pokud se tak rozhodnete. To je svobodná volba a Schwartz ji nazval „svoboda odmítnout“.

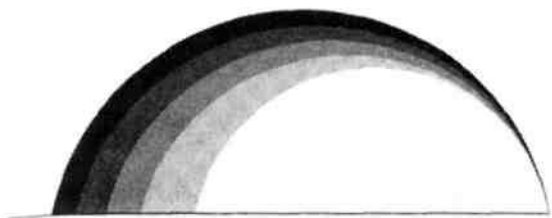
Dále píše, že „v pozdějších letech přijal (Libet) názor, že svobodná vůle je strážcem brány myšlenek, které přicházejí z mozku“. Hovoří rovněž o morálních důsledcích této skutečnosti.

Legendární psycholog William James řekl, že svobodná vůle zaujímá pozici *po* impulsu k nějaké činnosti a *před* jejím vykonáním. S tím můžeme nebo nemusíme souhlasit. Abychom zachytili onen moment rozhodování, je zapotřebí ostražitosti. Dr. Hew Len mě učil neustále pročišťovat všechny myšlenky, ať již ty inspirativní či vzpomínkové, a tříbit tak svou schopnost posoudit, co je v dané chvíli lepší.

Najednou jsem pochopil, že se mi podařilo zhubnout proto, že jsem se naučil nevyhovět své vzpomínce či zvyku, který mne pobízel k tomu, abych více jedl a méně cvičil. Tím, že jsem nenásledoval tyto zbytečné impulsy, jsem se procvičoval

v rozhodování ano – ne. Nutkání k přejídání byla vzpomínka, nikoli inspirace. Přicházela z programu, nikoli od Božství. Program jsem se naučil ignorovat, přecházet bez povšimnutí. Pochopil jsem však, že Dr. Hew Len by navrhl, že lepší by bylo program milovat tak dlouho, až se rozplyne a zanechá po sobě čisté Božství.

Stále jsem všemu úplně nerozuměl, ale naslouchal jsem a nic jsem neodmítal, protože šlo o něco nového. Také jsem netušil, co mě ještě čeká.

Jaké výjimky?

Jsem příběhem toho, o čem si myslíte, že to vidíte.

– Byron Katie, *All War Belongs on Paper*

Víkendový seminář působil do mnohem větší hloubky, než jsem předpokládal. Dr. Hew Len vysvětloval, že naprosto vše, co hledáme i co prožíváme, se děje uvnitř nás. Chceme-li cokoli změnit, je třeba zaměřit se dovnitř, nikoli ven. To je princip dokonalé zodpovědnosti. Neexistuje viník. Já jsem vše.

Kdosi položil otázku: „Jsem zodpovědný i za to, jestli se někdo stane obětí znásilnění či dopravní nehody?“

Nato se Dr. Hew Len zeptal: „Uvědomili jste si někdy, že

máte-li problém, jste vždy jeho součástí? Za všechno nesete stoprocentní zodpovědnost a nikde neexistují zadní vrátka, kterými byste mohli utéci před něčím, co se vám nezamlouvá. Jste zodpovědní za všechno. Naprosto za všechno.“

Dokonce i když pracoval v psychiatrické léčebně, kde se setkal s vrahy a násilníky, převzal zodpovědnost. Pochopil, že tito lidé jednali na základě vzpomínek, na základě určitého programu mysli. Aby jim pomohl, musel odstranit vzpomínky. Jediným způsobem, jak toho docílit, bylo čištění. Se svými pacienty se tak nemusel osobně vůbec setkat. Pouze si prohlížel jejich záznamy a stále tiše opakoval čtyři formulky směřované k Božství: „Miluji tě. Omlouvám se. Prosím, odpusť mi. Děkuji ti.“ Použil všechno, co znal, aby vrátil pacienty do nulového stavu. Pacienti se nakonec uzdravili.

Dále vysvětloval: „Ho'oponopono znamená jednoduše ‚vylepšit‘ či ‚napravit chybu‘. *Ho'o* v havajštině znamená ‚příčina‘ a *ponopono* ‚dokonalost‘. Podle starých Havajců má každá chyba původ v myšlenkách, které jsou poskvřeny bolestivými vzpomínkami na minulost. Ho'oponopono je způsob, jak uvolnit energii těchto bolestivých vzpomínek či chyb, které mohou mít za následek nerovnováhu či nemoc.“

Stručně řečeno: ho'oponopono je způsob řešení problému odehrávající se výhradně *uvnitř*.

Tuto novou a vylepšenou techniku vytvořila Mornah, milovaná kahuna, která ji předala Dr. Hew Lenovi v listopadu 1982. Dr. Hew Len se o této ženě doslechl jako o zázračné léčitelce přednášející v nemocnicích, na vysokých školách, a dokonce v OSN. Jednoho dne se s ní setkal a byl svědkem toho, jak uzdravila jeho dceru z pásového operu. Následně zanechal všeho, aby u ní mohl studovat a naučit se její prosté léčebné metodě. Bylo to v době, kdy právě prožíval manželskou krizi, a tak opustil rovněž svou rodinu. To není výjimečné. Mnoho lidí opouští své rodiny, aby následovali duchovní mistry a učili se od nich.

Ačkoli se chtěl naučit její technice, nebyl průběh začátku jeho studia zcela hladký. Nejprve se zapsal na seminář, z nějž po třech hodinách odešel s konstatováním, že učitelka rozmlouvá s duchy a pomátla se.

O týden později se vrátil, znovu zaplatil kurzovně a řekl si, že vydrží až do konce. Opět se nezadařilo. Vše, co Mornah vykládala, se jeho univerzitně vyškolenému mozku zdálo být příliš bláznivé a ze semináře opět odešel.

„Napotřetí jsem to vydržel celý víkend,“ řekl mi. „Stále jsem se sice domníval, že je blázen, ale něco mě na ní přitahovalo a promlouvalo k mému srdci. Zůstal jsem s ní až do jejího odchodu v roce 1992.“

Technika, kterou Mornah používala, fungovala naprosto zázračně, a navíc ji každý člověk může provádět sám. Pouhým opakováním její modlitby se ruší všechny vzpomínky a programy. Věděl jsem, že se chci naučit její metodu a dokud se tak nestane, nenajdu klid.

Mornah se o své metodě zmínila v článku, který napsala pro knihu *I Am a Winner*. „Používala jsem tento starý systém od svých dvou let. Předělala jsem ho, ale svou podstatu a svou prastarou moudrost si zachovává.“

Mabel Katz zase ve své knížečce *The Easiest Way* označuje ho'oponopono za „proces odpuštění, pokání a transformace. Při každém použití některého z jeho nástrojů přebíráme stoprocentní zodpovědnost a žádáme (pro sebe) o odpuštění. Učíme se, že všechno, co se děje v našem životě, je projekcí našich ‚programů‘.“

Zajímalo mě, jak se Mornahina upravená technika liší od tradičního ho'oponopono. Dr. Hew Len k tomu podal následující vysvětlení:

Nalezení vlastního Já

1. *Intrapersonální řešení problému.*
2. *Do procesu jste zapojeni pouze vy a Já.*
3. *Fyzicky jste přítomni pouze vy.*

4. Pokání vůči Já.
5. Odpuštění ze strany Já.

Tradiční pomocí ho'oponopono ho'oponopono

1. *Interpersonální řešení problému.*
2. Starší člen (stařešina) provází procesem celou skupinu najednou.
3. Každý, kdo je zapojen, musí být fyzicky přítomen.
4. Všichni účastníci se kají mezi sebou a stařešina je prostředníkem, aby nedocházelo k osobnostním sporům.
5. Každý účastník je vyzván, aby prosil o odpuštění všechny ostatní účastníky.

V tradičním procesu ho'oponopono je stařešina vyškolený v dynamice řešení problémů zodpovědný za to, že každý z účastníků dostane příležitost vyjádřit se k tomu, co považuje za problém. To bývá často předmětem sporu, neboť každý účastník nahlíží na problém jinými očima. Musím se přiznat, že osobně preferuji novou a vylepšenou techniku, neboť se zde vše děje s jedním člověkem bez potřeby účasti další osoby. To považuji za nejsmyslnější. Jako žák učitelů vycházejících převážně z jungiánské psychologie, např. populární Debbie Ford (autorky knihy *The Dark Side of the Light Chasers*), jsem již pochopil, že prostor pro změnu je uvnitř, nikoli vně či u jiné osoby.

„Společně s obnovenou technikou ho'oponopono,“ pokračoval Dr. Hew Len, „popsala Mornah tři části vlastního já, které tvoří klíč k vlastní totožnosti. Tyto části, jež se nacházejí v každé molekule hmoty, se nazývají *Unihipili* (dítě, podvědomí), *Uhane* (matka, vědomí) a *Aumakua* (otec, nadvědomí). Když je tato ‚vnitřní rodina‘ v souladu, nachází se člověk v harmonii s Božstvím. S nastolením této rovnováhy začíná proudit život. Ho'oponopono tedy pomáhá nejprve zharmonizovat jednotlivce a následně celý svět.“

Pak pokračoval dál v objasňování tohoto neuvěřitelného

procesu:

„Ho'oponopono je skutečně velmi jednoduché. Pro staré Havajce začínají všechny obtíže na úrovni myšlenky. Ale samotná myšlenka ještě nic neznamená. Problém je v tom, že všechny vzpomínky na osoby, místa či věci jsou prostoupeny bolestí.

Samostatně fungující intelekt dovede pouze organizovat, nedokáže problémy řešit. Organizování věcí není způsob, jak řešit problémy. Je třeba je nechat odejít. Když používáte ho'oponopono, Božství vezme bolestivou myšlenku a neutralizuje ji nebo očistí. Nečistíte však určitého člověka, místo ani věc. Neutralizujete energii, kterou spojujete s konkrétní osobou, místem nebo věcí. První stupeň ho'oponopono tkví v čištění této energie.

V této fázi nastane něco úžasného. Energie se nejen zneutralizuje, ale také se *uvolní*, a tak přichází úplně nová zkušenost. Buddhisté to nazývají Prázdno. Poslední krok je, že dovolíte Božství, aby vstoupilo a naplnilo prázdno světlem.

K tomu, abyste mohli provádět ho'oponopono, nemusíte znát podstatu problému. Jediné, co se od vás vyžaduje, je všimnout si problematických zážitků, ať na fyzické, mentální či emocionální úrovni. Jakmile je zaznamenáte, vaší zodpovědností je, abyste okamžitě začali *čistit*, abyste opakovali slova „Omlouvám se. Prosím, odpusť mi.“

Když jsem hledal vše, co se vztahuje k Mornah, dokonce jsem objevil DVD, kde s ní byly zaznamenány rozhovory. Zde jsem konečně našel modlitbu, kterou používala k léčení lidí, ať už je viděla nebo ne. Zněla následovně:

Božský Stvořiteli, Otče, Matko, Synu v jednotě... Pokud jsme se já, celá má rodina i příbuzenstvo a všichni mí předkové v myšlenkách, slovech a skutcích a ve svém jednání dopustili vůči Tobě, Tvé rodině nebo vůči Tvým příbuzným či předkům čehokoli zlého od počátku stvoření až do dneška, prosíme Tě o odpuštění... Dopřej nám očištění, uvolnění a

odstranění všech negativních vzpomínek, bloků, energií a vibrací a přeměň tyto nechtěné energie v čisté světlo... A tak se staň.

Nebyl jsem si jistý, jak může modlitba vyvolat proces léčení, ale bylo mi jasné, že vše spočívá v odpuštění. Oba dva, jak Mornah, tak Dr. Hew Len cítili, že prosba o odpuštění uvolňuje cestu uzdravení. Jediné, co brání tělesné i duševní pohodě, je nedostatek lásky. Odpouštění otevírá dveře a pomáhá jí vstoupit.

Vše jsem shledával fascinující, ale nebylo mi jasné, jak provádění ho'oponopono může pomoci vyléčit mě, vás či mentálně nemocné? Naslouchal jsem však dál. Dr. Hew Len pokračoval. Zopakoval, že musíme převzít stoprocentní zodpovědnost za své životy, a to bez výjimky, výmluv či zadních vrátek.

„Dokážete si představit, že bychom si všichni uvědomovali, že neseme stoprocentní zodpovědnost?“ zeptal se. „Před deseti lety jsem sám se sebou uzavřel dohodu, že pokud se mi podaří prožít den, aniž bych kohokoli nebo cokoli posuzoval, pozvu se na tak velký zmrzlinový pohár s horkým karamellem, až mi z něj bude špatně. Dosud se mi to ani jednou nepodařilo. Pravda, stále častěji se přistihnu při činu, ale zatím se mi nepodařilo úplně se zbavit posuzování.“

To, co řekl, mě dojala a uvědomil jsem si, že je také člověk jako my všichni ostatní. Já sám jsem na sobě vykonal už hodně práce, ale stále mě vyvádějí z rovnováhy situace nebo lidé, které bych si přál změnit. Jsem sice mnohem tolerantnější, ale mám pořád ještě daleko k tomu, abych byl láskyplný v jakékoli situaci.

„Jak mám lidem sdělit, že jsou plně odpovědni za všechny problémy?“ zeptal se. „Chcete-li něco vyřešit, pracujte na sobě. Týká-li se problém druhé osoby, ptejte se například sami sebe takto: ‚Co *uvnitř* mě způsobilo, že mi tenhle člověk vadí?‘ Lidé se ve vašem životě zásadně objevují proto, aby vás

obtěžovali. Pokud to víte, můžete se povznést nad každou situací. Jak? Jednoduše: „Omlouvám se za všechno, co se děje. Prosím, odpusť mi.“

Dále vysvětloval, že pracujete-li jako masér nebo chiropraktik a přijde za vámi klient s bolestí v zádech, měli byste se ptát: „Co uvnitř *mě* způsobuje, že se to projevuje jako bolest zad té osoby?“

To je převratný a nový způsob pohledu na život a objasňuje, jak je možné, že byl Dr. Hew Len schopen uzdravit všechny mentálně narušené vězně. Nepracoval na nich, ale na *sobě*.

Další část přednášky odhalovala, že ve svém srdci jsme všichni čistí, bez programů, vzpomínek, či dokonce inspirace. Tomu se říká nulový stav. Neexistují zde žádná omezení. V průběhu života dostáváme programy a vzpomínky, podobně jako někteří lidé dostanou rýmu. To, že onemocníme, neznamená, že jsme špatní. Pouze čelíme výzvě učinit vše, co je v našich silách, abychom se uzdravili. Pozorujeme-li na někom určitý program, znamená to, že jej máme také. Zbavit se ho znamená čistit.

Podle Dr. Hew Lena má každý člověk šanci najít cestu ven z potíží: „Jedinou podmínkou je převzít stoprocentní zodpovědnost za vytvoření naprosto všech okamžiků svého života bez výjimky. Při tradičním havajském léčení ho'oponopono prosí jednotlivce Lásku, aby napravila všechny chyby uvnitř pomocí následujících slov: „Omlouvám se. Prosím o odpuštění za všechno, co se děje uvnitř *mě* a projevuje se jako problém.“ Úkolem Lásky je přeměnit vnitřní chyby, které se zhmotnily do problému.“

Dále dodal: „Ho'oponopono se dívá na problémy nikoli jako na trest, ale jako na příležitost. Jsou to jenom přehrané vzpomínky z minulosti, které se objevily, aby nám umožnily pohlížet na ně očima lásky a jednat z inspirace.“

Nemám svolení k tomu, abych zveřejnil některé důvěrné informace ze semináře. Podepsal jsem totiž dohodu mlčenlivosti, zejména z důvodu ochrany účastníků. Mohu vám

řící jen tolik: Základem je převzít plnou zodpovědnost za svůj život.

Vím, že jste to už slyšeli. Nicméně, skutečnou sílu tohoto rozhodnutí můžete asi osobně zažít jen na semináři. Naprostá zodpovědnost znamená přijmout vše a naprosto vše, co vstupuje do vašeho života – všechny lidi i *jejich* problémy, neboť jejich problémy jsou i vaše. Vyskytují se ve *vašem* životě, a pokud převzmete plnou zodpovědnost za své prožitky, pak musíte také převzít plnou zodpovědnost za *ty jejich*. (Vyzývám vás, abyste si to přečetli znovu.)

Vím, že takový postoj člověku zamotá hlavu a vytvoří pořádný zmatek v jeho mysli. Přijmout jej znamená změnit svůj život jako nikdy předtím. Na to většina z nás není připravena.

Když se vám ale podaří tento koncept přijmout, vynoří se další otázka: Jak změním sám sebe tak, aby se změnil i zbytek světa?

Jediná skutečně bezpečná cesta vede skrze „Miluji tě“. To je kód, který spouští uzdravovací proces. Ale používáte to na *sobě*, nikoli na druhých. Jejich problém se stává *vaším* problémem a pamatujte, že práce s *druhými* nepomůže *vám*. Oni léčení nepotřebují, *vy* ano. Máte zodpovědnost uzdravit sami sebe. To *vy* jste zdrojem *všech* zkušeností.

Toto je *podstata* obnovené techniky ho'oponopono.

Na chvílku se nad *ní* zamyslete.

A když o ní přemýšlíte, budu stále opakovat: „Miluji vás.“

Jeden z hlavních poznatků, které jsme si z víkendového semináře měli odnést, byl, že člověk jedná buď ze vzpomínek nebo z inspirace. Vzpomínka vychází z mysli, inspirace je otevřenost. Většina z nás žije ze vzpomínek, aniž bychom si to uvědomovali.

Skrze inspiraci vám Božství posílá poselství do vaší mysli. Je-li však plná vzpomínek, inspiraci neslyšíte a nemůžete na jejím základě jednat. Výsledkem je, že se Božství „nedostane

ke slovu“, neboť jsme příliš zaneprázdněni šumem ve své hlavě.

Dr. Hew Len pak nakreslil několik obrázků pro objasnění svých slov. Jedním z nich byl trojúhelník, který představuje lidskou bytost, jejíž jádro netvoří nic jiného než Božství, nulový stav, stav kde neexistují žádné hranice.

Inspirace přichází od Božství, kdežto vzpomínka je program kolektivního nevědomí lidstva. Program je jako víra, neboli programování, které sdílíme s ostatními, pokud si ho na ostatních všimneme. Náš úkol je čistit všechny programy, abychom se vrátili do nulového stavu, kde může působit inspirace.

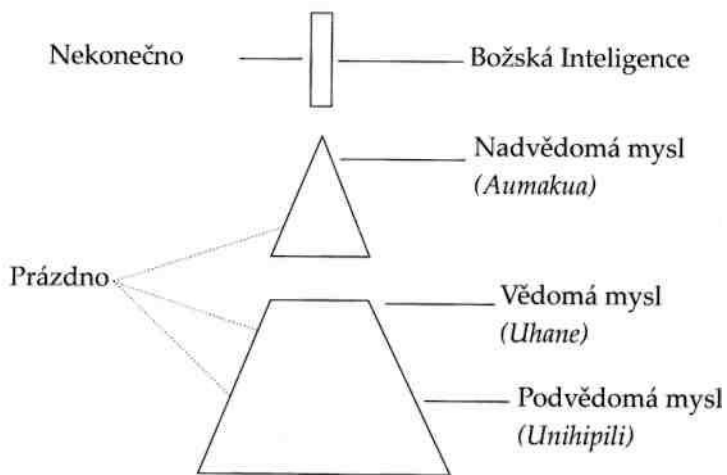
Dr. Hew Len věnoval mnoho času vysvětlování, že vzpomínky mezi sebou sdílíme. Když na druhém člověku vidíme něco, co se nám nelíbí, máme to také s největší pravděpodobností v sobě. Naším úkolem je tento vzorec pročistit. Když se nám to podaří, odejde i od toho druhého, což může vést až k tomu, že vzorec jednou úplně ze světa zmizí.

„Jedním z nejnaléhavějších problémů světa je nenávisť žen vůči mužům. Neustále to čistím a je to, jako bych zbavoval obrovské zaplevelené pole plevelů. Každá plevelná rostlina je kořenem programu. Nenávisť žen vůči mužům je hluboko zakořeněná. Musíme ji milovat, aby mohla odejít.“

Musím se přiznat, že zpočátku na mě obrázek působil jako jeden z dalších modelů světa (každý psycholog, filozof a každé náboženství nějaký má), a příliš jsem ho nechápal. Tento mě však nakonec zaujal, neboť se zdá, že dokáže vyléčit celou planetu. Koneckonců, dokáže-li Dr. Hew Len vyléčit celé oddělení mentálně narušených vězňů, pak je pravděpodobně možné úplně vše.

Nicméně Dr. Hew Len naznačil, že technika ho'oponopono není vůbec jednoduchá. Vyžaduje odevzdanost. „Není to životní koncept McDonaldu,“ řekl, „kde přijedete autem k okénku a okamžitě dostanete hotové jídlo. Bůh není sluha. Vyžaduje to neustálé čištění, čištění a zase čištění.“

Pak hovořil o lidech, kteří používali metodu čištění k tomu, aby uskutečnili to, co ostatní považovali za nemožné.

Jednou z nich byla inženýrka NASA, která k němu přišla ve věci jednoho ze svých raketoplánů.

„Jelikož za mnou přišla, přepokládal jsem, že jsem součástí problému,“ vysvětloval Dr. Hew Len. „Začal jsem tedy s čištěním. Omlouval jsem se raketoplánu. Později se žena vrátila a svěčila se mi, že se raketoplán sám od sebe jaksi opravil během letu.“

Mělo ho'oponopono vliv na raketoplán? Oba dva mají za to, že ano. Mluvil jsem s inženýrkou a řekla mi, že bylo nemožné, aby se raketa opravila sama od sebe. Muselo se stát něco jiného, co mělo povahu zázraku. Pro ni to bylo čištění s pomocí Dr. Hew Lena.

Nechci tvrdit, že jsem tento příběh „koupil“, ale musím zároveň přiznat, že pro to, co se stalo, nemám jiné vysvětlení.

O přestávce během semináře ke mně přišel jeden muž a řekl:

„Existuje jeden slavný internetový podnikatel, který má

stejné jméno jako vy.“

Nevěděl jsem, zda žertuje, a tak jsem se udiveně zeptal: „Opravdu?“

„Ano. Je úžasný. Napsal spoustu knih. Píše o duchovním marketingu a hypnotizujících reklamách.“

„To jsem já,“ odvětil jsem.

Zdálo se, že muž je zahanbený. Mark Ryan celý rozhovor slyšel a docela se bavil.

Já sám jsem se nestaral o to, zda lidé vědí o mé internetové popularitě, a ani mi na tom příliš nezáleželo. Ostatně, mezi účastníky jsem se stal populární i tak. Dr. Hew Len mě vyvolával tak často, že si ostatní mysleli, že mi nadržuje. Někdo se dokonce zeptal, zda jsme příbuzní. Odvětil jsem, že ne, a zeptal se dotyčného, podle čeho tak usuzuje. „Nevím, jenom se mi zdá, že se na vás zaměřil,“ odpověděl.

To, že se na mě Dr. Hew Len zaměřoval, jsem nikdy nepociťoval jako něco negativního. Dělal mi to dobře a předpokládal jsem, že mi to mělo pomoci v osobním růstu, protože Dr. Hew Len věděl, že píši knihy a mám své internetové příznivce. Byl jsem si jistý, že ve mně cítil potenciál pomoci mnoha lidem, pokud této metodě léčení porozumím.

Tehdy jsem netušil, že jej Božství inspirovalo k tomu, aby mě připravoval na roli gurua. Nikoli však gurua světu, ale gurua sobě samému.

Miluji tě

Pokud jste nejprve sami sebou, nemůže vám být odepřeno nic, co je pro vás dokonalé, celistvé, úplné a správné. Jste-li sami sebou, zažíváte přirozeně dokonalost prostřednictvím Božských Myšlenek, Slova a Skutků. Přenecháte-li svým toxickým myšlenkám přední úlohu, zažíváte automaticky nedokonalost ve formě nemoci, zmatku, trpkosti, deprese, posuzování a chudoby.

– Dr. Ihaleakala Hew Len

Snažil jsem se výroky Dr. Hew Lena přijímat, jak nejtěvřeněji jsem dovedl. Od dětství jsem vnímavý a nové myšlenky si osvojuji velmi snadno pouze tím, že se jim otevřu. Mnohé z toho, co jsem se potřeboval dovědět, však stále zůstávalo nezodpovězeno. Při prvním semináři jsem bytostně pocítil, jak důležité je pro můj život přijmout postoj „Miluji tě“ vůči všemu, co mě potká, ať již špatné či dobré. Čím lépe budu schopen rozpustit omezující programy, které vidím či cítím, o to snáze dosáhnu nulového stavu a vytvořím kanál, jímž na planetu Zemi bude moci vstupovat mír.

Pro Marka bylo poselství ze semináře mnohem hůře stravitelné. Stále se snažil mu dát racionální rámeček. Mně samotnému bylo čím dál jasnější, že mysl nemá ani ponětí o

tom, co se děje, takže jsem snahu o nalezení logického vysvětlení považoval za zbytečnou.

Dr. Hew Len opakovaně zdůrazňoval, že vědomá mysl má propustnost 15 bitů. Skutečnost však vytváří 15 milionů bitů v každém okamžiku. Není proto v lidských silách porozumět všem vlivům, které na nás působí. Jediné, co nám zbývá, je odevzdání a důvěra.

Musím připustit, že většina z toho, co se na semináři dělo, mohlo působit na nezúčastněného pozorovatele jako davové šílenství. V jednom okamžiku se jeden z účastníků ostatním svěřil, že ve stěně vidí bránu, skrze niž procházejí mrtví.

„A víte, proč to vidíte?“ zeptal se Dr. Hew Len.

„Protože jsme před chvílí hovořili o přízracích,“ ozval se někdo.

„Přesně tak,“ souhlasil Dr. Hew Len. „Přivolali jsme je tím, že jsme o nich mluvili. Do světa mrtvých však nahlížet nemáme. Nemáme to zapotřebí, neboť máme dost práce tady a teď.“

Osobně jsem žádné duchy neviděl a nevěděl jsem, co si mám myslet o těch, kteří je vidí. Vzpomněl jsem si na film *Šestý smysl*, který se mi líbil, ale rozhodně ve mně nevyvolal touhu vidět duchy a rozmlouvat s nimi.

Dr. Hew Len to však zjevně považuje za normální. Vyprávěl, že při práci v psychiatrické léčebně slyšel, jak se samy od sebe splachují záchody.

„Léčebna byla plná duchů,“ řekl. „V minulosti zemřelo na oddělení mnoho lidí, ale nevědí, že jsou mrtví, a tak tam stále zůstávají.“

„Používají tedy stále toalety?“

„Zjevně ano.“

Ale jako by to samo o sobě nestačilo, Dr. Hew Len pokračoval dál a vysvětloval, že hovoříte-li s někým, jehož koutky očí zahaluje mlhavý opar, jedná se o posedlého člověka.

„S takovým člověkem se nesnažte rozmlouvat,“ radil. „Místo toho se očisťujte a doufejte, že vaše očista odstraní temnotu, která ho ovládla.“

Mohu o sobě říci, že jsem docela otevřený člověk, ale hovory o strašidlech, posedlých lidech a duších, kteří splachují záchody, bylo i na mě trochu moc. Neodešel jsem však, neboť jsem se chtěl dovědět tajemství léčení, které může pomoci mně i druhým k bohatství, zdraví a štěstí. Nebyl jsem ale připraven na to, že budu muset projít neviditelným světem a vstoupit do příšeří, abych se k tomu dostal.

Další částí programu byla cvičení, při nichž jsme leželi na zemi a otevírali svá těla energiím. V jednom okamžiku mě Dr. Hew Len zavolal k sobě, ukázal na jednu účastnici a řekl: „Při pohledu na tuto ženu vidím hladomor na Srí Lance.“ Já jsem však viděl pouze ženu nataženou na koberci. „Musíme toho hodně vyčistit,“ dodal.

Přestože jsem byl vnitřně dost zmaten, snažil jsem se procvičovat aspoň to, čemu jsem trochu porozuměl. Nejjednodušší bylo stále si opakovat: „Miluji tě.“ A tak jsem to dělal. Když jsem jednoho večera přišel do koupelny, cítil jsem začínající zánět močového měchýře. Řekl jsem Božství „Miluji tě,“ a procítil zanícené místo. Po chvíli jsem na to zapomněl a ráno to bylo pryč.

V duchu jsem si neustále opakoval „Miluji tě“, ať se dělo cokoli, špatné, dobré či neutrální. Snažil jsem se čistit všechno v daném okamžiku, ať jsem si to uvědomoval nebo ne. Na příkladu uvedu, jak to funguje:

Jednoho dne jsem dostal email, který mě naštvál. Dříve bych se s takovouto záležitostí vypořádal tak, že bych zpracovával své vzbuřené emoce, anebo bych si promluvil s osobou, která sprostou zprávu odeslala. Tentokrát jsem se ale rozhodl, že použiji metodu Dr. Hew Lena.

V duchu jsem si pro sebe stále opakoval: „Omlouvám se“ a „Miluji tě.“ Tato slova jsem neposílal nikomu konkrétnímu.

Jednoduše jsem přivolával energii lásky, abych pročistil uvnitř sebe to, co způsobilo nebo přitáhlo vnější události.

Do hodiny přišel od téhož muže nový email, v němž se omlouval za předchozí zprávu.

Uvědomte si, že jsem navenek nepodnikl žádné kroky, aby se mi omluvil. Nenapsal jsem mu jediné slovo. Nicméně opakováním „miluji tě“ jsem nějakým způsobem v sobě vyléčil skrytý omezující program, jehož jsme se oba dva účastnili.

Takový proces vždy nezaručuje okamžité výsledky. To ostatně není ani cílem. Cílem je klid a mír. Když jej naleznete, často k vám kýžené výsledky přijdou samy.

Uvedu další příklad: Jednoho dne zmizel jeden z mých zaměstnanců. Měl dokončit práci na jednom důležitém projektu, jehož uzávěrka se rychle blížila. Nejenže nedokončil svůj úkol, ale navíc to vypadalo, že se po něm slehla země.

Byl jsem z toho velmi rozčarován. Hew Lenovu metodu jsem sice znal, ale bylo mi zatěžko říci „miluji tě“ ve chvíli, kdy jsem spíše chtěl říct „zabiju tě“. Kdykoli jsem na něj pomyslel, zmocnil se mě vztek.

Přesto jsem stále neúnavně opakoval „miluji tě“ a „omlouvám se“ a „prosím, odpusť mi“. Neříkal jsem to nikomu. Říkal jsem to jenom abych to říkal. Vůbec jsem nepocítoval lásku. Trvalo mi tři dny, než jsem pocítil alespoň částečný klid.

A právě tehdy se můj zaměstnanec ozval.

Volal z vězení a žádal o pomoc. Poskytl jsem mu ji a během jednání s ním jsem si neustále opakoval „miluji tě“. Neshledával jsem sice žádné okamžité výsledky, ale postupné nabytí vnitřního klidu mi stačilo ke štěstí. Můj zaměstnanec to nějakým způsobem vycítil, poprosil dozorce o přístup k telefonu a zavolal mi. Telefonicky jsem se dověděl vše, co jsem potřeboval k dokončení onoho projektu.

Na prvním ho'oponopono semináři Dr. Hew Len chválil mou knihu *The Attractor Factor*. Řekl mi, že s mou očistou se zvyšují také vibrace mé knížky, a každý, kdo ji bude číst, to pocítí. Stručně řečeno, zdokonaluji-li se já, zdokonalují se i mí

čtenáři.

„A co knížky, které jsou prodané, které jsou už venku?“ zeptal jsem se. Kniha se prodávala velice dobře, vyšlo několik dotisků a prodávala se i v brožovaném vydání. Dělal jsem si starosti o lidi, kteří si ji koupili ještě před začátkem mého očišťování.

„Ty knihy nejsou venku,“ připomněl mi znovu Hew Len se svou tajemnou a stále překvapující moudrostí. „Jsou stále v tobě.“

Žádné „venku“ jednoduše neexistuje.

Kdybych měl tuto pokročilou techniku ho'oponopono vysvětlovat více do hloubky, vydalo by to na další knihu. Zatím se spokojme s tím, že jsem dostal svolení napsat tuto. Zjednodušeně: chcete-li napravit cokoli ve svém životě, od financí až po vztahy, existuje pouze jediné místo, kam se obrátit – do sebe.

Ne každý účastník semináře slova Dr. Hew Lena chápal. Těsně před koncem ho lidé začali zahrnovat dotazy, všechny pocházely z racionální poloviny mozku:

„Jak může mé očišťování ovlivnit druhého člověka?“

„Máme vůbec svobodnou vůli?“

„Proč na nás útočí tolik teroristů?“

Dr. Hew Len mlčel a vypadal zklamaně. Seděl jsem v zadní části místnosti a zdálo se mi, že se dívá na mě. Když si uvědomíme, že celé poselství bylo o tom, že nic neexistuje „vně“, že se všechno děje v nás, cítil pravděpodobně, že neporozumění ze strany účastníků zrcadlí jeho vlastní nedostatek porozumění. Vypadalo to, že si brzy povzdechne. Říkal jsem si, že si asi v duchu opakuje „omlouvám se a miluji vás“.

Všiml jsem si, že mnoho lidí na semináři používalo havajská jména, aniž by vypadali havajsky. Společně s Markem jsme se jich ptali, proč tomu tak je. Dověděli jsme se, že cítíte-li

potřebu, může vám Dr. Hew Len dát nové jméno. Může to pomoci ztotožnit se s novým Já na cestě, kde Já postupně mizí a v nulovém stavu se sjednotí s Božstvím.

Věděl jsem, jaká moc se může v novém jméně ukrývat. V roce 1979 jsem od učitele Bhagavána Srí Radžníše přijal jméno Svámí Ánanda Mandžušrí. Bylo to v období, kdy jsem se potýkal se svou minulostí, žil v chudobě a hledal smysl života. Jméno mi pomohlo začít znovu. Používal jsem ho sedm let. Přirozeně mě zajímalo, zda mi Dr. Hew Len bude chtít či moci dát nové jméno.

Když jsem se ho na to zeptal, odpověděl, že se zeptá Božství a v inspirovaném okamžiku mi řekne, co k němu přišlo. Asi měsíc po prvním semináři mi napsal tento dopis:

Joe, není tomu tak dávno, co jsem spatřil, jak se mračno snáší na mou mysl. Pak se svévolně proměnilo v jemně žlutý opar, protáhlo se jako děťátko před probuzením a nakonec se rozplynulo v neviditelném nekonečnu, odkud vystoupilo jméno **Ao akua, „Božský“**.

Na mysl mi přišel citát, který jsem četl v jednom emailu, který jsem dnes dostal:

„O Pane, jenž jsi mi propůjčil život, propůjči mi srdce naplněné vděčností“

Přeji ti nekonečný klid a mír.

Klid a mír ve Mně,

Ihaleakala

Jméno Ao akua se mi velmi líbilo, ale nevěděl jsem, jak se vyslovuje. Zeptal jsem se tedy a toto jsem se dověděl:

Joe,

A zní jako a ve slově matka.

O zní jako otec.

K jako kuchyň.

U jako dům.

Klid a mír ve Mně,

Ihaleakala.

Byl jsem spokojený a ze svého nového jména jsem se upřímně radoval. Na veřejnosti jsem ho nepoužíval, ale podepisoval jsem se jím při korespondenci s Dr. Hew Lenem. Později jsem jej také umisťoval pod články na mém internetovém blogu na www.JoeVitale.com. Jenom málo lidí se nad tím pozastavilo. Já jsem si jméno zamiloval – bylo to, jako bych slovy která rozhrnula mračna neviditelná, prosil Božství o očištění mého blogu.

Díky víkendovému semináři se na nějaký čas v mé hlavě usadila slova „miluji tě“. Chtěl jsem však pokračovat dál. Pozval jsem tedy Dr. Hew Lenu do Texasu, aby o technice ho'oponopono promluvil před malou skupinkou přátel. Viděl jsem v tom další příležitost být tomuto muži nablízku. Měl jsem představu, že přiletí do Texasu, uspořádáme společně krátkou přednášku a pak strávíme nějaký čas spolu, vytahám z něho vědomosti a také se dozvím více o zázračném vyléčení celého oddělení vězňů v psychiatrické léčebně. Dr. Hew Len mé pozvání přijal a napsal mi:

Joe, děkuji Ti, že sis udělal čas a zavolal mi, ačkoliv jsi nemusel. Jsem Ti za to vděčný.

Navrhuji, abychom naše únorové neformální setkání v Austinu pojali jako veřejné interview. Mohlo by se například týkat tématu průzkumu možností řešení problémů, jemuž jsi věnoval svou knihu *Adventures Within: Confessions of an Inner Journalist*. Víím, že za našimi rolemi moderátora a hosta se bude skrývat mnohem víc. Sdělování informací, a to v jakékoli formě, vyžaduje srozumitelnost. Existuje například mnoho nejasností kolem samotné definice problému a jeho příčiny. Jak lze vyřešit problém, když jej člověk nedokáže přesně vymezit? Kde se nalézá problém, který je potřeba řešit? V myslí? Co je mysl? Anebo v těle (kam většina lidí vkládá své naděje)? Anebo v obou? A možná ani v jednom... Existuje

dokonce otázka, kdo nebo co řeší problémy. Jak jsi napsal ve své knize, při řešení problémů je těžké zdržet se posuzování, dokonce používáme-li techniky jako *Option* (Volba) nebo *Forum*. Je posuzování či přesvědčení skutečným problémem? Nechť se skutečný problém ukáže, aby jej všichni viděli. Náš rozhovor by se tedy netýkal identifikace toho, co jsou dobré a co špatné, správné či nesprávné metody nebo koncepty. Šlo by spíše o to najít klíč k opakovaným nejasnostem. Pokud by se nám oběma podařilo rozjasnit pohledy jenom o trošičku, vykonali bychom velmi užitečnou službu. Samozřejmě, každý okamžik má svůj vlastní specifický rytmus a vlnění. Jak říká Brutus v Shakespearově hře Julius Caesar: „Budeme muset sečkat až dokonce, abychom viděli, co z toho vznikne.“

Sděl mi, prosím, svůj názor na věc. Jsem otevřený návrhům.

Klid a mír s tebou,
lhaleakala

Rychle jsem rozeslal oznámení o setkání s Dr. Hew Lenem. Počítal jsem s účastí pěti až šesti lidí. Nakonec se ozvalo sto zájemců a 75 se jich zúčastnilo.

Byl jsem překvapen, když mě Dr. Hew Len požádal o seznam všech účastníků. Bylo to proto, že se chtěl s nimi očistit. Nevěděl jsem přesně, co si pod tím mám představit, ale seznam jsem mu poslal. Pak jsem dostal odpověď:

Děkuji ti za seznam, Ao Akuo.

Jedná se o pouhé čištění, možnost oprostít se od nepotřebného a sjednotit se s Bohem.

Ubohá duše, v hříšném vězíš těle, tělesné pudy se v něm vzpurně sváří, proč uvnitř zmíráš, hladovíš jak v cele, tvůj zevnějšek však nádherou jen září?

K čemu ten lesk, když zajde v krátké době?

Proč pouhá schránka má tě tolik stát?

Pro radost červů, co ji pozřou v hrobě?

Pro ně se pachtíš? Jim chceš všechno dát?

Hleď z nouze udělat svou ctnost, co jemu schází, v tom zkus najít lék, pozemskou bídu vyměň za věčnost, bohatá uvnitř, chudá navenek.

Ze smrti žij, co ze života žije,

Smrt Smrti navždy smrtelnost z nás smyje. Klid a mír s tebou, Ihaleakala

Když jsem Dr. Hew Lena vyzvedával na austinském letišti, okamžitě se mě začal ptát na můj osobní život:

„Z tvé knihy (měl na mysli *Adventures Within*) jsem pochopil, že ses už vydal na spoustu cest, abys našel klid a mír. Která z nich skutečně funguje?“

Na chvíli jsem se zamyslel a pak jsem se vyjádřil v tom smyslu, že veškeré poznání, které jsem nabyl, je cenné, ale za nejspolehlivější považuji *The Option Process* (www.option.org). Vysvětlil jsem mu, že se jedná o metodu, která spočívá v tom, že člověk zpochybňuje názory, aby našel to, co je skutečné.

„Když zpochybniš názory, co ti zůstane?“

„Co ti zůstane?“ opakoval jsem. „Tvoje volba je naprosto jasná.“

„Odkud se bere ono jasno?“ ptal se dál.

Nevěděl jsem, kam přesně míří.

„Jak je možné, že je někdo bohatý a přitom je darebák?“ zeptal se znenadání.

Tato otázka mě překvapila. Chtěl jsem se pustit do vysvětlování, že jedno nevyklučuje druhé. Nikde není napsáno, že bohatým se může stát jenom anděl. Možná, že mizera má jasno ve finančních záležitostech, a proto je bohatý Nicméně v té chvíli jsem nedokázal odpovědět.

„Nevím,“ přiznal jsem se. „Nemyslím si, že člověk musí změnit svou osobnost, aby zbohatl. Musí však přijmout názory, které bohatství přijímá.“

„A odkud takové názory pocházejí?“ zeptal se.

Vzhledem k tomu, že jsem prošel jeho výcvikem, věděl jsem

dost, abych odpověděl: „Jde o programy, které člověk ‚chytá‘ během života.“

Pak Dr. Hew Len změnil téma a začal hovořit o tom, že mé spisovatelské umění je skutečně hypnotizující. Začal uvažovat o tom, že bych měl napsat o ho'oponopono metodě knihu.

„Jsi připraven, abych knihu začal psát hned?“ zeptal jsem se.

„Uvidíme, jak proběhne víkend,“ odpověděl.

„Mimochodem, jak to uděláme s dnešní večerní akcí?“ zeptal jsem se. Můj styl je mít situaci pod kontrolou, abych zajistil, že lidé dostanou to, co chtějí.

„Nikdy neplánuji,“ řekl. „Důvěřuji božskému časování.“

„Kdo z nás bude hovořit jako první? Máš připraven nějaký úvod, který bych měl za tebe přečíst?“

„Uvidíme, nic neplánuj,“ zopakoval svůj postoj.

To mě trochu znepokojilo. Rád totiž vím, co se ode mě čeká, a Dr. Hew Len mě házel do tmy. Či snad světla? Nebyl jsem si jistý. Pak řekl něco velmi moudrého, ale v té chvíli jsem si to neuvědomil:

„To, co si my, lidé, neuvědomujeme, je náš neustálý odpor k životu,“ začal. „Tento odpor nás neustále vzdaluje od našeho vlastního Já, od svobody a inspirace, ale zejména od Stvořitele. Dalo by se říci, že jsme vyhnanci, kteří se bezcílně toulají pouští své vlastní mysli. Nedbáme výzvy Ježíše Krista, který říká: neodporujte.‘ Neuvědomujeme se, že ‚Klid a mír začíná mnou‘.“

„Vzdor s sebou přináší neustálý pocit nejistoty a duchovní, mentální, fyzické, finanční a materiální strádání,“ dodal. „Na rozdíl od Shakespeara si však nejsme vědomi toho, že neustále odporujeme, místo abychom se nechali unášet proudem. S každým vědomým bitem zažíváme minimálně jeden milion bitů nevědomě. Ten jeden bit nás nespasí.“

Dnešní večer bude jistě nezapomenutelný, pomyslel jsem si.

Dr. Len chtěl vidět místnost, kde bude večerní akce probíhat. Byl to veliký taneční sál v nejvyšším podlaží jednoho austinského hotelu, jehož ředitelka byla velmi vstřícná a prostory nám ukázala. Dokonce vyhověla prosbě Dr. Hew Lena a nechala nás na chvíli v místnosti o samotě.

„Čeho sis všiml?“ zeptal se mě.

Rozhlédl jsem se kolem sebe a odpověděl: „Koberec by potřeboval vyčistit.“

„A jak na tebe prostor působí? Pamatuj, že neexistuje dobré, ani špatné a že tvůj dojem se může lišit od mého.“

Na chvíli jsem se uvolnil a pocítil přítomný okamžik. Najednou jsem cítil ruch, vyčerpání a temnotu. Svým pocitům jsem příliš nerozuměl, ale podělit jsem se o ně s Dr. Hew Lenem.

„Tahle místnost je unavená,“ řekl. „Lidé přicházejí a odcházejí a nikomu nepřiřte k srdci. Zaslouží si uznání.“

Myslel jsem si, že je to trochu divné. Sál má stejné pocity jako člověk?

„Tato místnost říká, že se jmenuje Sheila.“

„Sheila? To je jméno místnosti?“

„Sheila chce, abychom ji pochválili.“

Nevěděl jsem, jak mám na ta slova reagovat.

„Musíme ji poprosit o svolení, aby nám dovolila tady uspořádat setkání,“ řekl. „Ptám se tedy Sheily zda s tím souhlasí.“

„Co říká?“ zeptal jsem se, ale připadal jsem si trochu hloupě.

„Souhlasí.“

„To je dobře,“ odvětil jsem a myslel při tom na to, že záloha, kterou jsem za pronájem zaplatil, je nevratná.

Vysvětloval dál: „Jednou jsem se v aule připravoval na přednášku a hovořil jsem k židlím. Zeptal jsem se: Je tu někdo, koho jsem vynechal? Má někdo problém, který bych mu mohl pomoci vyřešit? Jedna z židlí se ozvala: ‚Dneska na mě seděl člověk, který měl finanční potíže. Cítím se teď jako

mrtvá! Pustil jsem se tedy do *očišťování* od problému a viděl jsem, jak se židle srovnává. Pak jsem uslyšel: „Skvělé. Teď mám sílu podírat dalšího člověka!“

„Mluví se židlemi?“ pomyslel jsem si, ale nic jsem neřekl. Cítil jsem, jak se má mysl otevírá, abych si poslechl více o jeho zvláštních postupech.

Vysvětloval dál: „V podstatě chci přednášet sálu a všemu uvnitř. Promlouvám ke všem: ‚Chcete se naučit provádět ho'oponopono? Brzy odejdu. Nebylo by hezké umět tu práci vykonávat beze mne?‘ Někteří řeknou ano, jiní ne a někdo řekne, že je příliš unavený.“

Vzpomněl jsem si, že v mnoha dávných kulturách považovali vše za živé. Jim PathFinder Ewing v knize *Clearing* vysvětluje, že místa mají často zablokovanou energii. Z toho plyne, že není úplně šilené připisovat pocity židlím. Tato myšlenka jistě rozšiřovala mysl. Pokud se fyzika nemýlí a skutečně neexistuje nic jiného než energie, která vytváří vše, co považujeme za pevné, pak promlouvání k místnosti a k židlím může být způsob, jak přeskupit tuto energii do nové, čistší formy.

Ale židle a sály, které odpovídají?

Na to jsem tehdy ještě nebyl zcela připraven.

Dr. Hew Len pohlédl z okna na velkou řadu mrakodrapů. Do nebe tyčící se budovy se mi zdály překrásné.

Dr. Hew Lenovi se ale nelíbily.

„Vidím v nich náhrobky. Celé město je plné mrtvých,“ řekl.

Podíval jsem se z okna, ale žádné hroby jsem nezahlédl. Ani smrt. Prostě jsem viděl město. Opět mi došlo, že Dr. Hew Len používal v každém okamžiku obě mozkové hemisféry, a tak pro něj stavby zároveň představovaly metafory a dokázal o nich hovořit tak, jak je právě viděl. Nic podobného se však nedalo říci o mně. Jako bych čekal na probuzení.

V hotelu jsme strávili asi půl hodiny. Jak se zdálo, Dr. Hew Len procházel místností a čistil ji, prosil za odpuštění,

projevoval Sheile lásku a čistil, čistil a čistil.

V jedné chvíli někomu zatelefonoval. Osobě na druhé straně linky popisoval, kde se nachází, a prosil ji, aby vyjádřila své dojmy. Vypadalo to, jako by mu potvrdila jeho vlastní pocity. Poté, co dohovořil, jsme si sedli ke stolu a rozmlouvali.

„Můj přítel mi řekl, že tahle místnost nám zde dovolí uspořádat večerní setkání v případě, že ji budeme milovat.“

„Jak ji máme milovat?“

„Jenom stále říkat ‚miluji tě‘,“ odpověděl.

Zdálo se mi to pošetilé. Projevoval lásku místnosti? Avšak dělal jsem to nejlepší, co jsem svedl. Z dřívějšíka jsem měl zafixováno, že aby tato formulka fungovala, není nutné ji procítit. Stačí ji opakovat. Tak jsem to dělal. Po několika opakováních jsem ji začal i cítit.

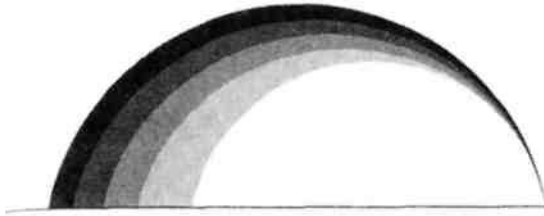
Za pár minut ticha vyřkl Dr. Hew Len další moudrá slova: „Individuální vzpomínky a inspirace mají okamžitý a absolutní vliv na všechno – od lidí přes minerály, rostliny až po živočišnou říši. Když Božství promění vzpomínku v podvědomí člověka na nulu, přemění se tato vzpomínka na nulu v podvědomí všech lidí – naprosto *všech!*“

Než pokračoval, udělal krátkou přestávku.

„To, co se, Josefe, ve tvé duši děje z minuty na minutu, se v tentýž okamžik děje ve všech duších. Je krásné to vnímat. Ještě krásnější ale je ocenit, že můžeš požádat Božského Stvořitele, aby tyto vzpomínky tvého podvědomí přeměnil v nulu a nahradil je ve tvé duši i v duších všech ostatních Božskými myšlenkami, slovy, skutky a činy.“

Jak byste na *to* reagovali?

Jediné, co mě napadlo, bylo „miluji tě“.

Večeře s Božským

Obnovený proces ho'oponopono, proces pokání, odpuštění a přeměny, je výzvou k tomu, aby Láska odstranila toxické energie a zaujala jejich místo. Láska toho docílí tak, že nejprve projde myslí, počínaje duchovní myslí, nadvědomím. Pak prostoupí intelektuální myslí, vědomou myslí, a osvobodí ji od energie myšlení. Nakonec se přesune do emoční myslí, podvědomí, kde očistí myšlenky od toxických emocí a naplní ji sama sebou.

– Dr. Ihaleakala Hew Len

Společný večer s Dr. Hew Lenem měl formu recepce. Zúčastnilo se jí přes sedmdesát lidí. Netušil jsem, že návštěva tohoto duchovního učitele vyvolá tak velký zájem. Byli zde účastníci z Aljašky New Yorku i jiných míst. Někteří vážili cestu až z Oklahomy. Netroufl jsem si hádat, proč vlastně všichni přijeli. Někteří zřejmě ze zvědavosti, jiní proto, že si oblíbili mé knihy (např. *The Attractor Factor*) a chtěli udělat další kroky na své cestě společně se mnou.

Stále jsem nevěděl, o čem budu hovořit. Netušil jsem, kde začít. Zato Dr. Hew Lenovi zjevně činilo potěšení nechat se unášet proudem. U stolu, kde večeřel, byli všichni naprosto

uchvácení jeho projevem. Má přítelkyně, Cindy Cashman* (mimočodem první žena, která chce svůj sňatek uskutečnit ve vesmíru – viz www.firstspacewedding.com), popsala své zážitky v následovně:

V sobotu 25. února 2006 jsem jela do Austinu napřednášku Dr. Hew Lena. Při večeři jsme seděla vedle něho. Jeho poselství je, abychom převzali stoprocentní zodpovědnost. Byla jsem svědkem mnoha mohutných energetických posunů. U stolu, kde jsem seděla, vinila jedna žena svého manžela za to, že nezavolal do nemocnice, když dostala astmatický záchvat. Nato se Dr. Hew Len odmlčel a řekl:

„Jediné, co mě zajímá, jste vy. Dostal jsem informaci, že musíte pít více vody, abyste se zbavila astmatu.“

To tam bylo obviňování. Její bytost se prozářila energií vděčnosti. Byla jsem nadšena, že mohu být u toho. Uvědomila jsem si, jak jsem tu ženu v duchu odsuzovala a říkala si, že se chci držet dál od lidí, kteří viní druhé. Dr. Hew Len mi ale ukázal, jak lze negativní energii přeměnit na energii pozitivní a láskyplnou.

Pak jsem vytáhla svou láhev s vodou, ukázala na vodu z hotelu a řekla: „Jejich voda není dobrá!“

Dr. Hew Len se na mě obrátil a řekl: „Všimla jste si, co jste právě udělala?“

Ihned jsem si uvědomila, že jsem vodě poslala negativní vibrace. Znovu jsem pocítila vděčnost za to, že si začínám uvědomovat, co dělám.

Pak mi Dr. Hew Len vyprávěl, jak se sám neustále očišťuje. Na příkladu zmíněné ženy ukázal, jak obvykle postupuje. Položil si otázku:

„Co ve mně způsobilo, že se ta žena takto projevuje? Jak mohu přijmout stoprocentní zodpovědnost?“

Pak odeslal svou energii k Bohu a opakoval si:

* Cindy Cashman je také autorkou bestselleru Co všechno vědí muži o ženách – www.cintamani.cz/cindy

*„Děkuji ti – Miluji tě – Omlouvám se“ Potom uslyšel Boha:
„Řekni jí, ať pije víc vody.“*

Dále se svěřil: „Vím, jak provádět čištění, abychom ona i já dostali přesně to, co potřebujeme.“

Rozmlouvá s Bohem a Bůh mluví k němu. Když se očistím, spatřím všechny lidské bytosti zrakem Boha.

Poprosila jsem Dr. Hew Lena o schůzku. Odpověděl, že mu Bůh sdělil, že ji nepotřebuji, neboť již mám svou vnitřní moudrost.

To bylo pro mne nádherné potvrzení.

Zde jsem shrnula důležité body dnešního večera:

1. Být svědkem, jak Dr. Hew Len přeměnil energii ženy – obviňování ve vděčnost.

2. Uvědomila jsem si, jak posuzuji (ženu a vodu).

3. Pochopení způsobu očišťování, který Dr. Hew Len používá, a jeho síly.

4. Pamatovat si, že je třeba častěji říkat „děkuji ti“ a „miluji tě“.

Večer jsem zahájil spontánním vyprávěním o tom, jak jsem se dověděl o tajemném terapeutovi, který uzdravil celé oddělení mentálně nemocných pacientů. Všichni mě pozorně poslouchali. Vyzval jsem je také, aby mi kladli otázky. Pak jsme společně s Dr. Hew Lenem rozmlouvali, podobně jako kdysi Platón se Sokratem.

Dr. Hew Len se rozhovořil: „Lidé mi kladou různé dotazy ohledně víry, emocí a podobně. Tím se nezabývám. Nezabývám se otázkami ‚jak je možné, že‘. Pokud však takový dotaz dostanu, musím se s ním vypořádat. Přistupuji k němu tedy jako k horké plotýnce. Vím-li, že pálí, vzdálím se od ní ještě dříve, než se popálím.

Než jsem vstoupil do této místnosti – tato místnost je posvátná – musel jsem s ní mluvit. Zeptal jsem se jí jak se jmenuje. Poté jsem se jí dotázal, zda do ní mohu vstoupit. Ona odpověděla, že ano. Pokud by však řekla: „Ne, nesmíš

vstoupit, jsi grázl – promiňte mi to slovo', pak bych se musel do sebe podívat a udělat, co je potřeba, abych mizera nebyl. Nejprve bych tedy musel uzdravit sám sebe. Chci se ujistit, že tam vstoupím zdravý, bez problémů, aspoň na okamžik.“

Přerušil jsem ho, abych dal prostor všem ostatním. Chtěl jsem, aby všichni věděli, kdo Dr. Hew Len je a proč se dnešní večer koná. Vyzval jsem všechny přítomné, aby se uvolnili a otevřeli. V přítomnosti Dr. Hew Lena si nikdy nejste jisti, co se bude dít.

Zeptal se přítomných, zda někdo ví, proč někdo onemocní rakovinou prsu. Nikdo nedokázal odpovědět. Ani on. Poukázal na skutečnost, že každou chvíli proudí kolem miliony bitů informací, ale my jich v jednom okamžiku nedokážeme zachytit více než dvacet. K tomuto tématu se často vracel. Klíčovým sdělením bylo, že nemáme ponětí.

„Věda si není jista tím, co se v našem životě děje,“ vysvětloval. „Ani matematika nemá ve věci nuly jasno. Charles Seif na konci své knihy *Zero: The Biography of a Dangerous Idea* píše: ‚Všichni vědci se shodují na tom, že vesmír povstal z ničeho a do ničeho se také navrátí. Vesmír začíná i končí nulou.‘“

Dr. Hew Len pokračoval: „Já jsem vrátil vesmír své mysli zpět do nuly. Uvnitř nezůstala žádná data. Nezáleží na tom, jak tento stav nazvete – zda nicotou, čistotou či prázdnotou. Moje mysl je nyní zpátky v nule. Není důležité, co vznikne. Důležité je poznat *nepřetržitý proces vynulování* a používat jej, abychom mohli stále setrvávat v nule.“

Viděl jsem, že Dr. Hew Len většinu přítomných nadchl, ale někteří, jako například já, jsme zatím tápali. Dr. Hew Len pokračoval: „Tvoření se dostává ke slovu teprve tehdy, když se mysl nachází v nulovém stavu a tomu se říká ‚inspirace‘. Havajština pro inspiraci používá slovo *Ha*. Slovo *Hawai'i* je složeninou z *Ha* – inspirace, *Wai* – voda a *i* – Božství. Hawaii tedy znamená ‚dech a voda Božství‘. Samotným vyslovením slova hawaii se čistíte. Pokud někde jsem, před vstupem do

místnosti si řeknu: ‚Co potřebuji očistit, o čem nevím? Nemám ponětí, co se tady děje, co tedy potřebuji očistit? Když tedy použiji očistný proces, kterému se říká hawaii, tento proces získá informace, které si vůbec neuvědomuji, a vezme mě zpátky do nulového stavu.“

„Jenom v nule... a musíte si uvědomit, že mysl může sloužit pouze jednomu z pánů. Buď inspiraci, *anebo* tomu, co se vám honí myslí. To se nazývá vzpomínka.“

Začínalo to být čím dál zajímavější. Dr. Hew Len vstupoval ještě hlouběji.

„Z Božské Inteligence pochází veškerá inspirace a je ve vás! Ne někde mimo vás. Nikam nemusíte chodit. Nikde nemusíte hledat. Už je ve vás! Jedna úroveň se nazývá nadvědomí, v havajštině *Aumakua*. *Au* znamená ‚napříč časem a prostorem‘ a *makua* ‚Svatý Duch nebo Bůh‘. Z toho vyplývá, že část vás není omezena časem a prostorem a přesně ví, co se děje.

Pak máte ještě vědomou mysl. Havajané ji nazývají *Uhane* a podvědomí, *Unihipili*.

Jedna z nejdůležitějších otázek, kterou bychom si měli stále klást, je: ‚Kdo *jsem*?‘ Co se snažím říci, co se snažím vysvětlit, je, že vaše totožnost se skládá z těchto elementů myslí. Je důležité si uvědomit, že *tato* mysl je prázdná! Je *nulová*! Kdo jste tedy vy? Jste Božské stvoření. Stvoření v nulovém stavu. Proč byste měli chtít být v nulové stavu?

Když jste v nulovém stavu, všechno je dostupné. *Všechno*! To znamená, že jste byli stvoření podle obrazu Božství. Slyším dotazy, proto vše ještě objasním. Nyní si přeji, aby vás Božství očistilo.

Jste tedy stvoření k obrazu Božství. To znamená, že jste byli vytvořeni prázdní a zároveň nekoneční. Jakmile jste připraveni nechat odejít nepotřebné a stát se prázdnými, okamžitě vaši bytost naplní inspirace a jste u Sebe a svobodní, aniž byste si to uvědomili. Většinou skutečně netušíte, že jste byli očištěni. ‚Kde to je? Kam to zmizelo? Jsem čistý! No tak,

řekněte mi, kde to je? Budu na tom ještě pracovat.' Většinou o tom nebudete vědět.

Když se rozum zaklíní, brzdí vás čím dál více. Tomu Havajané říkají – promiňte mi ten výraz – *Kukai Pa'a*. Ví někdo, co *Kukai Pa'a* znamená? Znamená to intelektuální zácpa'.

V té chvíli se kdosi zeptal: „Co mám dělat, když se ocitnu v problematické situaci s druhým člověkem? Chcete říct, že jsem to já, kdo potřebuje nápravu a ne ten druhý?“

„Máte-li s někým problém, *netýká* se toho člověka,“ odpověděl Dr. Hew Len. „*Reagujete* na *vzpomínku*, která vystoupila na povrch. S tím máte problém, *ne* s tím druhým člověkem.“

„Pracoval jsem s lidmi, kteří nenávidí své partnery. Jedna žena se vyjádřila, že se odstěhuje. Řekla: ‚Pojezu do New Yorku. Tam mi bude líp.‘ V té chvíli jsem uslyšel Božství: ‚Ať jde kamkoliv, všechno půjde s ní!‘“

Dr. Hew Len pak vysvětlil, že kdykoli jej někdo kontaktuje kvůli terapeutickému sezení, dívá se do sebe, nikoli na osobu, která zavolala.

„Nedávno mi, například, zavolala jedna žena kvůli své matce, jíž bylo devadesát dva let. Svěřila se mi, že její matka už několik týdnů trpí vážnými bolestmi kyčlí. Během rozhovoru jsem se ptal Božství: ‚Co uvnitř mne způsobuje, že má tato žena bolesti?‘ A potom jsem se zeptal: ‚Jak mohu problém v sobě napravit?‘ Odpověď na tyto otázky přišla a udělal jsem přesně to, co mi bylo řečeno.“

Asi o týden později mi ta žena znovu zavolala a řekla, že se její matka cítí lépe. Neznamená to, že se problém nebude opakovat, neboť stejný problém může mít různé příčiny. Chci však říci, že neustále pracuji na sobě, ne na druhých.“

Další muž chtěl vědět, jestli se Dr. Hew Len cítí být zodpovědným za zahraniční válečný konflikt, respektive co s tím dělal.

„Ano, považuji se za zodpovědného,“ prohlásil Dr. Hew Len

jednoznačně. „Očišťuji se každý den, ale nedokáži říci, že to budu právě já, kdo tento konflikt očistí. Přeji si ale, aby o *něj* bylo postaráno. Jenom Bůh ví, co se může stát. Já však provádím svou část práce, která spočívá ve stejné očistě jako v případě psychiatrické léčebny. Na Havaji už nemáme psychiatrické oddělení pro vrahy. Prostě neexistuje! Svou práci jsem udělal nejlépe, jak jsem uměl. Možná, kdybych se lépe očišťoval, výsledky by byly ještě lepší. Jsem však jenom člověk a dělám to nejlepší, co dovedu.“

Viděl jsem, že Dr. Hew Len začíná být unavený, a cítil jsem, že chce večer ukončit. Byl to pro všechny neopakovatelný zážitek.

Ale tímto večerem to neskončilo.

Příštího rána jsme se společně s Dr. Hew Lenem a několika dalšími lidmi sešli u snídaně. Byla mezi námi také Elizabeth McCall (autorka knihy *The Tao of Horses*). Všiml jsem si, že v přítomnosti Dr. Hew Lena cítím vnitřní klid. Možná zažívám nulový stav. Kdo ví?

V jisté chvíli jsem pocítil náhlou inspiraci uspořádat víkendové setkání s názvem „Víkendové objevení“. Tehdy jsem neměl ani tušení, odkud se ten nápad vzal. Nyní vím, že mě inspirovalo Božství. Při snídani jsem ale cítil, že je to dobrý nápad, který nechci přijmout.

Byl jsem v té době zaměstnán projekty, cestováním, propagací, posilováním a spoustou jiných činností. Další povinnost v mém diáři, již tak dosti přeplněném, se mi zdála příliš. Proto jsem se ze všech sil snažil tomuto nápadu odolat. Rozhodl jsem se, že nějakou dobu počkám, zda neodejde.

Neodešel. Ještě tři dny setrval v mé mysli. Dal jsem tedy na radu Dr. Hew Lena, který řekl, že pokud určitá myšlenka „přečká“ několik čistění, je třeba ji uposlechnout. Rozeslal jsem tedy lidem ze svého adresáře pozvánku, která byla snad tím nejhůře formulovaným emailem, který jsem kdy napsal. K mému údivu mi za tři minuty po jeho odeslání zatelefonovala

jedna paní, která se ihned chtěla přihlásit. Řekl jsem si, že snad musela sedět u počítače a čekat, až ji oslovím.

Ostatní lidé se také přihlásili velmi rychle. Stanovil jsem maximální počet účastníků dvacet pět. Tento počet jsem si určil sám, protože jsem měl pocit, že dokážu lépe oslovit dvacet pět lidí, než 2 500. Nikdy předtím jsem totiž takový seminář nepořádal a netušil jsem, jak na to.

Se svými starostmi jsem se svěřil Dr. Hew Lenovi.

„Jedinou radu, kterou ti mohu dát, je neplánovat,“ řekl.

„Ale já plánuji vždy a všechno,“ odpověděl jsem. „Píši si dopředu proslovy, připravuji prezentace i tištěné podklady. Cítím se lépe, když vím, kam se můj projev bude posouvat.“

„Lépe se budeš cítit, až uvěříš, že se Božství o tebe postará,“ odvětil, „očistíme to.“

Pochopil jsem, že si uvědomil, proč toto téma vystoupilo. Bylo to proto, aby na něm také zapracoval. Znovu opakuji: vše sdílíme. Vaše zkušenost je má zkušenost, a naopak. Je jen potřeba si to uvědomit.

Snažil jsem událost neplánovat jak nejlépe jsem mohl. V jedné chvíli jsem podlehl strachu a vypracoval jsem manuál, který jsem chtěl všem rozdat. Nakonec jsem jej však nepoužil a ani jsem se na něj nepodíval. A nikomu to nevadilo.

Zahájil jsem akci slovy: „Vůbec netuším, co zde budeme dělat.“

Všichni se smáli.

„Opravdu, nevím, o čem budu mluvit,“ pokračoval jsem.

Účastníci se zasmáli znovu.

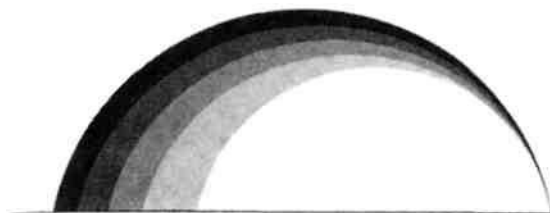
Pak jsem začal vyprávět o Dr. Hew Lenovi, technice ho'oponopono a jak výrok „Jsi tvůrcem své vlastní reality“ znamená více, než kdokoli tuší.

„Když se ve vašem životě objeví někdo, koho nemáte rádi, znamená to, že jste si to vytvořili,“ řekl jsem. „Jestliže jste tvůrci své vlastní reality, vytvořili jste i toho dotyčného.“

Víkend byl báječný. Ještě dnes, když si prohlížím

skupinovou fotografii z tohoto semináře, v sobě cítím lásku, kterou jsme během něj sdíleli. Můžete si ji prohlédnout na www.BeyondManifestation.com.

Všechno však bylo pro mě pouhým začátkem.
Ještě jsem se měl mnohému naučit.

Důkaz

Abyste mohli zažehnout své světlo, musíte projít tmou.

– Debbie Ford, *The Dark Side of the Light Chasers*

Po společném večeru a víkendovém setkání se v životě

mnoha lidí začaly dít změny. V této kapitole si můžete přečíst jejich skutečné příběhy abyste sami pocítili sílu procesu ho'oponopono.

Zde je příběh Louisy Green:

Drahý Joe, chci Vám znovu poděkovat za uspořádání společného večera s Dr. Hew Lenem. Můj dík patří také Suzanne za zařízení všech detailů, včetně mé veganské večeře v hotelu Hyatt. Bylo mi velkým potěšením povečeřet u stolu s Vámi a s Nerissou a seznámit se i s dalšími milými lidmi, kteří zde také stolovali.

Bylo pro mě poctou sedět v čele stolu a poslouchat Dr. Hew Lena, který laskavě a trpělivě zodpovídal mé dotazy.

Ráda bych se s Vámi podělila o několik úžasných zážitků, které po tomto setkání následovaly v průběhu dvou týdnů. Stále jsem si připomínala, že to, co Dr. Hew Len učil a považoval za účinné, aby mi pomohl, bylo čištění s pomocí Božství. Proto jsem se snažila používat ho'oponopono, kdykoli jsem si vzpomněla, a i když to bylo dost zřídka, měla jsem stále prospěch z jeho modliteb.

Byla jsem požádána o příběhy Dr. Hew Lena ihned po vyslechnutí záznamu jeho přednášky

Prvním silným zážitkem byl pro mě email od Suzanny, v němž mě prosila o příběhy a odpovědi na otázky z večerního setkání s Dr. Hew Lenem. Nejprve jsem si pořídila Life's Missing Instruction Manual a stáhla z internetu ve formátu MP3 záznam Vašeho rozhovoru s Dr. Hew Lenem. Doslova v tomtéž okamžiku, kdy jsem záznam doposlouchala, jsem našla ve své emailové schránce zprávu od Suzanny.

Bez jakékoli publicity se můj soudní případ stal veřejně známým

Druhá zkušenost je téměř neuvěřitelná. Když jsem 23. února odjížděla do Austinu, potřebovala jsem ještě zaregistrovat jeden soudní případ. Byla jsem v časovém skluzu, dokumenty jsem měla odnést na poštu ještě před odjezdem, ale nestíhala jsem to. Proto jsem vše odeslala až z Austinu, o den později, tedy 24. února. Z nevysvětlitelných důvodů se dokumenty na poště zatoulaly a na místo určení dorazily až 6. března.

Jsem členkou sdružení advokátů, kteří zastupují klienty v otázkách ochrany spotřebitelů v celé zemi. Minulý pátek odpoledne nám všem advokátka z Connecticutu rozeslala souhrn jednoho z případů, archivovaného v oklahomském Kanadském okrese (Canadian County), a ptala se zda jde o případ mých kolegů z Tulsy. Téměř jsem omdlela – ten případ byl můj.* Odepsala jsem jí, abych zjistila, jak se o něm dověděla. Sama jsem pak strávila několik hodin vyhledáváním informací Googlem. Bez úspěchu.

Advokátka mi odpověděla, že využila služby s názvem Courthouse News Services (www.courthousenews.com), jejíž spolupracovníci (spíše čmuchalové) monitorují soudní spisy a názory z celé země a upozorňují na důležité, významné či jen zajímavé kauzy. Shrnutí mého spisu se objevilo vpravo na titulní straně webové prezentace, aniž bych věci dělala jakoukoli reklamu. Ironií osudu je, že otec mého klienta mě téhož dne navštívil v kanceláři a já jsem ho musela znovu ujišťovat, že pevně věřím, že jde o závažný případ, který se dostane k soudu, jsem naprosto ohromena tím, že z tisíců případů, které se denně projednávají, získal popularitu právě

* Společnosti Yukon Chevrolet a Fifth Third Bank zažaloval jeden muž (údajně slabomyslný) u soudu Kanadského okresu v Oklahomě. Tvrdil, že vyhrál cenu ve sárací loterii společnosti Yukon. Když si ji přišel vyzvednout, byl pět hodin zadržován v prodejně, až podlehl nátlaku místních slevových akcí a byl přinucen koupit si nové nákladní auto, které mu obžalovaní další den, kdy si svou koupi rozmyslel, odmítli vzít zpět.

ten můj.

Společná večeře, již jsem svolala na poslední chvíli, přilákala rekordní počet účastníků

Jsem členkou předsednictva místního spolku vegetariánů a naše setkání se většinou konají každou druhou sobotu v měsíci. Když jsem s prezidentkou domlouvala místo březnové schůzky, zjistila jsem, že dosud nikdo nic nezařídil. Nabídla jsem, že se o vše postarám. V úterý 28. února jsem se vypravila do prvního podniku na svém seznamu restaurací, abych tam zjistila, že majitelka bude až do pátku 3. března mimo město. Zaměstnanci mi však slíbili, že jí předají můj vzkaz a ona mi zavolá ihned po návratu. To by bylo pozdě.

Další den, tedy ve středu 1. března, jsem se vydala do thajské restaurace, která byla otevřena teprve několik měsíců. Promluvila jsem s manažerem a zeptala se ho, zda by mohl uspořádat vegetariánskou večeři formou bufetu. Ze zkušenosti jsem mu řekla, že lze počítat přibližně s dvaceti lidmi, a pokud bude skutečně štěstí na naší straně, přijde jich něco málo přes třicet. Ujistil mě, že se o vše postará, ale požádal mě o stodolarovou zálohu, aby si zajistil, že i při malé účasti neprodělá na nákupu speciálních potravin. Pak jsem si prohlédla jídelní lístek a našla neuvěřitelnou nabídku: vegetariánské sushi, polévka, čtyři předkrmy, dezert a čaj, to vše za pouhých 8 dolarů.

Domluvili jsme se, že do druhého dne vše dohodne s majitelkou a já přinesu zálohu. Následující den jsme rezervaci potvrdili. Pak jsem vše shrnula do krátké zprávy a poslala ji prezidentce, která ji použila pro informační bulletin a rozeslala ho emailem členům. Večeře se měla konat v sobotu 11. března a já jsem prosila členy o potvrzení účasti do čtvrtka 9. března, do 17.00 hodin.

Bulletin zpravidla vychází několik dní před prvním dnem v měsíci nebo po něm. Lidé jej dostávají většinou emailem, někteří poštou. Také jej posíláme do místních prodejen se zdravou výživou a do knihoven. Tentokrát však prezidentka

neměla dost času, a tak byla elektronická verze rozeslána v neděli večer, tedy 5. března. Verze tištěná odešla až v pondělí ráno. Začínala jsem si myslet, že pokud se zúčastní dvacet osob, můžeme si gratulovat.

V pondělí přišly první přihlášky. V úterý několik dalších, a začala jsem věřit, že se nám podaří splnit minimální počet třinácti lidí a dostaneme zpět zálohu. Od středy však přihlášky přilétaly takovým tempem jako nikdy jindy. Večer jich už bylo 37. Začala jsem mít obavy, že nyní budeme stát před opačným problémem. Zatelefonovala jsem tedy do restaurace, abych zjistila její kapacitu – byla 65 osob. Přihlášky přicházely i ve čtvrtek a v den uzávěrky jich už bylo 55. Byla jsem tak nadšená a zaujatá sledováním emailů, že jsem v práci nic kloudného neudělala. Pak jsem znovu zatelefonovala manažerovi restaurace a ujistila se, že bude moci takový počet lidí obsloužit.

Každý čtvrtek večer navštěvuji lekce kabaly a domů jsem tentokrát přišla až po deváté hodině večer. Zkontrolovala jsem vzkazy na záznamníku a elektronickou poštu a zjistila, že přišlo několik dalších přihlášek. To jsme už byli na čísle 67. Začala jsem vážně uvažovat, co si počít s takovým přívalem lidí. Dostala jsem výborný nápad, že poprosím ty, kteří se přihlásili po termínu uzávěrky, aby přišli o něco později. V sobotu už byl počet přihlášených 75.

Večírek měl ohromný úspěch. Došlo k typické situaci, kdy přišlo několik lidí navíc, a někteří z přihlášených se nedostavili. Energie v restauraci byla jedinečná! Zaplnili jsme všechna místa, což na některé přítomné, zejména ty, kteří se s námi toho večera setkali poprvé, udělalo velký dojem. Někteří zakládající členové spolku Vegetarians of Oklahoma se nechali slyšet, že od zahájení jeho činnosti před deseti lety nepamatují tak hojnou účast. Dokonce i zasedací pořádek byl perfektní. Ti, kteří z večeře odcházeli dříve za dalšími aktivitami sobotního večera, uvolnili místo později příchozím. Zaměstnanci restaurace byli pochopitelně také velmi

spokojeni, neboť nikdy předtím neměli najednou tolik hostů.

Zázraky v půjčovně aut

Rozhodla jsem se, že si na cestu do Austinu vypůjčím auto, neboť jsem si chtěla své auto šetřit. Porovnála jsem ceny půjčoven a zjistila, že vypůjčení auta na týden mě vyjde stejně draho, jako od středy do pondělka. Rezervovala jsem si tedy internetem za výhodnou cenu střední auto, o němž jsem byla přesvědčena, že bude pohodlnější, než auto malé třídy. Když jsem přišla do půjčovny, zjistila jsem, že k zapůjčení už mají jen několik aut. Všimla jsem si, že mají dva oranžové Chevrolety HHR, o nichž si myslím, že na silnici vypadají velmi dobře. U přepážky mi však řekli, že auto střední třídy, které jsem si objednala, už nemají. Požádala jsem tedy o vůz HHR a dostala jsem ho za stejnou cenu, ačkoli byl klasifikován jako vyšší třída. Měla jsem radost, neboť mi bylo jasné, že svým příjezdem do Austinu v oranžovém autě udělám dojem, zejména proto, že oranžová je barvou Texaské univerzity, mé alma mater.

Když jsem vyjela z půjčovny směrem ke své kanceláři, zjistila jsem, že auto vypadalo zvenku lépe než zevnitř. Bylo těsné a mělo špatný výhled. Chtěla jsem ho vrátit, ale potřebovala jsem se dostat do své kanceláře a ještě jet na nějaké schůzky. Nestihla bych to tedy přes den, a navíc, když jsem znovu volala do půjčovny, dověděla jsem se, že i tak ještě stále nemají sedan, který jsem chtěla původně.

V noci jsem si sbalila věci a když jsem ráno přišla k autu a chtěla do něj dát kufr, čekal mě horor v podobě nabouraných zadních dveří. Nikdy si auto nepřipojišťuji, a navíc jsem si ho před odjezdem z půjčovny ani pořádně neprohlédla. Předpokládala jsem tedy, že do auta někdo vrazil. Řekla jsem si ale, že když budu mít auto půjčené na týden, snad za tu dobu na něco přijdu. Vyjela jsem mnohem později, než jsem chtěla, a to ve čtvrtek kolem půl jedné. Do Austinu jsem přijela

asi o půl sedmé večer.

Přesuňme se na pátou hodinu v sobotu večer, hodinu před mým odchodem do hotelu Hyatt na večírek s Joem a Dr. Hew Lenem. Strávila jsem příliš mnoho času starostmi o karoserii a trápila se tím, co budu dělat. Právě jsem byla v obchodním centru na severu Austinu, kde jsem bezúspěšně sháněla fotoaparát na jedno použití. Když jsem se vrátila k autu, abych jela zpět do hotelu, stmívalo se a vytrvale přšelo. Pak jsem zastavila na křižovatce a chtěla se zařadit na hlavní silnici. Najednou jsem ucítila náraz. Někdo mě zezadu naboural. Pomyslela jsem si – zatraceně, nejdřív dveře a teď tohle. Za hodinu mě čeká večere, kterou jsem již zaplatila, a potřebuji se ještě vysprchovat a převléknout. Vrcholem všeho bylo, že se to stalo na velmi frekventovaném místě a ještě k tomu v sobotu večer. Vystoupila jsem z auta s doklady z půjčovny v ruce. Na ulici stál mladý černochoch a říkal: „To moje pneumatiky. Nemohl jsem zastavit. Budu si muset pořídit nové.“ To budeš těžko vysvětlovat právníkovi, myslela jsem si. Pak ze mě vyjelo: „Ksakru, moje auto je z půjčovny.“ Obešli jsme vůz a byli jsme ohromeni. Mládenec vyjekl: „K žádné škodě nedošlo. Díky Ježíši se nic nestalo.“ Jako židovce mi tento výrok připadal legrační, ale sama jsem celé záležitosti nemohla uvěřit. Měl pravdu, autu se nic nestalo. Nárazník byl zřejmě vyroben z pružného plastu. Už tak jsem byla našťvaná a nechtěla jsem nic dál řešit. Řekla jsem mu, že už musím jet. Podali jsme si ruce a vydali jsme se svou cestou. Večeři jsem stihla a dokonce se mi poštěstilo sedět u stolu s Joem a Nerissou.

Usilovně jsem ho'oponopono-vala, jak nejlépe vyřešit poškozené dveře. Vše ostatní jsem odložila až do doby, kdy vrátím auto do půjčovny a budu muset zaplatit pokutu. V telefonním seznamu jsem našla servis, kde provádějí opravy karoserií. Škodu mi odhadli na 95 dolarů, ale práce by trvala několik hodin. Tolik času jsem však neměla do termínu, kdy jsem měla auto vrátit, aniž bych musela zaplatit penále. A to

jsem vskutku nechtěla. Položila jsem si otázku, co mám udělat, a odpověď byla jasná – buď upřímná, zavolej do půjčovny a přiznej, o co jde. Pokud by po mně chtěli opravu, budu mít alespoň odhad ceny. Zatelefonovala jsem a muž na druhé straně mi řekl, abych auto nedávala do opravy, ale rovnou s ním přijela, aby mohli prohlédnout záznamy a odhadnout škodu sami. Souhlasila jsem. Auto jsem postavila do řady vrácených vozů. Žena, která vyřizovala formality, přečetla čárový kód a prošla záznamy k vozu. Řekla jsem jí, co se stalo, a ona mě poslala do kanceláře. Tam jsem našla muže, s kterým jsem hovořila telefonem. Ten se také podíval do záznamů ve svém počítači a oznámil mi, že škoda již byla zaznamenaná, a že to tedy není moje vina. Stal se zázrak. Ulevilo se mi a byla jsem volná! Aleluja!

Má sestra dostala práci svých snů

Zhruba týden po setkání s Joem a Dr. Hew Lenem mi zavolala má sestra, viceprezidentka divize jedné velké a známé společnosti. Kontaktovala ji agentura zprostředkující zaměstnání, aby zjistila, zda by měla zájem o práci, o níž se vyjádřila jako o práci svých snů. Telefonem mi však nechtěla sdělit žádné podrobnosti. Místo toho mi emailovala popis práce, obdrženy od náborové společnosti. Byla jsem ohromena, neboť společnost, v níž měla nastoupit, byla skutečně prestižní. Kdybych vám řekla její název, pochopili byste. O několik měsíců později místo dostala.

Zde je další:

Když jsem se v říjnu 2006 účastnila tří denního semináře Landmark Forum, pomohla mi Joeova zkrácená léčebná technika doslova zastavit potoky slz. Stalo se to během cvičení nazvaného „bytí s lidmi“ nebo tak nějak. Aby „lidé byli s lidmi“ rozdělil vedoucí semináře sedmdesát účastníků do čtyř řad a

pak jsme se střídavě otáčeli, jedna řada po druhé, a abychom byli s lidmi, dívali jsme se navzájem do očí. Já jsem byla ve třetí řadě.

Vedoucí vyzval nejprve první řadu, aby vystoupila na pódium a pohlédla do publika. Dívali se na nás, kteří jsme seděli na sedadlech. My jsme jejich pohledy opětovali. Pak byla vyzváni lidé z druhé řady, aby se také postavili na pódium, čelem k lidem z řady jedna, ve vzdálenosti přibližně třiceti centimetrů. Po dobu asi tří minut si tito lidé vzájemně hleděli do očí. Pak druhá řada opustila pódium a vrátila se na místa. První řada zůstala na pódiu, aby se dívala na nás, sedící, a my jsme se dívali na ně.

Čím více se blížila chvíle, kdy jsem se měla ocitnout na pódiu, tím více jsem si uvědomovala svou nervozitu, ale nevěděla jsem proč. Začaly se mi potit ruce a všimla jsem si, že se na židli vrtím. To, co jsem měla udělat, bylo tak jednoduché. Celý život jsem přece během rozhovorů s lidmi, ať již cizími, či přáteli, navazovala kontakt očima. Neměla jsem se čeho bát.

Pak jsem si vzpomněla, že když jsem se účastnila svého prvního semináře Landmark Forum, podělal se s námi vedoucí o svůj zážitek ze stejného cvičení. Řekl, že když asi před dvaceti lety poprvé cvičil jako řadový účastník, třásla se mu kolena tak, že mu mezi ně musel jeden z asistentů dát svou bundu, aby nebylo slyšet zvuk, který vydávala.

Když jsem pomyslela na to, co řekl, měla jsem chuť odejít z místnosti. Řekla jsem si, že nepotřebuji pokračovat ve cvičení, protože se lidem do očí stejně dívat umím. Věděla jsem ale, že opuštění místnosti není tolerováno. Zůstala jsem tedy na svém místě, potila se a vrtěla.

Když má řada konečně vystoupila na pódium, stáli jsme třicet centimetrů od lidí z druhé řady a navzájem jsme si hleděli do očí. Bože! Vždyť se nemusím dívat na padesát lidí. Stačí jeden, myslela jsem si. Vedoucí nás rozestavěl a začal nás provádět tříminutovým sebepoznávacím procesem. Po prvních

deseti vteřinách jsem se nekontrolovatelně rozbřečela, z očí mi tekly proudy slz a nevěděla jsem proč. Nedokázala jsem přestat. Pokaždé, když jsem se podívala na svého partnera naproti, jsem se rozbřečela. „Řado tři odejděte, prosím, vlevo!“ zaslechla jsem. Poděkovala jsem svému partnerovi a vzdálila se.

Co se to se mnou, proboha, stalo?! Měla jsem naslouchat svému vnitřnímu hlasu, ale neslyšela jsem zhola nic. Byla jsem zdrcena... a neměla jsem slov. Nic jsem se nedověděla! Co je to za cvičení?! Byla jsem zmatená, zahanbená a přemítala jsem o svém zážitku. Cvičení přede mnou na pódiu pokračovalo. „Řado tři, zastavte se, prosím, otočte se doprava a jděte na pódium!“

„Ne! Už znovu ne!“ vřeštěla moje mysl.

Ted' se má řada dívala směrem k hledišti. Přežila jsem ty tři minuty jedině díky tomu, že jsem se nedívala na lidi, kteří hleděli na mě. Pak přišla na pódium řada čtyři a třicet centimetrů ode mne stála tvář v tvář nová partnerka, tentokrát starší přívětivá žena, která se na mě nesměle usmívala. „Myslím, že to tentokrát zvládnou,“ řekla jsem si. Vzápětí nato se mi ale začaly drát slzy do očí. Pokaždé, když jsem pohlédla své partnerce do očí, zalily mi oči proudy slz a musela jsem se otočit jinam. Laskavě se snažila mě utišit a říkala, že vše bude v pořádku. Cítila jsem se trapně a zmateně – kvůli svým nevysvětlitelným návalům slz. Vedoucí semináře nás stále naváděl, abychom naslouchali všemu, co se děje v naší hlavě, všemu, co říkáme sami sobě. Můj hlas ale nepromlouval.

V jedné chvíli mi do hlavy vstoupily myšlenky, které byly jednoznačně lepší než to, co tam už bylo. Okamžitě jsem se podívala na svou partnerku a v duchu si řekla: „Miluji tě. Omlouvám se. Prosím, odpusť mi. Děkuji ti.“ Okamžitě se mi ulevilo a naplnil mne pocit spokojenosti a lásky k ženě, která stála proti mně. Cítila jsem se lépe a vzlykání ustalo. Dívala jsem se na ni a nové slzy nepřicházely.

K mému údivu začala plakat má partnerka. Slzy jí kanuly po

tvářích a její hlava se začala pomalu kývat dopředu a dozadu, zatímco šeptala: „Ted' jsi rozbřečela ty mě.“ Já jsem jí jenom posílala své myšlenky „Miluji tě. Omlouvám se. Prosím, odpusť mi. Děkuji ti.“

Žena pak na pokyn vedoucího odešla z pódia a já jsem zůstala stát čelem k padesáti lidem, kteří se měli dívat a zhodnotit mě a mou řadu. Nyní jsem však cítila naprostý vnitřní klid a byla jsem schopna se dívat na lidi, kteří se dívali na mě. Ve skutečnosti jsem je vyhledávala. Dívala jsem se pouze na ty, kteří se dívali na mě. Bylo mi mnohem lépe! Mohla jsem být sama sebou mezi cizími lidmi. Ke všem jsem cítila ohromnou lásku a nesmírnou radost z jejich přítomnosti.

Brzy bylo cvičení u konce a seminář pokračoval. Měli jsme krátkou přestávku. Ta milá žena – moje poslední partnerka – mě vyhledala a vzájemně jsme si sdělovaly své zážitky. Řekla jsem jí, že se zjevně bojím lidí, což jsem nikdy předtím netušila. Ona mi odpověděla, že se cítila, jako bychom byly skutečně propojeny. Dodala, že jí seminář také pomohl, neboť si uvědomila, že dříve nedokázala přijímat lásku druhých. Najednou mi bylo jasné, že jí musím prozradit tajemství léčebné techniky, kterou jsem použila k uklidnění a k zastavení pláče, když jsme proti sobě stály na pódiu. Rozplakala se. Pak jsme se objaly a šly si vychutnat přestávku.

Nerissa Oden TheVideoQueen.com

Nedávno jsem zjistila, že jedna z mých zaměstnankyň si bere větší provize z prodeje, než jí přísluší. Mně a mému malému podniku vznikla ztráta několik set dolarů. Ona však odmítla přijmout zodpovědnost za své jednání. Jde o velmi pracovitou ženu, nicméně v našem malém městě by pravděpodobně nedostala jinou, stejně dobře placenou práci jako u mě. Sice jsem s ní soucítila, ale byla jsem velmi rozzlobená a cítila se poškozená. Několik následujících dní jsem se na ni nemohla ani podívat a nebyla jsem s to s ní ani

hovořit, kromě nevyhnutelných témat týkajících se práce. Nevěděla jsem, co dělat. Obrátila jsem se na Joea, a to, co se stalo, bylo skutečně neuvěřitelné. Poděkoval mi za to, že jsem ho kontaktovala. Pak mi poradil určité kroky, které mám udělat, abych pročistila svou energii. Nejprve jsem měla pochopit, že přitahuji do svého života situace, které není lehké překlenout, ale jež jsou důležité pro proces. Pak je třeba, abych odpustila sama sobě, své zaměstnankyni a energii, která problém obklopuje. Dále bych si měla vytyčit nové záměry a uvědomit si, jak bych chtěla, aby se situace odehrála, a začít opakovat léčivá slova Dr. Hew Lena: „Miluji tě. Omlouvám se. Prosím, odpusť mi. Děkuji ti.“

Výsledek byl mimořádný. Poté, co jsem ukončila proces, napsala jsem Joeovi následující dopis:

Drahý Joe, vaše doporučení byla tak výstižná. Poté, co jsem si je přečetla, jsem musela odjet z Wimberley do Austinu a podniknout všechny kroky, které jste mi uložil. Bylo to naprosto úžasné. Potřebovala jsem mnoho času, abych pochopila, že jsem si situaci skutečně navodila sama. Pak jsem odpustila sama sobě, své zaměstnankyni a energii, která problém obklopovala. Vytyčila jsem si nové záměry a opakovala si mnohokrát úžasnou havajskou léčebnou techniku. Když jsem přijela do Austinu, měla jsem pocit, jakoby někdo odstranil tunu cihel z mé hrudi a žaludku.

Poté, co jsem postupovala podle Joeových doporučení, se energie uvnitř mě naprosto proměnila. Vztek a křivda byly ty tam. Bylo to opravdu úžasné. Spolupráce se zaměstnankyní je nyní v pořádku. Pokud se mě někdo zeptá, zda tato metoda funguje, potvrdím, že ano, a to výtečně.

*Victoria Schaefer
Vydavatelka, Pedal Ranch Publications
Wimberley, Texas*

Zde je dobrozdání od Denisy Kilonsky ze Shreveportu v Louisianě:

Následujícím snem jsem byla obdařena v říjnu 2006 a výborně se hodí k ho'oponopono:

Zdalo se mi o světě bez vězení. Důsledkem realizace filozofie ho'oponopono je přece skutečnost, že žádná vězení nejsou potřeba. Jednoduchá myšlenka poselství ho'oponopono podle Dr. Hew Lena, Joea, mne i ostatních, kteří je provádějí, je šířena po celém světě prostřednictvím výukových programů a seminářů. Tyto programy naučily lidi, zejména děti, jak milovat sami sebe, a tím milovat jeden druhého.

Ve snu jsem vedla semináře s tisícovkami účastníků. Na seminářích jsem inspirovala lidi, aby našli sami sebe, uvědomili si svou božskou podstatu a co je potřeba učinit, aby se stali skutečně sami sebou a uvědomili si, že jejich skutečnou podstatou je láska.

V tomto snu jsem spatřila i gang dospívajících mladých lidí. Jeden z nich mířil pistolí na hlavu jiného mladíka a vyhrožoval mu, že ho zastřelí. Hoch, kterému bylo vyhrožováno, se právě ve škole zúčastnil mého semináře. Stále hovořil o zázraku a chtěl, aby ostatní ze skupiny zázrak prožívali společně s ním. Oni však měli na věc jiný názor a jeho řeči je unavovaly.

Tento mladík si na semináři uvědomil své skutečné Já. O tuto realizaci se pak podělil se svými společníky, kteří se cítili ohroženi, neboť byla příliš jednoduchá a připadala jim jako výmysl.

Na semináři, jehož se tento mladý muž zúčastnil, přišel ke mně na pódium a střelil mě do břicha. Zatímco jsem ležela v krvi na zemi a opouštěla mě životní síla, objala jsem ho a zašeptala mu do ucha: „Miluji tě. Omlouvám se. Prosím, odpusť mi. Děkuji ti.“ Pak jsem umřela v jeho náručí, objímajíc ho s láskou, která prostupovala každíčkou buňkou mého těla.

V tom okamžiku mu to došlo. Objal mé mrtvé tělo a plačtivě a se slzami v očích zašeptal: „Miluji tě. Omlouvám se. Prosím, odpusť mi. Děkuji ti“. V té chvíli se mi do těla začala vracet síla a oba jsme se naplnili nádherným zlatým světlem, které bylo tak silné, že všichni v publiku i v širokém okolí pocítili lásku, kterou jsme my dva společně vytvořili.

Když tuto energii lásky prožili lidé, jichž se dotkla, začala narůstat a šířit se dál a dál. Ne každý však byl připraven na to, aby si ji uvědomil. Mladík, o němž tento příběh pojednává a který mířil pistolí na svého vlastního bratra, si nechtěl energii uvědomit a lásku přijmout. Onen mladík z mého semináře mu řekl: „Prosím, odpusť mi. Miluji tě.“ a s láskou ho objímal tak, jakoby objímal a miloval tu nejtemnější část sebe sama.

A pak se to stalo! Oba se naplnili zlatou září láskyplné energie a druhý mladík si ji najednou uvědomil a přijal ji. Potom řekl svému bratrovi: „Prosím, odpusť mi. Miluji tě. Prosím, odpusť mi.“

Zkuste uhodnout, co se pak stalo.

Oba dva prostoupila překrásná zlatá koule energie lásky, která rostla a rostla, jak naplňovala místnost a dotýkala se všech členů gangu – oni si ji rovněž uvědomili a přijali ji. Tato láskyplná energie se rozlévala ulicemi do vzdálenosti mnoha mil. Když si ji uvědomili další, poslali ji dál a dál, až láska naplnila celý svět.

To je Zlatý věk, věk Lásky. To proto nám byl svěřen dar zvaný ho'oponopono, abychom si uvědomili, kdo jsme, a že naší skutečnou podstatou je láska. Všichni chceme být milováni.

Je to krásný sen, že? Příběh ho'oponopono by mohl být námětem nádherného filmu. Myslím na film Pošli to dál a na jeho dopad na svět. Svět je na ho'oponopono připraven.

Prvních sedm dní po návratu z prvního víkendového setkání s Joem Vitalem jsem stěží dokázala spočítat množství zázraků, které se mi přihodily. Jako houba jsem nasávala

veškerou energii, veškeré lekce a sdělení a mé výsledky se neustále projevují rychlostí světla.

Abych vyjmenovala něco konkrétního: Noví klienti se mi jen hrnou. Jakoby ze vzduchu se objevují nové zakázky. Byla jsem kontaktována s nesčetnými nabídkami spolupráce. Počet přijatých nabídek vzrostl o více než 300 % (k okamžiku, kdy píšu tento dopis). Oslovilo mě několik známých osobností, abych jim vytvořila prezentace, a jen stěží dokážu držet krok s množstvím úžasných nápadů, které ke mně přicházejí z čistého nebe.

Pomyslete – před třemi měsíci jsem byla ve svém oboru naprosto neznámá.

To všechno se stalo bez jakéhokoli úsilí z mé strany. Vše ke mně přišlo bez námahy a v úžasné hojnosti. Když jsem inspirována, ihned začnu jednat a jsem okamžitě pozitivně ohromena výsledkem.

Často jsem použila „čisticí metodu“ ho'oponopono, abych exponenciálně rozšířila své podnikání, a nemohu se dočkat, co další vytvořím – neustále si беру čistý list a čistím a čistím a čistím.

Dekuji Vám, Joe a Dr. Hew Lene!

Navždy s díky,

Amy Scott Grant

<http://thesuccessmethod.com>

<http://newsuccess.org>

Joyce McKee napsala:

V posledním roce jsem na sebe vzala novou roli – roli pečovatelky. Má matka opustila svůj dlouholetý domov, aby byla blíže svým dcerám, částečně kvůli několika životním výzvám. Moje matka byla celý život silná a nezlomná, ale byla jí diagnostikována nedostatečná činnost srdce a malý zhoubný nádor na plicích. Rozhodla se strávit konec svého života se

svými dcerami. Bylo jí osmdesát osm let a nechtěla podstoupit cytostatickou léčbu, a proto jí lékaři předpověděli brzký konec.

V květnu loňského roku jsem navštívila víkendový seminář, který pořádal Joe Vitale, a naučila jsem se metodu ho'oponopono Dr. Hew Lena. Byla jsem nadšená. Velice mě oslovily její úžasné výsledky, konkrétně případ mentálně nemocných vězňů, které Dr. Hew Len vyléčil tak, že se obrátil do sebe, aby sám sebe vyčistil.

Vesmír je nesmírně štědrý a pošle nám učitele přesně ve chvíli, kdy jsme připraveni. Načasování bylo skvělé. Mou hlavní otázkou toho víkendu bylo: „Jak mohu pomoci své matce v procesu umírání?“

Mým úkolem bylo přijmout před vesmírem stoprocentní zodpovědnost za svůj život – celý svůj život, včetně své matky. A tak jsem použila, co jsem se naučila. Vstoupila jsem do sebe a stále se očišťovala a očišťovala.

Výsledky, které se týkaly mé matky, byly jednoduché, ale nádherné. Její mysl zůstala klidná, neměla bolesti a mohla se o sebe postarat až do konce. Ano, nastaly menší krize, kdy potřebovala léky z hospicu. Tyto situace však byla schopna vyřešit v klidu domova a nemusela spěchat do nemocnice. Šlo o přechodné okamžiky, které nás obě připravovaly na chvíli, kdy matka přejde na druhou stranu.

Největším darem bylo, že žila „přes čas“, tedy déle, než jí předpověděl lékař. Každé ráno, když se vzbudila, byla překvapená a pozdravila mě s žertovnou poznámkou: „Hádej, co se stalo? Je přede mnou další den!“ Měly jsme čas si vyměňovat slova plná lásky a také jsme strávily spolu běžné okamžiky. Měly jsme skutečně čas připravit se na přechod. Cítila jsem odvahu, s níž budu čelit jejímu odchodu. Obě jsme věděly, kam půjde. Když přišly chvíle, kdy se jí obtížně dýchalo, viděly jsme Boží milosrdenství – a strach odešel. Byl to krásný dar!

Cvičení ho'oponopono a mé modlitby změnily můj přístup k životu. Pocit získání energie, který jsem zažila a stále

zažívám, byl neuvěřitelný. Vědomí, že mám aktivní roli nejen ve svém životě, ale také v životě druhých mě neustále, v každé chvíli, vede ke hledání Zdroje Všeho.

Zde je další:

Když jsem se v květnu 2006 účastnila semináře zvaného Manifestation Weekend, neustále jsem cítila emoční bolest a křivdu, neboť jsem přišla o značnou částku peněz. Uprostřed jednání totiž sešlo ze smlouvy na 1,2 milionu dolarů, kterou jsem měla uzavřít s multimiliardovou ropnou společností. Příčinou byly jejich mnohé interní záležitosti.

Celou cestu domů a ještě mnoho dnů poté jsem si opakovala: „Miluji tě. Omlouvám se. Prosím, odpusť mi. Děkuji ti.“ Za dva dny po návratu domů jsem pocítila slabost, kýchala jsem a kašlala. Věděla jsem, že se mé tělo tímto způsobem uvolňuje.

Krátce poté jsem měla rozhovor s marketingovým specialistou, během něhož se v mém těle něco změnilo, a já jsem celou situaci s ropnou společností začala vnímat jinak. Zeptal se mě, jakou největší sumu mi dosud zaplatil klient za jediný rok za mou poradenskou činnost (věnuji se odstraňování konfliktních situací na pracovištích).

Řekla jsem, že šlo o šest set tisíc dolarů. „To je ono, Wendy. S tím můžeš vybudovat celé impérium. Kolik lidí může říct něco podobného?“ Okamžitě mi to došlo. Hned jsem byla schopná vidět dobré místo špatného. Místo abych se soustřeďovala na ztrátu 200 000 dolarů, jsem se zaměřila na 600 000 dolarů svých zisků, které mi zaplatili.

Ukázalo se, že záměr vidět pozitivně se stal mou vášní a inspiroval mě okamžitě k novým nápadům. Rozsvítilo se světlo a byla jsem u vytržení, neboť jsem tušila, že se uvnitř mě událo něco velkého. Jako by se kolem mě rozlilo světlo, které se šířilo daleko za mé fyzické okolí.

Dva roky jsem byla obětí, cítila jsem zlobu na lidi z ropné

společnosti za to, že se chovají, jak se chovají. A nyní jsem jim za to děkovala.

Krátce nato jsem začala cítit bolest v levé noze. Nechápala jsem, co se stalo. Vyzkoušela jsem všechno – masáž, strečink, horkou lázeň. Pak jsem šla k doktorovi čínské medicíny, který „přečetl“ mé tělo a řekl mi, že jsem byla pod velkým tlakem a že má bolest souvisí s meridiánem žlučníku – meridiánem vzteku.

Energie uvízla, a proto jsem měla bolesti. Dostala jsem čtyři terapeutická sezení k uvolnění energie a uvízlého vzteku – a pak bolest opustila mé tělo.

Mé tělo se drželo vzteku, který jsem cítila k velké ropné společnosti, a když se změnilo mé vnímání, bylo připraveno k uvolnění – bylo jenom zablokované.

Několik měsíců po tomto zážitku jsem zjistila, že člověk, se kterým jsem jednala a který dostal rozkaz, aby smlouva se mnou byla zrušena, dal výpověď, aby nikomu dalšímu nemusel ublížit. Oddělení se rozpadlo a služby, které jsem ropné společnosti poskytovala, vyřizuje nyní jiné oddělení.

Tato očistná energie mi otevřela cestu k dokončení elektronické knihy a k vytvoření nové internetové stránky www.getinsideyourcomfortzone.com. Vydání e-knihy vytvořilo ohromné příležitosti, na něž jsem předtím ani nepomyslela.

Mým snem bylo učit lidi zbavovat se bolesti způsobené prací za počítačem. Dostala jsem příležitost stát se ergonomkou. Odpovídám na dotazy ohledně ergonomie – zatím na třech populárních webových stránkách. Mám tak rovněž příležitost propagovat své elektronické knihy, služby a jiné programy.

Obracejí se na mě střední podniky, abych radila jejich zaměstnancům, jak se zbavit bolesti. Zde uzavírám zpravidla krátkodobé smlouvy, a tak mám čas rozvíjet nové inspirace, které mi stále přicházejí.

V současné době vyučuji „Zákon přitažlivosti“ jako certifikovaná lektorka se specializací na strategii – viz

www.theuniversallawofattraction.com.

Zlom, který jsem zažila krátce po víkendovém setkání bezpochyby souvisel s ho'oponopono. Pomohl vyčistit staré a vytvořit prostor pro nové. Neexistuje žádné jiné vysvětlení.

Wendy Young

A zde další:

Jako intervencionista pomáhám svým klientům eliminovat jednu z největších překážek, kterou je prožívání dramatu. V knize Celestýnské proroctví od Jamese Redfielda je definováno „řízení dramatu“ takto: „Musíme se postavit tváří k tomu, jak ovládáme druhé. Pamatujte, že Čtvrtý vhled prozrazuje, že lidé vždy cítili nedostatek energie a hledali způsob, jak ovládat druhé, aby pro sebe získali energii, která mezi lidmi proudí.“ Začlenění tohoto pohledu do intervencionistického modelu pomohlo mé vlastní technice intuice v případech, v nichž byli klienti vyrušeni ze svého záměru či jeho výsledku.

Joe Vitale mi jako první představil ho'oponopono, ačkoli o lom zřejmě ani nevěděl. Takže na jedné straně mi stojí drama nebo jeho řízení, a jako intervencionista potřebuji vyvážený nástroj k tomu, abych svým klientům nejenom porozuměl, ale pomohl jim vrátit se zpět k plnému využití jejich zdrojů.

„Návrat do nulového stavu“ je vyrovnávací prvek, který jsem neznal, než mě Dr. Vitale pozval do světa Dr. Hew Lena. Na Západě, zejména ve Spojených státech, nás většinová kultura, všudypřítomná propagace a bláznivý konzumní způsob života vedou k rychlému uspokojování našich potřeb. Emoční pohyb světa, v němž žijeme, bych popsal jako pohyb „z nuly na stovku“.

Ho'oponopono mi pomohlo pochopit, že léčení a skutečné naplnění vychází z pohybu „ze stovky na nulu“. Mnoho metafyzických modelů je postaveno na myšlence „odpoutání“,

ale zatím jsem nenašel model, který by byl úplný a vyhovující. V určitých chvílích se mi totiž úplné odpoutání zdálo prostě hloupé. Avšak nyní, při pohybu směrem k nule, skutečně nalézám dynamiku odpoutání a zjišťuji, jak ho dosáhnout.

Od chvíle, kdy jsem měl to štěstí setkat se s Dr. Hew Lenem při rozhovoru s Joem v nejvyšším patře hotelu Hyatt, kde jsme se společně dívali na řeku Colorado, uplynulo deset měsíců. Od té doby došlo k mnoha změnám, týkajícím se mne i mé rodiny. Moji rodiče i příbuzní začali dělat velké pokroky v uvědomování si svých vzorců, které se jim objevují i ve snech. Manželčini rodiče si pořídili dům za půl milionu dolarů a na stáří se tam nastěhovali. Jde o jedno z nejkřivějších míst, na kterém jsem kdy byl. (A je to kousek od domu, kde žije Joe.) Má matka prošla fyzickým i emočním utrpením jenom proto, aby se znovu provdala a ve svém pokročilém věku našla štěstí v partnerském vztahu. Já sám jsem odešel z oboru, který mi neumožňoval se rozvíjet a projevovat své nejsilnější stránky. Můj stále mladý dvaasedmdesátiletý otec se vzdal výdělků, který jej nutil pravidelně každých šest týdnů lézat z Houstonu do Prudhoe Bay na Aljašce, což je páté nejsevernější místo na světě. Jeden z mých nejstarších přátel od základu změnil svůj zaběhlý způsob života a přestěhoval se do Austinu, kde nyní buduje svou vlastní společnost a žije podle úplně jiného modelu. Můj švagr má konečně svůj vlastní domov. Moje švagrová se se svým mužem stěhuje z předměstí do domu svých snů. Moje vnučka, která letos nastoupila na střední školu, už vystupovala v televizním seriálu v hlavním vysílacím čase a byla nominována do soutěže Homecoming Queen*. Její matka zase dostala nejlukrativnější pracovní nabídku svého života. Toto všechno se děje od února 2006, kdy jsem se poprvé doslechl o ho'oponopono. Můj každodenní život je najednou plný barevných zážitků a zábavy, a to po sedmnácti letech, která jsem strávil v ponuré a nudné šedi.

* Soutěž, do které jsou vybíráni studenti, kteří udělali pro školu více, než bylo jejich povinností.

Život je zvyk, a tak jsem si osvojil zvyk dobrého života.

Ani v nejmenším se nepovažuji za odborníka na ho'oponopono. Je pro mne stále něčím novým a nebudu předjímat, kam mě má životní pouť ještě zavede. Jsem vděčný za to, že mi Dr. Vitale ukázal svět ho'oponopono během nedávné prezentace Dr. Hew Lena. Dosažení nulového stavu, stoprocentní zodpovědnost, omluva a odpuštění, to všechno jsou volby, které nesmírně ovlivnily můj život, ať už jde o osobní život s mou krásnou manželkou nebo o podnikání.

Děkuji Vám oběma, Joe a Dr. Hew Lene!

Bruce Burns [www. YourOwnBestGood.com](http://www.YourOwnBestGood.com)

Drahý Joe, chci Ti vyjádřit velký dík za to, žes pozval Dr. Hew Lena do Austinu. Program byl báječný a naplnil mě novým porozuměním života a jak univerzální zákony řídí naše zdraví a štěstí. Prosím, dovol mi, abych se rozepsal více.

Nejprve chci říci, že se v žádném případě nepovažuji za odborníka na praktikování ho'oponopono. Proto mi, prosím, odpusť, pokud říkám to, co bylo řečeno. Jde však o mé osobní poznání, které jsem si odnesl z našeho společného večera.

Dr. Hew Len hovořil o čemsi, co je mému srdci velmi drahé, o umění vejít do nulového stavu. Pochopil jsem, že právě to je hlavním bodem procesu ho'oponopono. Sám se dlouhá léta věnuji bojovým uměním a jsem učitelem čchi-kungu. Poznal jsem, že schopnost vyčistit a vyprázdnit mysl (tedy přejít do nulového stavu) je jedním z největších darů známých lidstvu.

Dr. Hew Len nám také připomněl, jak důležité je žít ve stavu otevřenosti, v neustálém procesu očišťování vnitřních reakcí a návratů do nulového stavu. Beze zbytku jsem sdílel jeho pohled na život a byl jsem unesen tím, že se setkávám s dalším člověkem na této planetě, který šíří pravdu, již jsem se sám naučil milovat.

Umění a cvičení čchi-kungu, bojového umění zaměřeného

do nitra, používá velmi speciální způsob dýchání a cirkulace vnitřní energie našeho těla. Mistři starých bojových umění přišli na to, že naše těla fungují podle univerzálních zákonů, a pokud se naučíme pohybovat svou vnitřní energií v kruzích, můžeme si vytvořit vysokou vibrační úroveň zdraví a pozvednout své vědomí. Tento proces je v mnoha pramenech nazýván mikrokosmický orbit.

(Pro vysvětlení: S nádechem posíláme životní energii dechu směrem dolů přední částí těla do spodní oblasti břicha – místa, které se nazývá tan-tchien. Dále pak energii vedeme vzhůru po páteři a nakonec zpátky dopředu. Tento plynulý proces vytváří mikrokosmickou oběžnou dráhu v naší tělesné energii, zlepšuje naše zdraví a pozvedá vědomí.)

Když Dr. Hew Len objasnil princip ho'oponopono pomocí diagramu a vysvětloval, že komunikace a vědomí mezi lidmi nejlépe proudí v kruhu, okamžitě jsem v tom spatřil podobnost s mikrokosmickou oběžnou dráhou. Ve skutečnosti bylo naprosto vzrušující vidět, jakým způsobem pracuje vesmír s kruhy – způsobem, který jsem si nikdy předtím neuvědomil.

Díky diagramu, který namaloval, jsem konečně pochopil, jak s ostatními lidmi většinou vycházíme způsobem lineárním, dvousměrným. Hovoříme jeden s druhým, diskutujeme, jednáme, ukazujeme prstem a tak dále – a to vše v horizontálním směru.

Diagram mi také pomohl uvidět, že pokud začneme používat pohyb jiný, a to kruhový, můžeme učinit tu největší a nejhlubší změnu ve svém životě. Nyní vím, že pokud nejprve vstoupíme do nulového stavu, tedy dolů pod vědomou hladinu mysli, můžeme nechat své reakce na to, co vidíme, odplynout a odpoutat se od nich. Pak se nám otevře cesta do nadvědomé mysli a můžeme se napojit na Božské vědomí. Božství pak může předat náš jasný a láskyplný záměr druhé osobě tak, že vstoupí zadními vrátky do její vědomé mysli a umožní čisté propojení a ryzí vztah.

Mohu říci jen tolik, že to funguje tak, jako dosud nic jiného.

Uvedu příklad z minulého týdne, kdy jsem měl obchodní schůzku a muž, s nímž jsem jednal, se ptal na věci, které se mi zpočátku zdály nekorektní a sobecké. Když jsem se přistihl, jak se uvnitř stahuji, vzpomněl jsem si na diagram a charakteristiky kruhového pohybu, a rozhodl jsem se přestat bojovat a nechal jsem vše plynout.

Nejdřív jsem se spojil se svým dechem a pak jsem vstoupil do nulového stavu. Uvnitř jsem cítil, jak mé vědomí stoupá (stejně jako při výše popsaném cvičení čchi-kung) a má nálada se okamžitě změnila. Kdybych měl slovy vyjádřit, co jsem uvnitř cítil, pak by to bylo asi toto: „Miluji vás a podporuji vás. Prosím, odpusťte mi mou hrubost, jak vám mohu pomoci, abyste se cítil bezpečně a nám oběma získal to, po čem toužíme?“

Pak se stalo něco neuvěřitelného – můj přítel (ano, začal jsem toho člověka považovat za přítele, neboť jsem z něj již necítil žádnou hrozbu) se začal měnit, začal být otevřenější a vnímavější, jakoby přestal bojovat s nějakým vnitřním konfliktem. Za 15 minut jsme dokonce přišli na dokonalé řešení našeho dřívějšího problému; na řešení, které bych ve svém předchozím rozpoložení mysli nikdy nenašel.

Když se nám začne rozkrývat tajemství života, uvědomíme si, že vše je propojeno. Všechno pochází z vesmírných zákonů a jedním z těchto zákonů je kruh. Pamatuji si na váš výrok z filmu Tajemství: „Vesmír miluje rychlost“. Rád bych podotkl, že vesmír také miluje kruhy ☺☺ a život nepochybně plyne volněji, víme-li, kterým směrem se náš kruh chce pohybovat.

Ještě jednou vám děkuji, Joe. Diagram, který použil Dr. Hew Len, aby vysvětlil ho'oponopono, byl skutečně užitečný. Díky grafickému znázornění procesu jsem získal hluboký náhled a úžasný nástroj na to, abych pochopil, kdy věci příliš tlačím, místo abych je nechal plynout a reagoval z nulového stavu.

S láskou, Nick „Tristan“ Truscott, Sensei

www.SenseiTristan.com

www.AllWaysZen.com

Od našeho květnového setkání na semináři Manifestation Weekend si každý den opakují: „Miluji tě. Omlouvám se. Prosím, odpusť mi. Děkuji ti.“

Vnější okolnosti se příliš nezměnily, nic, co by bylo vidět, co bych mohla nějak kategorizovat nebo oslavovat. Nicméně můj život je prostě nádherný.

Samozřejmě, že bych ráda bohatá, abych mohla snadno navštěvovat své dcery a rodinu v Queenslandu a svého bratra v Paříži a svého muže pozvat na jeho cestu snů vlakem. Paké bych ráda, aby mé romány těšily svět. Po jsou však pouze maličkosti proti tomu, co mám nyní.

Pa neviditelná změna je neuvěřitelná. Když říkám „Omlouvám se“ skutečně se cítím zodpovědná za vše, co se v té chvíli nachází v mém vědomí. Už dále nemohu oddělovat sebe samou od těch, kteří se mnou nesouhlasí.

Nikdy jsem se necítila tak spojená.

Mrzí mě například to, co dělám v Iráku. Nemám ráda telefonování, ale kdybych mohla změnit co činím v Iráku, budu telefonovat po celé zemi od rána do večera. Pomáhá mi to v mém uzdravování.

Jsem velmi vděčná, neboť cítím, že je mi odpouštěno.

VÝPADEK PROUDU V ULICI DEER CANYON

Pozdní odpoledne – náhlé ticho.

Chybějící elektrické bzučení

může být tak lidské

a já se cítím elektricky živá.

Nikde proud, v žádné místnosti

ani v domech

podél cesty.

A žádné zprávy o nápravě.

*Koupeme se ve vaně s horkou vodou.
Venku popijíme víno a pojídáme sýr.
Rozmlouváme v důvěrném tónu
a pozorujeme hvězdy.*

*Výpadek proudu v ulici Deer Canyon
v Arroyo Grande v Kalifornii
je neobvyklý, přepychový – úplně jiný než
výpadek v Buffalu či Bagdádu.*

*Evelyn Cole
The Whole-Mind Writer
<http://write-for-wealth.com>*

Když jsem díky Dr. Hew Lenovi a Dr. Vitalemu poznal ho'oponopono, přišel jsem na to, že pokud chci, aby můj podnik prosperoval, musím se neustále očišťovat a vracet do nulového stavu. Dr. Hew Len mi prozradil, jak na to.

Na setkání s Dr. Hew Lenem a Dr. Vitalem jsem přivedl svou kolegyni z práce. Konečně jsme si uvědomili, že máme mnoho společného. Ještě téhož večera jsme měli rande a dnes, o osm měsíců později, jsme zamilovanější než kdykoli dříve. Zdrojem našeho společného štěstí je také setkávání s podobně založenými lidmi, odpouštění a přeměna. Díky vám, Dr. Hew Lene a Dr. Vitale, že ho'oponopono předáváte široké veřejnosti. Také vám vděčím za to, že jsem potkal svou životní lásku.

*Chris „The Prosperity Guy“ Stewart
[www. TheProsperityGuy.com](http://www.TheProsperityGuy.com)*

Když jsem jela autem do Austinu, cítila jsem se, jako bych byla na zasloužené dovolené po několikaměsíčním zájezdu s divadlem. Opustit Houston pro mne znamenalo mnohem více,

než čtyřiaadvacetihodinová přestávka od všezahrnujícího kolotoče představení na cestách. Byla to má spojnice s nocí, kdy byla přestavěna má realita, a to ještě dříve, než začala večerní prezentace, kterou uspořádal Dr. Joe Vitale.

Bylo to přesně rok a půl poté, co jsem naposledy vyslechla jednu z přednášek Dr. Ihaleakaly Hew Lena o technice ho'oponopono. Ačkoli jsem se předtím nesetkala s Joem Vitalem, cítila jsem vůči němu vděčnost za pozvání Ihaleakaly do místa, které bylo v přijatelné vzdálenosti a já se tak mohla setkání v Austinu zúčastnit.

S měnící se krajinou a s mihotáním texaských městeček za oknem auta se mi začaly vynořovat vzpomínky na přednášky o ho'oponopono, které jsem již v minulosti absolvovala a na něž jsem mezitím zapoměla. Vybavila jsem si, jak jsem poprvé slyšela Ihaleakalu hovořit a při úvodní havajské modlitbě mi po páteři projel mráz. Vzpomněla jsem si také, že dva týdny po prvním výcviku v ho'oponopono jsem získala svou první smlouvu na knihu. Stalo se tak poté, co jsem se objevila na konferenci vydavatelů, promluvila s jedním z nich a dala mu svou vizitku. Dva dny nato mi zatelefonoval a požádal mě o nápady pro knihu, kterou právě připravoval. Koncem měsíce byla smlouva podepsaná.

Kousek před Austinem se mi vybavilo, jak mí před šesti měsíci montrealská veterinářka sdělila, že moje milovaná kočička Maya má střevní lymfom. V té chvíli nebylo jisté, zda přežije převoz z kliniky domů. Když Mayu propustili, bylo mi řečeno, že mí při troše štěstí zbývá několik týdnů na rozloučení. Já jsem se ale obrátila na Ihaleakalu s prosbou o pomoc. Pomohl mi se speciálním očištěním toho, co toto malé stvoření na sebe ze mě převzalo. Dnes uběhl od Mayiny diagnózy rok a tři měsíce. Tehdy jsem byla připravena na její brzký odchod a neuměla jsem si ani představit, že spolu touto dobou budeme ještě cestovat.

Sejít se v Austinu znovu s Ihaleakalou bylo jako vynořit se po dlouhém ponoru opět nad hladinu – byl to zážitek, při němž

jsem se cítila jako znovuzrozená. Šlo ale také o okamžité proniknutí do nejhlubší a nejsilnější transformační techniky, kterou jsem za 25 let svého studia od buddhismu přes keltské duchovní tradice, tradiční psychoterapii, analýzu snů (v níž jsem excelovala), práci s energií až po Wiccu* poznala.

A teď jsem byla v Austinu, opět tváří v tvář ho'oponopono, filozofii a tradici, která mě naprosto očistila od nánosů předchozích, pilně nastudovaných technik, procedur a nekonečných analytických činností, které jsem podstoupila za účelem pochopit, ustálit a žít své poslání. Připouštím, že část mé osoby byla připravena vstoupit mezi lidi, kteří se s Woponopono nikdy předtím nesetkali, a začít se chlubit tím, že už to používám. Pak jsem se ale začala očišťovat a nesmysly (vzpomínky) se rozptýlily.

Předtím, než toho večera Dr. Joe Vitale představil Dr. Ihaleakalu, mě jako blesk z čistého nebe zasáhlo jedno odhalení, které mi vehnalo slzy do očí a přinutilo mě vyskočit od stolu a utíkat na toaletu slzy potlačit. Byl to moment, kdy Woponopono naplnilo mé bytí a já jsem si při pohledu z přednáškové místnosti na řadu mrakodrapů uvědomila, že už za žádnou cenu nechci dál cestovat. O šest týdnů později jsem se svou kočičkou mířila na západ po silnici do Los Angeles, do svého nového domu v Topanga Canyonu, který se objevil přesně včas, poté, co jeden zájemce náhle odstoupil od nájemní smlouvy.

Uběhlo dalších sedm měsíců a právě minulý týden, když jsem se potácela na hraně další důležité změny, jsem četla frázi, kterou napsal Ihaleakala: „Nulový stav je domov.“ Provedla jsem čištění a překročila hranu další existence, tak jak jsem ji znala, a nyní mohu říci, že jsem uspěla.

Děkuji tímto za možnost podělit se zde o životní změny,

* Wicca je současná tradice pohanského náboženství rozšířená v anglosaských zemích; zároveň je magickým iniciačním systémem, který slouží k poznání sebe sama, světa a k interakci s Božskými silami a k souznění s přírodou, jejími rytmy a změnami.

odhalení a úvahy o Woponopono, které vyvolal můj únorový výlet do Austinu.

KMM

Elizabeth Kaye McCall

Předtím, než jsem se dověděla o technice Woponopono a začala ji používat, jsem zažívala v mnoha oblastech svého života boj: manžel nevěřil, že dokážu vybudovat prosperující firmu, má živnost měla daleko k úspěchu a měla jsem pocit, že jsem na své sny a cíle úplně sama.

Během víkendového setkání s Joem, na němž jsem se také naučila metodu Woponopono, jsem se seznámila s mladou ženou podobných zájmů a s podobnými cíli a domluvily jsme se, že spolu budeme podnikat. To se rozběhlo velmi dobře a za dva měsíce jsem místo krachu sklízela podnikatelské úspěchy. Nyní pracujeme na dalším projektu. Cítím, jako bychom již léta byly blízkými přítelkyněmi, a přitom se známe jenom pár měsíců. Nejlepší a nejznatelnější změnou je, že ještě předtím, než se začalo dařit mému podnikání, se zlepšil můj vztah s manželem. Kdykoli jsem ucítila nepohodu, použila jsem Woponopono, a najednou můj muž začal číst mé e-knihy, začal se zajímat o to, co dělám, a sdílet se mnou své vlastní zkušenosti. I v práci se mu začalo dařit lépe, převzal více zodpovědnosti a obnovil svou hrdost a sebeúctu, což má nesmírně ozdravný dopad na náš vztah!

Mám nezlomnou důvěru v sebe a v to, co se přede mnou odhaluje a to všechno díky jednoduché technice, které se věnuji jen několik minut denne.

Děkuji!

Karrie King

Autorka The Red Hot Bedroom (www.redhotbedroom.com)

Tvůrkyně Joyful Spaces (www.joyfulspaces.com)

Ho ,oponopono jde zpátky časem

Jsem velkou milovnicí zvířat. Obrovskou!

Nepečuji a nestrachuji se pouze o ta svá, ale miluji všechna zvířata.

Před mnoha lety mi přítelkyně ukázala webovou stránku, která se věnuje ochraně zvířat www.theanimalrescuesite.com.

Prostřednictvím této stránky můžete zvířatům v útulcích přispívat na krmení a ošetřování tím, že kliknete na tlačítko Click Here to Give – it's FREE (Kliknutím zde darujete –je to ZDARMA). Každé kliknutí zajistí šest misek jídla pro hladové. Pouhé jedno kliknutí denně pomůže. Posledních pět let navštěvuji tuto stránku pravidelně, každý den, bez vynechání.

Jednoho sobotního rána jsem vyřizovala své emaily a měla jsem dobrý pocit z toho, že dělám něco užitečného – krmím zvířata v nouzi. V tom jsem objevila obrázek, který na stránky vložil jeden ze sponzorů.

Viděla jsem zvíře zavřené v kleci, které se snaží prokousat skrz mříž ven. Vypadalo tak bezmocně a vyzáběle, že ani krásná a nadýchaná kožešina nedokázala zamaskovat jeho utrpení. Bylo tak zbědované, že jsem nebyla s to rozeznat, o jaké zvíře jde. Medvěd? Nebo snad mýval? Skutečně jsem to nepoznala. Ani jsem neměla odvahu podívat se na ně důkladněji. Můj strach mi říkal, že bych si pouze připomněla, kolik utrpení na světě existuje a že sama zmůžu tak málo. Pak jsem si ale řekla, že mohu udělat víc, než se jenom pro své vlastní pohodlí otočit zády.

Ucítla jsem nepřekonatelnou touhu zapojit se. Slyšela jsem, jak na mě to zvíře volá a prosí, abych se probudila a věnovala mu pozornost. Když jsem pohlédla blíže, vyděsila jsem se, neboť to, co jsem viděla, byli medvědi drženi desítky let v zajetí v klecích.

Medvědi žijí v klecích, které jsou jen o málo větší než oni sami. To proto, aby bylo ulehčeno jejich „dojení“. Medvědí žluč se získává tak, že se nařízne břicho medvěda. Řez je pak veden jeho žlučníkem, v němž se hromadí žluč vyloučená játry. Do otvoru se zasune trubička, již žluč vytéká. Také je

možné použít ocelovou tyčku, která se zavede do žlučníku, odkud žluč stéká do nádoby. Každému medvědovi je tímto způsobem odebráno dvakrát denně 10 až 20 ml žluči. WSPA (Světová organizace na ochranu zvířat) uvádí, že medvědi při „dojení“ sténají, narážejí hlavou do klece a okusují si vlastní tlapy. Úmrtnost je 50 až 60 procent. Když medvědi po několika letech přestanou žluč produkovat, bývají přestěhováni do jiné klece, kde buď vyhladoví, anebo jsou zabiti kvůli tlapám a žlučníkům. Medvědí tlapy jsou považovány za delikatesu. (http://en.wikipedia.org/wiki/Bile_bear – v angličtině; http://cs.wikipedia.org/wiki/Ursus_thibetanus – v češtině)

Udělal se mi z toho špatně od žaludku a roztřásla se mi kolena vztekem nad bezohlednými tyrany. Musela jsem se velmi ovládat, abych si připomněla, že obviňování nikoho nezmění. Naštěstí mám díky Dr. Joeovi a Dr. Hew Lenovi ve svém kouzelném váčku něco mnohem lepšího, co můžu uplatnit, a tím je ho'oponopono.

Začala jsem tedy odříkávat formulku: „Omlouvám se. Prosím, odpusť mi. Miluji tě. Děkuji ti.“

Jak jsem stále dokola odříkávala tuto mantru, vizualizovala jsem srdce chovatelů medvědů, která se naplňují láskou, porozuměním a soucitem. Viděla jsem, jak se ve světlém okamžiku otevřeli mé informaci a spojili se se svým vlastním vědomím. Úroveň jejich vědomí se pozvedla a nikdo kromě nich samých je nevinil za krev, která ulpěla na jejich rukách. Představila jsem si, jak padají na kolena v naprosté agónii. Doznávají se ke svým činům před Bohem i medvědy a prosí o slitování a odpuštění za muka a utrpení, která způsobili těmto nádherným tvorům. Pak jsem uviděla, jak pustili všechny medvědy z klecí ven, poskytli jim léky a péči nutnou k uzdravení a nakonec jim dali svobodu.

Mnozí z vás netuší (tak jako já jsem netušila), že medvědí žluč se používá po staletí. Dnes se přidává do nápojů, šampónů a léků. Nesmírná tíha té tragédie se netýkala pouze léčení přítomného okamžiku – má očistná práce šla zpět v

čase, nazpět věky. Bylo třeba vyléčit stovky let bolesti.

Tento zážitek mě naprosto pohltil. Toho dne jsem se mnoho hodin nedokázala na nic soustředit a jenom jsem opakovala: „Omlouvám se. Prosím, odpusť mi. Děkuji ti. Miluji tě.“

Tíha této všeobjímající bolesti byla nepopsatelná a nepřekonatelná. Zmítala jsem se v úzkosti a byla jsem zarmoucena – jako bych to byla já, kdo pochytil medvědy a nyní drží klíč od jejich vězení.

Jednou týdně mívám „rande“ s manželem. Tentokrát mě pozval do kina. Byla jsem velmi rozrušená a neměla jsem chuť jít ven. Věděla jsem však, že by nemělo smysl říkat: „Ne, děkuji. Nechci nikam chodit, protože si dělám starosti o medvědy.“

Svou očistnou práci jsem si tedy nechala pro sebe a souhlasila jsem, že půjdu. Šli jsme na film 16 bloků s Bruceem Willisem. V té době jsem nevěděla, že námět filmu bude v naprostém souladu s tím, co právě prožívám. Jeho hlavní myšlenkou bylo: „Lidé se mohou změnit.“

Během celého filmu jsem prováděla ho'oponopono. V jedné scéně jsem si v pozadí všimla autobusu s reklamním pruhem, na němž byl obrázek plyšového medvídky a slova: „Pošli lásku.“

Podle jednoho z dřívějších výcviků, jimiž jsem prošla, jsem věděla, že jde o „živý sen“. Má současná nauka by mi řekla: „Vytrvej v tom, co děláš, jsi na správné cestě!“ je to způsob, jakým k nám promlouvá vesmír? Ráda bych tomu věřila.

Další věc, kterou jsem si uvědomila, bylo, že chovatelům medvědů nepomůže k přeměně můj hněv. Potřebují pouze mou lásku. A tu potřebují také medvědi. Celý svět potřebuje naši lásku. Láska mění lidi bez výjimky. Hledáme-li mírumilovné léčení a trvalou změnu, pak jedinou věcí, kterou bychom měli udělat, je poslat lásku každé nebezpečné, nehezké či násilné situaci. Není to vždy jednoduché, ale je to jediný způsob: láska.

S blížícím se večerem se moje zvýšená ostražitost začala pomalu uvolňovat a má žaludeční nevolnost, strach, pocit viny, bolest a zármutek, které jsem předtím cítila, začaly ustupovat. V ho'oponopono jsem nicméně pokračovala až do chvíle, než jsem šla spát.

Zanedlouho poté jsem v televizi zaslechla zprávu o nedávné události, při níž byli zachráněni medvědi. V hloubi srdce jsem cítila, jak je tato zpráva důležitá a jaký má pro mě význam. Dostala jsem potvrzení, že skutečně mohu změnit kteroukoli část skutečnosti bez ohledu na to, kde žiji, a to i ve chvíli, kdy jsem v kině a jím popcorn.

Děkuji vám, Dr. Joe a Dr. Hezv Lene, i všem vašim předchůdcům, kteří do našich životů přinesli poselství ho'oponopono a tím nám dali možnost probuzení a uvědomění, že máme moc uzdravit a změnit svět. Naše práce zde teprve začala.

Prosím, necht' mám stále na paměti:

Nikomu neublížuj.

Miluj vše.

Ho'oponopono není ohraničeno časem ...

Suzanne Burns

www.ThankYouth.com

Mé celoživotní hledání léku na astma skončilo ...

jednoho tajemného večera, po padesáti letech života s astmatem a s alergiemi, se situace náhle a zázračně změnila. Bylo to 25. února 2006.

Když jsem téhož dne relaxovala při obědě v Tex-Mex v Austinu, ucítila jsem, jak se mé bytí zrychluje. Ano, cítila jsem se velmi zvláště, jako by se se mnou něco dělo, jako by se mnou někdo něco dělal. Najednou mě zaplavila vlna lásky. Když odešla, pokračovala jsem v jídle.

Toho večera v hotelové společenské místnosti zaplnila vzduch jakási elektřina – nevysvětlitelné pulzující vzrušení. Dr.

Hew Len, řečník, seděl u stejného stolu. Při jídle jsem mu sdělila svůj zážitek a on jej později uvedl jako příklad ve své přednášce.

Musím se přiznat, že jsem hunu, havajský duchovní model, znala již z dřívějšíka, nikoli však postup odpouštění, jádro filozofie léčení, kterou Dr. Hew Len dlouze vysvětloval. Řekl nám, že před společným večerem pracoval na očistě každého z nás přítomných tak, že četl naše jména a připravoval čistotu a „jednotu“ pro setkání.

Dělá to pomocí vyjádření lásky ke každé bytosti a prosbou za odpuštění každého provinění, ať vědomého či nevědomého – z minulosti a přítomnosti své a také svých předků, napříč celou minulostí až k počátku věků, k prvotním životním formám. Páni! je toho skutečně mnoho k očišťování, abychom všichni mohli opět vstoupit do skutečného vztahu s Božstvím.

Další den jsem byla svědkyní zázraku: Sešla jsem se se svým mentorem (z programu Joea Vitaleho – Joe Vitale's Executive Mentoring Program) a jeho ženou při obědě. Bydlím v jiném městě a nikdy předtím jsme se osobně nesetkali. K restauraci jsem musela ujít dost velký kus cesty a zjistila jsem, že nepotřebuji inhalátor. To bylo neobvyklé a bylo to první znamení. Mí společníci poukázali na to, jak daleko mám zaparkované auto, a já jsem jim řekla, že mám pocit, jako bych už neměla astma.

Téhož dne později jsem měla to štěstí povečeřet s Dr. Hew Lenem. Hovořili jsme o léčení metodou ho'oponopono a o tom, že nyní, když jsem zažila, jaké je žít s astmatem, mohu jít a pomoci druhým s touto starostí. Dr. Len hovořil rovněž o tom, jak důležité je pít před každým jídlem vodu, aby se vyplavily toxiny, a také o tom, že je potřeba doma uklízet. Ehm!

A vše je stále lepší a lepší! Uplynulo téměř šest měsíců, a ačkoli mám bronchitidu, obejdu se bez léků. Celou tu dobu jsem nesípala a nepotřebovala jsem inhalátor ani žádný lék proti astmatu. Byla jsem ve společnosti koček, psů i ptáků dlouhé hodiny a nepřepadl mě žádný záchvat. Mé plíce jsou

čisté a silné jako zvon a poprvé v životě mohu dýchat zhluboka a plně. Je to krása!

Dr. Hew Lene, ačkoli to nepovažujete za léčení a sebe nepovažujete za léčitele a řekl byste, že vše zařídili vesmír a má duše, přesto vám děkuji. Děkuji i Vám, Joe Vitale, za to, že jste se s námi té zázračné léčivé noci podělil o Dr. Hew Lena! Jsem Vám navždy vděčná.

Martha Snee

www.translimits.com

A zde je ještě jeden příběh:

Ir nalézá Aloha

Před deseti lety jsem začal poznávat sám sebe prostřednictvím ho'oponopono. Do této metody havajského řešení problémů jsem pronikl poté, co jsem se léta věnoval studiu asijských léčebných technik, bojových umění a způsobů práce s energií.

Na své cestě za tím, co mohu nazvat osvícením, jsem prošel doslova ždímačkou. Jsem původem Ir a tak pro všechno hledám důkaz (to znamená výsledky versus mlžení slovy). Vyrostl jsem na jižním předměstí Bostonu ve státě Massachusetts (v prostředí tuším jako ocel, mezi irskými dělníky, kde střelba a zvuky policejních sirén byly na denním pořádku jako štěbetání ptáků někde jinde). Příležitostí k objevování metafyzického pochopení vesmíru zde tedy příliš nebylo. Proto jsem okamžitě využil možnosti zúčastnit se zdarma přednášky, abych objevil havajské chápání života.

To, co jsem objevil, bylo jiné, než cokoli jsem znal. Mnoho systémů využívá energii a pohybuje s ní (jako s figurkami na šachovnici). Ho'oponopono mě však povzbudilo k vymazání negativních prvků projevujících se jako problematické situace v mém nitru (tudíž k odstranění všech šachových figurek

najednou). To mě, přinejmenším, zaujalo. Mnoho z pojmů jsem tehdy nechal projít bez povšimnutí, neboť vše bylo pro mne nové. Na konci přednášky jsem se rozhodl, že vyzkouším dva nástroje, které jsme zadarmo dostali, a začal jsem je v průběhu dne co možná nejhojněji využívat. Používal jsem je i při své práci maséra, abych se přesvědčil, jestli nejde jenom o pozlátko.

V minulosti jsem se naučil Tui-Na, tedy druh čínské léčebné masáže. Časem se však můj názor na procedury začal měnit. Předtím, než jsem začal používat havajské nástroje, jsem lidské problémy vnímal z pohledu asijské tradice energie a meridiánů. S použitím nových prostředků jsem si všiml, že mé chápání způsobů a příčin se měnilo a přestalo korespondovat s mým předcházejícím přístupem. Bylo to, jako bych vstupoval do oblastí, které nesouvisí s problémy, pro které mě mí klienti vyhledávají. Když jsem se s tím smířil, začali mi klienti oznamovat téměř okamžité výsledky z různých oblastí. Určitě nemusím zdůrazňovat, že jsem se začal potýkat se svými dosavadními znalostmi, a pomalu se mi vynořoval větší a úplnější obraz havajského léčebného umění. Další rok na jaře jsem se zúčastnil celého semináře a začal naplno používat havajské metody a techniky.

Jednoho dne mi zavolala bývalá klientka J., praktická psycholožka. Požádala mě, abych se věnoval jedné z jejích pacientek, F., o níž si dělala velké starosti. F. měla klinickou diagnózu „bipolární afektivní porucha“, několikrát se pokusila o sebevraždu a pro svou vlastní bezpečnost byla při různých příležitostech zadržena. Zeptal jsem se J.: „Co jsem ti kdy provedl?“ Zasmála se a odpověděla: „Vím, že jí můžeš pomoci. Musíš. Pokud to neuděláš, sama to nedokáže.“ Tak jsem souhlasil. Na konci rozhovoru J. řekla, že nějaký masér F. jednou napadl. Zeptal jsem se tedy sám sebe: „Co udělám, abych té ženě pomohl?“

Když jsem se večer vracel domů, na chvíli jsem se posadil a uvažoval o tom, co mohu udělat. Jak mohu navodit změnu na

této úrovni.

Po chvíli introspekce se mi v mysli začalo přehrávat ho'oponopono! ho'oponopono! jako poškozená deska. A tak jsem tento nástroj využil jako nikdy předtím. Také jsem se před každou terapií, během ní i po ní, usilovně snažil, abych F. neprozradil své tajemství. Během našich společných setkání byla místnost plná dobré nálady a vzduch byl prosycen očistným mírem a klidem. Ve zkratce – stav F. se naprosto změnil. Dnes je z ní produktivní žena, která je schopná brát život tak, jak přichází. Je živoucím důkazem toho, že když přijmeme stoprocentní zodpovědnost, vše se změní.

Moje masérská praxe se také posunula kupředu. Při práci se už málokoho dotýkám. V současné době proplouvám životem, tu a tam narazím na překážky, a nestačím se divit, co mi očišťování připraví. Ptáte se, zda to bylo jednoduché? Ne, nebylo. Cením si ale všech situací, které mě potkaly a pomohly mi poznat, kdo jsem.

Po mnohaleté dobrovolnické činnosti pro nadaci Foundation of I, Inc., Freedom of the Cosmos je můj postoj jednoduchý:

Kdykoli se vyskytne problém, ať už jde o rodinné záležitosti, stres, odlišné názory či válku, není zpočátku jednoduché se s danou skutečností smířit. Místo toho, abych si kladl otázky typu: „Proč právě já?“ (včetně hledání viníka) si řeknu: „Jsem to já, kdo je zodpovědný“ (bez pocitu viny). Pak použiji svůj oblíbený nástroj a nechám Boha, aby se o celou záležitost postaral.

Je to obtížná práce. Řekl jsem obtížná? Ano, ale věřím, že jí pomalu prostupuje jemnost, kterou pouze nejsme s to obsáhnout v její celistvosti, neboť v našem jediném čase koexistuje více skutečností. Neměli bychom ztrácet čas otázkami jak, proč a kdy, ale spíše věci přijímat a jednat.

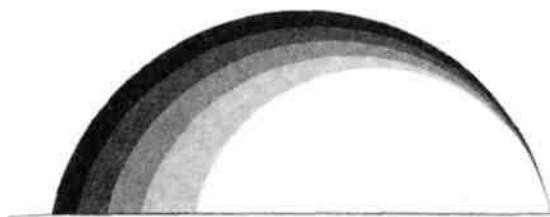
Tím nebudeme stát v cestě sami sobě. Jakmile vystoupíme ze sebe například obviňováním, ovlivňováním, fňukáním, naříkáním a tak dále, unikne nám podstata, která se nabízí, jmenovitě nechat tomu volný průběh, tj. pustit problém, který je

uvnitř nás. Pokud obviňujeme, odpojujeme se od své podstaty (jako když nezaplatíme za kabelovku – cvak! A je po HBO).

Neměli bychom být samolibí nebo skleslí, ale jednoduše pokračovat bez jakéhokoliv posuzování toho nejcennějšího, co máme – vlastního Já.

Když při očišťování klopýtnu, opět vstanu, oklepu se a začnu nanovo – další šance, jak zjistit, jestli nejde jenom o pozlátko.

*Díky,
Brian Om Collins*

Jak urychlit výsledky

„Prosím, odpusť mi“ neříkáte Božství, aby to slyšelo; říkáte to proto, abyste to slyšeli vy.

– Dr. Ihaleakala Hew Len

Přes všechny důkazy, které jsem dostal a jež jste si mohli přečíst v předcházející kapitole, jsem stále pochyboval. Řekl jsem Dr. Hew Lenovi, že se někdy nemohu přesvědčit, zda očišťování skutečně ihned funguje. Odpověděl mi: „Kdybys

mohl spatřit všechny výsledky očišťování sebe i druhých, byl bys ohromen. A očišťoval by ses dál. Držíš vady světa ve své duši stejně jako já ve své,“ dodal. „Shakespeare je skutečně neuvěřitelným mistrem vhledu: ‚Ó duše ubohá, střed hříšné hlíny mé, v plen daná žádostem, jež se kol tebe vzpouzí...‘ (Sonet 146)“*

Shakespeare říká, že rozum a intelekt jsou příčinou šílenství, zmatku a nejasností:

Bezhlavý hledaný, a sotva jsi ho měl, bezhlavý prokletý jako to vnadidlo, hozené, abys je spolkl a zešílel ...
(Sonet 129) A připomíná záludnost vzpomínek:

Když začnu za tichých, sladkých dnů svolávat ke schůzce vzpomínky na dávno zašlý svět, jen vzdychám, co je pryč těch, jež jsem míval rád, a cítím poznovu starý žal z kvapu let.

Pak znovu zabolí bol, který dávno ztich, a znovu těžce čtu po řadě každý sten na smutném účtu mých štkání už proštkaných, ježž musím platit zas, ač byl už zaplacen.

(Sonet 30) *

Mornah zase ukazuje význam daru života, který jsme dostali od Božství:

Čisti, vymazávej, vymazávej a nalezni svou vlastní Sangrilu**. Kde? V sobě!

Shakespeare a Mornah jsou poslové, kteří zvěstují pochopení zázraku bytí.

Byl jsem tak otevřený, jak jen člověk dokáže být, tedy alespoň člověk jménem Joe Vitale nebo Ao Akua. Stále jsem však nerozuměl podstatě toho, co se mi Dr. Hew Len snažil

* Přeložil Jan Vladislav, *Mladá fronta*, 1970

* Přeložil Jan Vladislav, *Mladá fronta*, 1970

** *země svátosti a míru*

vysvětlit. Vytrval jsem však. Vzpomněl jsem si na to, co jsem napsal ve svých dřívějších knihách: zmatek je ten nádherný stav před tím, než je všechno jasné.

Právě jsem se nacházel v tom „nádherném stavu“.

Mnoho terapeutů vyhledává Dr. Hew Lena a stěžují si, že jsou nemocní, či cítí, že nedokážou pomoci svým klientům. Mohl bych o tom vyprávět. Sám jsem začal výcvik zázraků na [www. miraclescoaching.com](http://www.miraclescoaching.com) a chtěl jsem, aby mí školitelé pochopili, že způsob léčení druhých je léčit sebe samé; ti druzí jsou již ve skutečnosti dokonalí. Dr. Hew Len to v jednom ze svých emailů vysvětlil takto:

Minulý víkend v kalifornském městě Calabasas jeden student techniky ho'oponopono během odpoledního bloku semináře přerušil mou přednášku hlasitým výkřikem: „Můj Bože! Už vím, proč je mi špatně od žaludku, když léčím své klienty. Úmyslně na sebe přebírám jejich potíže. Přitom nemusím. Místo toho je mohu očistit.“

Ten student pochopil to, čemu „léčitelé“ nerozumějí. Oni totiž nepředpokládají, že klient je dokonalý. Problém netkví v klientovi ani v léčiteli. Problémem je to, čemu Shakespeare říká „a cítím poznovu starý žal z kvapu let“.

Problémem jsou chybné vzpomínky, které přehrává podvědomá mysl čili unihipili a jež „léčitel“ sdílí společně s klientem. Technika Nalezení vlastního Já pomocí ho'oponopono je proces řešení problému pokáním, odpuštěním a přeměnou a *každý jej může použít sám pro sebe*. Je to proces, kdy prosíme Božství, aby přeměnilo chybné vzpomínky v unihipili na nulu, tedy v nic. Stejně je to s vámi. Chybné vzpomínky ve vašem unihipili se stávají neustále seopakujícími problémy, ať již jde o vaši váhu, vašeho syna, nebo o cokoliv jiného. Vědomá mysl, intelekt, je bezradná. Netuší, o co jde.

Ano, ho'oponopono oslovuje Božství uvnitř, aby přeměnilo

jakékoli opakované vzpomínky v unihpili na nulu. Je třeba dodat ještě jednu věc. Očekávání a záměry nemají na Božství vliv. Božství jedná svým vlastním způsobem podle svého vlastního času a postupuje svou vlastní cestou.

Ačkoli jsem to celé ještě zcela nechápal, rozuměl jsem síle slov „Miluji tě“. Považuji je za velmi nevinná. Jakou škodu mohu způsobit tím, že budu neustále opakovat „Miluji tě“? Žádnou. Skutečně nulovou.

Dr. Hew Len jednou vysvětloval: „Otevřít bránu hojnosti z Božství vyžaduje *nejprve* zrušit vzpomínky. Dokud jsou vzpomínky (bloky či omezení) přítomné v podvědomé mysli, brání Božství, aby nám dávalo *chléb náš vezdejší*.“

Začal jsem cítit, že celý svět potřebuje nástroj čištění, vyjasňování a vymazávání, který zní prostě „Miluji tě“. Protože jsem duší podnikatel, ihned jsem za touto myšlenkou spatřil produkt. Promluvil jsem s jedním ze svých obchodních partnerů, Patem

O'Bryanem, a dohodli jsme se, že vytvoříme speciální audio nahrávku založenou na této metodě. Zatímco on psal hudbu a já nahrával čtyři formulky, vytvořil jsem zároveň text k webové stránce www.milagroresearchinstitute.com/iloveyou.htm.

Jak webová stránka, tak audio nahrávka se pro nás oba – mne i Pata – staly bestsellerem. Ještě příjemnější než finanční stránka věci byla skutečnost, že jsme pomohli mnoha lidem probudit sílu jednoduchého a přitom mocného očištného procesu. Jenom si představte, jak tisíce lidí říkají „Miluji tě“!

Mark Ryan, můj přítel, jenž mi poprvé řekl o záhadném terapeutovi, který vyléčil mentálně nemocné vězně, se také přidal na vytvoření dalšího produktu postaveném na učení Dr. Hew Lena.

S Markem jsme společně vytvořili podprahové DVD. Jeho původní myšlenkou je rychlá a snadná změna bez přílišného úsilí. Jediné, co je potřeba udělat, je zasunout disk do přehrávače, posadit se a shlédnout představení. Uslyšíte

příběhy, které vypráví buď Mark nebo já, a původní hudbu. Uvidíte krásné přírodní výjevy, jako jsou mraky či ostrovy. Vaše vědomá mysl však nezachytí podprahové vzkazy, které na malé okamžiky problesknou do obrazů. Jsou to sdělení, telegramy vaší nevědomé mysli, slova, která vás navedou k tomu, abyste se zbavili veškeré zášti, a mohli tak ucítit lásku. Cílem vytvoření DVD je pomoci lidem odpustit a naučit se znovu milovat, (viz www.subliminalmanifestation.com).

Tento produkt vznikl, aby pomohl lidem čistit negativní vnitřní bloky. Jakmile se začnou očisťovat, začnou prožívat blaženost bytí ve světě bez hranic.

Postupně jsem zjišťoval, že s tím, jak pokračuji v očisťování, dostávám nové nápady. Začal jsem tento jev nazývat „inspirovaným marketingem“. V minulosti jsem zkoušel vytvářet nový produkt spojováním existujících nápadů či produktů. Nyní jsem ale zjistil, že je mnohem účinnější a méně stresující dovolit nápadům, aby ke mně jednoduše přicházely samy. Mým jediným úkolem je jejich realizace. Tímto způsobem jsem s Patem vytvořil audio „Miluji tě“ a podprahové DVD s Markem. Nápady se objevily v mé mysli a já jsem je realizoval.

Zastavíte-li se a zamyslíte se nad tím, asi se budete divit. Říkám, že neustálé očisťování je mnohem důležitější než cokoli jiného. S očistou k vám budou nápady přicházet. A některé z nich z vás mohou učinit velmi, velmi bohaté lidi.

Dr. Hew Len nabízí několik metod neustálého čištění, které vytvořil sám. Jednou z nich je očista pomocí tohoto symbolu, který mu jednoho dne přinesla jeho inspirace:

Umístil jej na svou vizitku a vytvořil odznáčky, samolepky a

placky (viz www.businessbyyou.com). Slovo Ceeport* v jeho podání znamená: „Čisti, vymazávej, vymazávej a vrať se do Přístavu – nulového stavu, světa bez hranic.“

Jelikož jsem dnes přesvědčen, že čištění je jediný způsob, jak rychleji obdržet výsledky, sám nosím *dva* odznáčky. Také si symbol všude vylepuji, od auta přes počítač, peněženku až po svůj cvičební úbor. Nalepil bych si jej i na čelo, kdybych si nemyslel, že by to vypadalo divně. Samozřejmě bych si jej také mohl nechat vytetovat.

Jednou ke mně přišel Dr. Hew Len na návštěvu, abychom probrali tuto knihu. Ukázal jsem mu svou novou navštívenku. Byla na ní fotografie, kterou mi udělal jeden můj přítel. Stojím na ní u svého nejnovějšího auta, ručně vyrobeného luxusního exotického sportáku Panoz Esperante GTLM, model 2005. Věděl jsem, že na fotografii vypadám sebejistě a pravděpodobně vyzařuji blahobyt. Netušil jsem však, jak je obrázek silný. Podívejte se na mou fotografii s Francine na navštívence.

* *Clean* – čisti, *erase* – vymazávej, *erase* – vymazávej, *port* – přístav

Dr. Hew Len se na ni chvíli díval a řekl: „Je to očistná pomůcka. Tím, že touto vizitkou budeš dotýkat lidí, věcí i sebe, můžeš čistit vzpomínky.“

Nezáleží na tom, zda měl či neměl pravdu. Jisté však je, že jsem ze své návštěvky začal mít ještě větší radost než předtím a nemohl jsem se dočkat, až ji budu rozdávat. Okamžitě jsem s ní ovíval své tělo, abych se očistil od negativa v mém okolí. Dr. Hew Len se zazubil a rozesmál.

Řekl, že logo společnosti Panoz, tedy původní znak s vírem jin-jang a jetelovým trojlístkem, je rovněž očistná pomůcka. Vzhledem k tomu, že své auto miluji a jezdím s ním poměrně hodně, vloudil se mi na tvář úsměv při představě, že se očišťuji pokaždé, když sedím za volantem.

To nejlepší je, že na návštěvce je kromě mého auta vidět také znak společnosti Panoz na kapotě. Znamená to tedy dvojitě čištění.

Možná si po těchto řádcích pomyslíte, že se Dr. Hew Len pomátí. Ať jej však považujete za blázna, či nikoli, výsledky, které jsme získali já i jiní, používáním těchto „bláznivých“ pomůcek, obrázku Ceeport nebo mé navštívenky, jsou skutečné. Jste-li čistokrevný skeptik, nepomůže vám, ani když všechny výsledky vyjmenuji. Koneckonců poslouchat příběhy lidí, kteří si po kanceláři lepí obrázky Ceeport, aby zvýšili prodej, se vám bude i tak zdát hloupé či tmářské. Možná jde o placebo efekt – funguje to, neboť tomu věříte. Je-li tomu tak, stejně vám radím – pokračujte v tom.

V příští kapitole se dočtete o Marvinovi, obchodníkovi, který láme všechny rekordy v prodeji luxusních automobilů. Svěřil se mi, že si Ceeport lepí „všude“.

„Pod stůl, na strop, na počítač, hrnek na kávu, spodek auta, do předváděcí místnosti, čekárny i jinam. A ačkoli na ně nemám slevu, kupuji si jich stovky a používám je všude“, řekl.

Možná jen jeho víra v očišťování způsobuje, že fungují.

Možná vykonává veškerou práci samotná pomůcka.

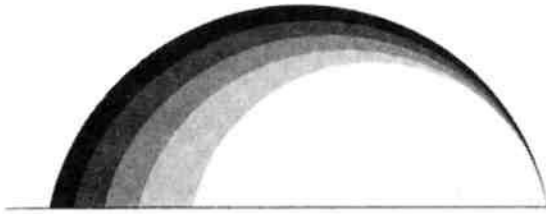
Kdo to ví jistě?

Jeden lékař mi jednou řekl: „Každý lék se skládá z účinné látky a placebo.“

Je-li má vizitka placebo, pak je mnohem levnější než mnohá jiná placebo.

Já říkám – pokud funguje, používejte ji.

Čistěte, čistěte, čistěte!

Jak dosáhnout většího bohatství

Já jsem „Já“.

Owau no ka „Já“.

Můj další seminář s Dr. Hew Lenem byl jiný než ten první. Ačkoli stále ještě kladl důraz na očišťování a vymazávání programů a vzpomínek, jeho projev byl mnohem uvolněnější a pohotovější. Začal tím, že zvedl nad hlavu baseballový míč a zeptal se, co je smyslem hry.

„Odpálit homerun,“ řekl někdo.

„Vyhrát,“ zvolal někdo další.

„Sledovat míč,“ prohlásil další.

„Přesně tak!“ odpověděl Dr. Hew Len svým těžkým havajským přízvukem. „Abyste vyhráli nebo odpálili homerun, musíte neustále sledovat míč. Ale co představuje baseballový míč ve vašem životě?“

Všichni ztichli.

„Dech,“ prohlásil jeden z přítomných.

„Přítomný okamžik,“ zareagoval další.

Dr. Hew Len viděl, že jsme nepochopili zadání, a tak nabídl svou odpověď: „Baseballový míč je Božství,“ řekl. „Musíte se soustředit na návrat do nulového stavu. Bez vzpomínek a programů. Jednoduše nula.“

Čistit, čistit, čistit.

Jste zde proto, abyste si zvolili, zda budete čistit nebo ne. Vy se rozhodnete, ale výsledek nezáleží na vás. Věříte Božství, že udělá to, co je pro vás správné. Víte to lépe než Božství? Sotva. Nechte tomu volný průběh.

Čistit, čistit, čistit.

„Můj záměr je být v souladu s plánem Božství,“ řekl jsem Dr. Hew Lenovi.

„Tím lépe pro tebe, Josefe.“

Záměry jsou svým způsobem omezující. Dejme tomu, že se rozhodneš zaparkovat v přední řadě. Takový je tvůj záměr. Božství ti ale poskytne místo míli vzdálené. Proč? Protože potřebuješ více chodit. Nech tomu volný průběh.

Čistit, čistit, čistit.

Trávím s Dr. Hew Lenem další dva dny. V místnosti je třináct osob. Veškerá pozornost je věnována vzniku problémů.

Dr. Hew Len konstatuje: „Problémy budete mít vždy.“ S tímto výrokem sice nesouhlasím, ale beztak si jej zapisuji. Čistit, čistit, čistit.

„Problémy jsou vzpomínky, které se přehrávají,“ pokračuje. „Jsou to programy a nejsou pouze vaše. Jsou společné. Způsobem, jak opustit vzpomínku, je poslat Božství lásku. Božství slyší a odpovídá takovým způsobem, který je nejlepší pro všechny a v době, která je nejlepší pro všechny. Na nás je volba, ale ne rozhodnutí. Rozhoduje Božství.“

Tomu jsem nerozuměl. Čistit, čistit, čistit.

Marvin, veselý chlapík z Filipín se širokým úsměvem, se zvedne a vypráví, že prodává luxusní automobily za 150 milionů dolarů ročně, aniž by se snažil komukoli cokoli prodat. Pouze očišťuje.

„Celý den jenom opakuji: ‚Miluji tě,‘“ vysvětluje anglicky s filipínským přízvukem. „Naslouchám lidem a přitom očišťuji. Jediné, co dělám, je čistím, čistím a čistím. Neustále čistím.“

„A to nemáš vůbec žádný záměr?“ ptám se skepticky. Předpokládám, že se alespoň snaží prodat nějaké auto, neboť

je to jeho práce.

„Nikdy,“ odpovídá. „Nic neočekávám. Pouze přijdu do práce a očišťuji.“

Čistím, čistím, čistím.

Dva dny jsem strávil tím, že jsem naslouchal příběhům obyčejných lidí, jako jste vy a já, příběhům o očišťování. Případá mi ale obtížné to přijmout. Jenom čistit a říkat: „Miluji tě.“ To že je způsob, jak se změní svět? A prodá více automobilů? A vydělá více peněz? Jo?

„Máte naprostou zodpovědnost za všechno,“ říká Dr. Hew Len. „Všechno je ve vás. Naprosto všechno bez výjimek. Bez vás se nic neočistí.“

Čistit se ve vztahu k terorismu?

Čistit, čistit, čistit.

Čistit se ve vztahu k ekonomice?

Čistit, čistit, čistit.

Čistit se ve vztahu k – (doplňte sami)?

Čistit, čistit, čistit.

„Pokud se vás to týká, je třeba, abyste se očišťovali,“ říká Dr. Hew Len.

O přestávce jsem volal domů Nerisse, své ženě, abych zjistil, jak se jí a našim zvířatům daří. Ohromilo mě, když mi řekla, že celý den pro mě chystala překvapení. Zdálo se mi nepravděpodobné, neboť má sama mnoho povinností.

„Jaké překvapení?“ ptám se jí.

„Velké.“

„Prozrad' mi víc.“

„To bys neuhodl ani za milion let.“

Dopřejte mi chvílku, než vám to prozradím. Nerissa měla mnoho starostí se spoustou projektů, na nichž pracovala. Nestíhala. Připravovala video pro mne a druhé pro jednoho klienta. Chtěla propagovat software, který vytvořila, a navíc se v době mé nepřítomnosti starala o dům a o zvířata. Měla sotva čas na rozvržení denní činnosti. Představte si tedy mé

překvapení, když mi řekla: „Přestavěla jsem tvoji šatnu.“

Čistit, čistit, čistit.

Byl jsem ohromen. Uklidit v mé šatně rozhodně nebylo na seznamu jejích, ba ani mých povinností.

„Sundala jsem z ramínek všechny tvoje šaty, sundala jsem police, přemístila oblečení na věšácích, oblečení z polic jsem pověsila na ramínka a poskládala oblečení, které jsi měl na zemi.“

Byl to pro mě podobný šok, jaký bych asi zažil, kdyby mi vypsala šek na pět milionů dolarů.

Neuvěřitelné.

„Co tě k tomu všemu vedlo?“ zeptal jsem se.

„Už jsem to měla nějaký čas v plánu,“ odpověděla.

Skutečně to zamýšlela? Snad. Ale neměla čas. Tohle přišlo z čista jasna.

Dr. Hew Len tvrdí, že když se očišťujete ve vztahu ke vzpomínkám, přichází k vám inspirace. Nerissa byla zjevně inspirována, aby uklidila mou šatnu. Jak symbolické – vnitřní očista vede k vnějším výsledkům.

Vnější výsledky však nemůžete předem určovat.

Na vás je volba, ale konečné rozhodnutí nikoli.

Později se s Dr. Hew Lenem scházíme v motelovém pokoji v roli učitele a žáka. S tím rozdílem, že se on ke mně chová jako k učiteli.

„Josefe, jsi jeden z deseti Božích poslů.“

„Prosím?“

Lichotí mi to, ale netuším, o co přesně jde.

„Přišel jsi, abys pomohl v lidech probouzet Božství,“ vysvětluje. „Tvé psaní je hypnotizující. To je tvůj dar. Je toho však mnohem víc.“

„Víc?“

Čistit, čistit, čistit.

„Jsi J v podnikání,“ říká. „Víš, co to znamená?“

Nemám ponětí a říkám mu to.

„Jsi Ježíš v podnikání,“ vysvětluje, „klíčový muž změny.“

Jak mluví, mám pocit, že to, co je zde řečeno, bych si měl nechat pro sebe. Nikdo tomu stejně neuvěří. Ani já tomu nevěřím.

Čistit, čistit, čistit.

„Když jsem byl s Mornah,“ vypráví a vzpomíná přitom na svá léta strávená s kahunou, jež ho naučila obnovené technice ho'oponopono, „prvních pět let jsem si myslel, že je blázen. Jednoho dne ta myšlenka ale odešla.“

Dr. Hew Len má těkavý, poetický a vizionářský styl řeči. Zdá se, že používá současně levou i pravou část mozku, zatímco většina z nás dává přednost jedné nebo druhé straně. Nejprve řekne, že jsem spasitel podnikání, a hned poté se rozhovoří o Mornah. Svým způsobem je to hypnotizující. Má moji veškerou pozornost a chci ještě víc.

„Kolem tvé hlavy, Josefe, je věnec,“ říká a vidí přitom něco, co nevidím ani necítím. „Ten věnec tvoří symboly peněz, které mají podobu orlů.“

Z nějakého důvodu cítím nutkání ukázat mu prsten, který nosím. Je to prsten z ryzího zlata, starý 2 500 let a pochází ze starého Říma. Nastaví ruku a pokládám mu prsten na dlaň.

„Na prstenu je latinské slovo *fides*, což znamená víra,“ vysvětluji.

Dr. Hew Len si prohlíží prsten a mlčí. Vypadá, jako by zachycoval obrazy či dojmy. Mlčím a mám pocit, jako by se na prsten ladil.

„V minulém životě jsi byl vynikající řečník, kterého přepadli a zabili,“ řekl. „Tento prsten ti léčí onu vzpomínku.“

To je zajímavé. Míval jsem často chvilkové pocity, že jsem věhlasný řečník, ale dnes mám strach hovořit na veřejnosti, neboť mne kdysi při takovém projevu zabili. Myslel jsem si, že tuto vzpomínku vytvořilo ego, nikoli minulý život. Dr. Hew Len se na tu vzpomínku naladil, když držel můj prsten.

„Nosím ho málokdy,“ přiznal jsem.

„Nos ho pořád,“ poradil mi a upřeně prsten pozoroval. „Je to

neuvěřitelné, ale ten prsten nosil kdysi léčitel, který pochopil smysl sebepoznání.“

Žasnu. Dr. Hew Len vyzařuje klid oceánu v rozbourané realitě. Zatímco okolní svět je ve víru událostí, on působí klidně. Hovoří ze srdce a přijímá, cokoli je řečeno. Hledí na mě a na mé nohy.

„Můj Bože, Josefe, měl bych sedět u tvých nohou,“ říká v dojetí z toho, co ve mně vidí. „Jsi božský.“ Čistit, čistit, čistit.

„Naším jediným úkolem je očišťování,“ připomíná mi i všem ostatním během víkendového semináře. „Očišťujeme se stále a bez přestávky, abychom pročistili všechny vzpomínky a mohli se nechat inspirovat Božstvím a dělat to, proč tu jsme.“

Čistit, čistit, čistit.

V průběhu semináře si uvědomuji, že jsem se očišťoval ve vztahu k jedné své knize a zanedbal jinou. Miloval jsem knížku *The Attractor Factor*, která se stala bestsellerem číslo jedna. Kniha *There's a Customer Born Every Minute* se v porovnání s ní tak dobře neprodávala. Zjišťuji to a mráz mi přeběhne po zádech. Pochopil jsem příčinu jejího malého úspěchu.

Na prvním semináři jsem se dověděl, že k očišťování mohu použít gumu na konci tužky. Na předmět mohu klepat gumou. Jak snadné. Je to symbol, a možná dokonce skutečné čištění vzpomínek. Vyndávám výtisk své nové knihy *Life's Missing Instruction Manual* a poklepávám na něj gumou. Dělam to každý den po dobu několika měsíců. Kdykoli jdu kolem, zastavím se, vezmu do ruky tužku a ťuknu na knihu gumou. Klidně to označte za bláznivé. Je to však mentální spínač, který mi pomáhá čistit vzpomínky, jež se na knihu vážou. Ta se stává okamžitě bestsellerem a zůstává čtyři dny na prvním místě prodejnosti. Velké společnosti si kupují tisíce kopií. Obchodní řetězec Wal-Mart ji bere na sklad. Ženský časopis *Womans's Day* ji věnuje článek.

Když vyšla kniha *There's a Customer Born Every Minute*, nepovedl jsem očišťování. Přiblížila se ke špici nejprodávanějších knih, ale do první desítky se nedostala. Pro přilákání zájmu jsem sice uspořádal reklamní kampaň, ale okamžitých prodejů jsem nedosáhl. Svěřil jsem se s tím Dr. Hew Lenovi.

„Na chvíli si představ, že v duchu potápíš knihu do sklenice vody s ovocem,“ poradil mi. „Vím, že to zní bláznivě, ale zapamatuj si dnešní datum, ponoř knihu do vody a uvidíš, co se stane.“

Překvapil mě také tím, že se mě zeptal na Oprah*. „Chceš vystupovat v jejím pořadu?“

Nesměle jsem ze sebe vypravil, že bych velmi rád. Bylo to v době, kdy jsem ještě neměl za sebou vystoupení v pořadu Larryho Kinga**, a proto to byl pro mě šok.

„Musíš být čistý, abys věděl, co máš říkat,“ radil.

Čistit, čistit, čistit.

„Dva spisovatelé se tam dostali a nemohli se vymáčkout!“

„To bych nerad,“ odvětil jsem.

„Oprah tě k sobě zve kvůli svým zájmům, ne kvůli tvým,“ řekl.

„Na tom něco je,“ zareagoval jsem.

„Je potřeba, aby ses vzdal myšlenky, že lidé dělají něco pro tebe. Dělají to pro sebe. Po tobě se vyžaduje jenom očišťování.“

Čistit, čistit, čistit.

Než jsem Dr. Hew Lena opustil, zeptal jsem se znovu na roky, které strávil jako zaměstnanec psycholog na oddělení mentálně narušených vězňů.

„Chtěl bych, abys pochopil jednu věc,“ řekl mi. „Nebylo to

* Oprah Winfrey, americká producentka a moderátorka nejsledovanější talk-show v americké historii *The Oprah Winfrey Show*. www.oprah.com

** Larry King Live show – noční pořad, ve kterém zve Larry King do studia televizní společnosti CNN na rozhovory známé osobnosti politického, kulturního a podnikatelského světa.

snadné a nebyl jsem na to sám.“

Odešel jsem s pocitem, že chci vědět víc, mnohem víc.

Čistit, čistit, čistit.

Zdá se mi, že všichni, kteří provádějí ho'oponopono, zažijí fascinující příběh. Zde je jeden z nich:

Drahý Dr. Hew Lene, nedávno jsem se zúčastnila setkání ho'oponopono ve Filadelfii. Chtěla bych Vám z hloubky svého tajícího srdce s pokorou poděkovat za to, že jste mi ukázal cestu Domů. Jsem navždy vděčná Božství, Vám a všem dětem, kteří Vám umožňují učit.

V následujících řádcích bych se s Vámi chtěla podělit o svůj příběh, který následoval po semináři. Můžete jej dát přečíst těm, kteří o síle ho'oponopono pochybují. Může-li to pomoci, prosím, udělejte to! Pokud ne, vyhodte mé vyprávění, neboť vděčnost v mém srdci postačí.

Hluboké a srdečné díky vám všem.

Ať Vám Bůh dá mír, moudrost, zdraví a dlouhý život pro čištění a návraty Domů.

Mnoho, mnoho lásky a požehnání,

Dana Wayne

Výsledek setkání s ho'oponopono ve Filadelfii

Dr. Hew Len svou přednášku zahájil kresbami. Na nich objasnil techniku ho'oponopono a položil nám otázku: „Víte, kdo jste?“ Společně jsme pak zkoumali onu neuvěřitelnou, bezmeznou, naprostou a věčnou prázdnotu, nulovou realitu našeho pravého Já, z něhož vychází veškerý klid a mír. Označil ji slovem „Domov“. Pak jsme zkoumali povahu problémů. „Už jste si všimli,“ zeptal se, „že kdekoli se vyskytuje problém, tam jste i vy? Nenapovídá vám to něco?“ Pak jsme vstoupili do procesu, jako v minulosti Sokrates se svými žáky. Dr. Hew Len se od nás dožadoval odpovědí. Netušila jsem, že tím vytahuje skryté vzpomínky a úsudky kvůli očistě a

transformaci.

Chycena do této sítě jsem zvedla ruku, položila mu několik otázek a přidala komentář, jak ubíhaly dny, začala jsem mít pocit, že mě Dr. Hew Len svými otázkami ponižuje. Cítila jsem se zahanbená a s každou odpovědí jsem cítila větší a větší ponižení.

V neděli ráno jsem se na Dr. Hew Lena tak rozzlobila, že jsem chtěla opustit seminář. Považovala jsem ho za arogantního a panovačného despotu. Seděla jsem na svém místě, potila se, byla jsem rozzlobená a měla jsem pláč na krajíčku.

Byla jsem tak naštvaná, že jsem chtěla odejít. Měla jsem strach, že se rozbrečím přímo v přednáškovém sále, a tak jsem se zvedla a odešla na toaletu. Seděla jsem v jedné kóji prostoupené čpavkovým zápachem a cítila jsem hněv, jemuž ještě před chvílí předcházela vztek. Bylo ve mně tolik vražedné zlosti! Určitá má část se této zloby nechtěla vzdát, ale něco jiného mě nestále nutilo opakovat: „Odpusť mi. Odpusť mi. Miluji tě.“

Odríkávala jsem tedy tato slova stále dokola a mířila jimi proti své zlosti. Po čase jsem zaznamenala, že nejde o nový pocit, nýbrž o cosi, co jsem cítila ve chvílích, kdy mě můj muž ponižil a kdykoli (vždycky) má matka, právnická, trvala na své pravdě. Byla jednou z těch osob, jež svými slovy dokáže z černého udělat bílé, a tím zmást srdce nevinného dítěte.

Pak jsem pochopila. Přišla jsem na to! Aha, to je ono! Ze svých očí vysílám k srdcím ostatních lidí jakýsi paprsek, meč ukovaný ze vzpomínek svého srdce, jímž lákám druhé do své „přítomnosti“ a pak je probodnu. Takto zacházím s kýmkoli – Dr. Hew Lenem, svou matkou i svým mužem a také Georgem Bushem či Saddámem Hussejnem. Dr. Hew Len o tom hovoří jako o smyčce na kazetě, která se pořád přehrává dokola.

Neodešla jsem. Vrátila jsem se do konferenčního sálu a zbytek dne jsem byla v hlubokém klidu. Tiše jsem si v duchu opakovala: „Omlouvám se. Prosím, odpusť mi. Děkuji ti. Miluji

tě.“ Když pak Dr. Hew Len odpovídal na otázky, cítila jsem z jeho strany čistou lásku. Dřívější emoce byly ty tam. On sám se vůbec nezměnil, ale cosi změnilo ve mně.

Chvilí poté, co jsem se vrátila zpátky do místnosti, Dr. Hew Len vyprávěl o tom, jak se dostal do styku s Woponopono. Sám z kurzu neodešel jednou, nýbrž třikrát a pokaždé byl přesvědčen o tom, že učitel je blázen. Zároveň mu opakovaně propadly peníze, které za kurz zaplatil. Věděl, na co myslím? Věděl, že chci odejít, protože si myslím, že je blázen?

Během další přestávky jsem se k Dr. Hew Lenovi opatrně přiblížila. Velice láskyplně mi vysvětlil, že prastará vzpomínka mužské dominance mu otevřela oči. Vysvětloval, že šlo o vzpomínku, kterou sdílelo mnoho osob, a bylo potřeba velké vytrvalosti a pečlivosti, aby se vyléčila. Hloubku léčení, které proběhlo na semináři, jehož jsem se zúčastnila, jsem pochopila teprve po návratu domů.

O víkendu jsme od Dr. Hew Lena dostali nástroje transformace, které jsou v naprostém rozporu s rozumem. Neočekávala jsem výsledky, ale z pocitu povinnosti jsem naprosto skepticky napsala na papír tři slova, která pro mě vyjadřují problémy. Ta slova zněla „syn“, „počítač“ a „manžel“. Vzala jsem do ruky tužku, poklepala na ně a řekla „kapka rosy“. Znovu opakuji, že sílu všeho jsem si uvědomila teprve po svém návratu domů.

Když jsem se objevila ve dveřích, muž i syn mě pozdravili. Oba dva se zazubili a řekli mi: „Hádej, co jsme si pořídili, když's byla pryč!“ „Nový počítač?“ hádala jsem. Náš starý byl totiž porouchaný a technik u nás strávil spoustu hodin, aniž by se cokoli vyřešilo. Sama jsem si začínala myslet, že se k nám přistěhoval džin nebo duch záškodník. To však nebylo všechno. Navíc jsme kvůli tomuto nevypočitatelnému přístroji zažili v uplynulých několika týdnech mnoho rodinných rozmíšek. Nezajímal mě tedy tolik počítač, toužila jsem spíše po harmonii.

Trochu mě překvapilo, že jsem svou odpovědí udeřila

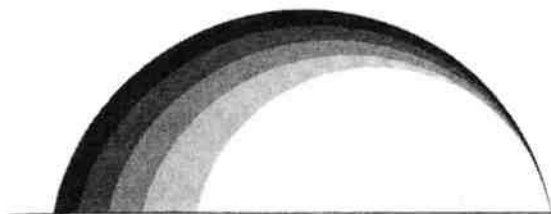
hřebíček na hlavičku. Ano, měli jsme nový počítač. Docela mě to zaskočilo, neboť minulou noc se chlapci rozhodli, že ještě počkají šest měsíců na nový 64-bitový procesor. Pak dodali: „Hádej, jaký!“ Vyjmenovala jsem snad všechny značky, které jsem znala: Dell, Hewlett-Packard, Sony, Gateway, Compac a jiné. „Ne, ne, ne.“ Ani jednou jsem se netrefila. „Nechám se poddat!“

Se svým mužem jsem již třicet let. Vyniká nápady a navíc má ocelovou vůli, která se vědomě a cíleně může stát fantastickou rozhodností. Když je však jeho vědomí zastíněno, stává se tvrdohlavcem a nic s ním nepohne. Byl zapřísáhlým obhájcem PC a nic na světě by nezměnilo jeho postoj. Takže když mi oba dvojhlasně sdělili, že koupili Mac, málem jsem upadla. Bylo to totiž mé původní přání, které se však setkalo s takovou reakcí, jakou by v židovské rodině vyvolalo vepřové maso.

Některým z vás to může připadat triviální. Mé třicetileté manželství však přešlo mnohé hory, doly a oba dva s manželem jsme si razili cestu ke společné jednotě a rovnoprávnosti. Tento zdánlivě nedůležitý okamžik měl pro mě tedy význam „složení zbraně“, které pravděpodobně dovedou pochopit jenom ti, kdo jsou zapojeni do bitvy. Myslím si, že kdybych se dověděla, že Číňané opustili Tibet, nebyla bych tak překvapená.

Vzpomněla jsem si, jak jsem ve své představě vzala do ruky tužku, vyřkla léčivou formulku „kapka rosy“ a poklepala na slova muž, počítač a syn. Je možné, že se třicetiletý konflikt takto rychle a bezbolestně vyřešil? Mohla slůvka „omlouvám se“, „odpusť mi“, „děkuji ti“ a „miluji tě“ proměnit celoživotní spory s osobami, které pro mě zosobňovaly autoritu (matka, telefonní operátor a manžel)? Jediné, co mohu s jistotou říci, je, že od semináře uplynuly dva týdny a každý den svědomitě provádím techniky, které jsem se naučila od Dr. Hew Lena. Můj syn se vyléčil z dlouhé a vleklé nemoci a se svým mužem hovořím o věcech, které jsem dlouho odmítala a držela pod

pokličkou. A minulé noci mi manžel pošeptal do ucha krásná slova: „Drahoušku, jestli bys chtěla, můžeš si pořídit malý laptop.“

Co chce vědět nedůvěřivá mysl

Smyslem života je návrat k lásce. Abychom jej naplnili, musíme si uvědomit, že neseme stoprocentní zodpovědnost za vytváření přesně toho života, který

žijeme. Musíme si uvědomit, že naše myšlenky vytvářejí náš život takový, jaký je. Problémy nespočívají v lidech, místech ani v situacích, ale v myšlenkách na ně. Je třeba, abychom si uvědomili, že nic neexistuje „vně“.

– Dr. Ihaleakala Hew Len

Jak jsem uvedl dříve, napsal jsem jednou článek s názvem *Nejpodivuhodnější terapeut světa* a zavěsil ho na svůj blog. Rovněž jsem ho umístil na svůj web www.mrfire.com. Vyšel také v knize Davida Riklana *101 Great Ways to Improve Your Life*. Tento článek byl nejlepší ze všeho, co jsem kdy napsal. Rychle se šířil a vyvolal reakce, jak mluvené, tak psané. Lidé ho posílali diskuzním skupinám, přátelům i dalším lidem ze svých osobních i veřejných emailových seznamů. Jeho poselství všechny očividně inspirovalo. Dokonce přilákal pozornost mého vydavatele, kterým je John Wiley & Sons, což vedlo to k vydání této knihy.

Ne všichni ale byli článkem nadšeni. Někteří nemohli uvěřit, že by jeden člověk, ač psycholog, dokázal vyléčit mentálně nemocné vězně. Jeden člověk vyžadoval od Dr. Hew Lena důkazy v podobě faktů o jeho působení v léčebně. Upřímně řečeno, mě to také zajímalo.

V následujících řádcích uvádím podrobnou odpověď Dr. Hew Lena:

Můj příběh, jako většina ostatních, potřebuje objasnění.

Pravda je následující:

1. Několik let jsem pracoval pro Ministerstvo zdravotnictví státu Havaj jako placený psycholog v psychiatrické léčebně.

2. V letech 1984-1987 jsem působil v rozsahu dvaceti hodin týdně v jednotce s přísnými bezpečnostními opatřeními,

určené mužským pacientům, kteří se dopustili trestných činů vraždy, znásilnění, přepadení, ublížení na zdraví, poškození majetku a užívání drog.

3. V době mého nástupu, v roce 1984, byly všechny samoty obsazeny pacienty, kteří se dopustili násilí.

4. Každý den byly několika pacientům z důvodu prevence násilí nasazena kovová pouta kolem kotníků a zápěstí.

5. Násilí ze strany pacientů namířené proti jiným pacientům i proti zaměstnancům bylo obvyklým jevem.

6. Pacienti se aktivně nezapojovali do péče o sebe ani do léčebného procesu.

7. Jednotka neměla zajištěné rehabilitační činnosti.

8. Činnost, rekreace ani práce mimo jednotku nebyly zavedeny.

9. Rodinní příslušníci pacienty téměř nenavštěvovali.

10. Žádnému z pacientů nebylo umožněno opustit přísně střeženou jednotku bez písemného povolení psychiatra. Navíc museli mít všichni při opuštění jednotky pouta kolem kotníků a zápěstí.

11. Střední délka pobytu na jednotce se pohybovala v rozmezí několika let, což podle mých výpočtů vyšlo na 30 000 dolarů ročně.

12. Nemocnost zaměstnanců byla povážlivě vysoká.

13. Prostředí jednotky bylo ponuré a poněkud zchátralé.

14. Zaměstnanci jednotky byli milí a laskaví lidé.

15. Výše jmenované je pravděpodobně typické pro většinu psychiatrických jednotek v dalších částech země.

A takto jsem v roce 1987 opouštěl jednotku i objekt:

1. Samotky se přestaly používat.

2. Pouta na kotníky a zápěstí se přestaly používat.

3. Násilné činy byly velmi vzácné a většinou se jich dopouštěli nově přijatí pacienti.

4. Pacienti se o sebe starali sami a zajišťovali také práce na objektu, včetně právních služeb před opuštěním jednotky a objektu.

5. Mimo jednotku se konaly rekreační aktivity jako běhy a tenis, a to bez nutnosti předchozího svolení psychiatra a bez použití pout.

6. Mimo jednotku začaly také pracovní činnosti jako například mytí aut, a to rovněž bez předchozího svolení psychiatra a bez použití pout.

7. Pacienti na jednotce pracovali – např. pekli sušenky a čistili boty.

8. Časté byly i návštěvy rodinných příslušníků.

9. Nemocnost zaměstnanců přestala být chronickým problémem.

10. Prostředí jednotky se znatelně zlepšilo díky malování a údržbě a starostlivosti lidí.

11. Zaměstnanci podporovali pacienty v převzetí úplné odpovědnosti za sebe samé.

12. Střední délka pobytu na jednotce se zkrátila z let na měsíce.

13. Výrazně se zlepšila kvalita života pacientů i zaměstnanců. Vězeňskou atmosféru vystřídala rodinná atmosféra a lidem navzájem na sobě záleželo.

A co jsem ze své pozice psychologa vykonal já? Prováděl jsem techniku Nalezení vlastního Já pomocí ho'oponopono, proces pokání, odpouštění a transmutace toho, co uvnitř mě způsobilo okamžiky, které jsem prožíval ve vědomé i nevědomé mysli jako problémy před pobytem na jednotce, během něj i po něm.

Pacientům na jednotce jsem neposkytoval žádnou terapii ani poradenství.

Rovněž jsem nenavštěvoval žádné porady zaměstnanců týkající se pacientů.

Převzal jsem za sebe stoprocentní zodpovědnost, abych v sobě vyčistil věci, které mi způsobovaly problémy jako psychologovi.

JÁ JSEM mě stvořilo dokonalého, tak jako všechny a všechno.

Nedokonalost je nesmysl, jsou to vzpomínky, které reagují a projevují se jako soudy, nelibost, vztek, podrážděnost a Bůh ví, jaké další hlouposti Duše ještě ukrývá.

Klid a mír ve Mně,

Ihaleakala Hew Len, Ph.D., Chairman Emeritus

Nadace *The Foundation of I, Inc. Freedom of the Cosmos*

www.hooponopono.org

Ačkoli jsem se ho'oponopono stále teprve učil, předával jsem tuto moudrost občas druhým lidem, pokud jsem cítil, že

jsou otevřeni. Jejich otevřenost byla samozřejmě mým odrazem, nikoli jejich. Čím čistší jsem byl já, tím čistší byli lidé kolem mě. Tato skutečnost se velmi těžko přijímá. Oč jednodušší je chtít změnit vnější svět místo toho vnitřního.

Jednou nás na Maui jeden realitní makléř vezl na prohlídku nemovitostí. Cestou jsme čile rozmlouvali o léčení, spiritualitě, filmu *Tajemství* a o osobním rozvoji. Všechno bylo velmi zajímavé. V určité části cesty však došlo k čemusi skutečně poučnému.

Onen realitní makléř četl můj slavný článek o Dr. Hew Lenovi a havajské léčebné technice ho'oponopono, kterou použil k vyléčení celého oddělení mentálně nemocných vězňů.

Jako všichni ostatní, i realitní makléř tento článek považoval za inspirující.

Jako každý, ani on mu úplně nerozuměl.

Během naší projížďky po překrásném ostrově Maui jsem naslouchal makléřovým stížnostem na dům, který nemůže prodat. Kupce a prodávající se o něj údajně handrkují a způsobují mnoho hněvu, zášti a tak dál, což naprosto paralyzuje jednání o prodeji. Zprostředkovatel byl zjevně znechucen jejich chováním.

Chvilí jsem ho poslouchal a pak jsem pod přílivem inspirace nahlas promluvil:

„Chcete vědět, jak by si s takovou situací poradil Dr. Hew Len pomocí ho'oponopono?“ zeptal jsem se.

„Ano!“ zvolal realitní makléř, zjevně plný zvědavosti. „Zajímá mě to. Vyprávějte.“

„Máte se na co těšit,“ přidala se Nerissa.

„No, nejsem Dr. Hew Len,“ začal jsem, „ale píš s ním knihu a jsem jeho žákem. Myslím si tedy, že tuším, jak by si s tím poradil.“

„Tak mluvte!“

„Dr. Hew Len se dívá do sebe, aby zjistil, co uvnitř *něj* se podílí na zážitku, který vidí vně,“ začal jsem. „Když pracoval v psychiatrické léčebně, prohlížel si záznamy pacientů. Cítil-li

pohoršení nebo jinou emoci vzhledem k jejich činům, začal pracovat nikoli s nimi, ale se *svými* vlastními pocity. Jak se sám uvnitř očišťoval, začali se očišťovat a uzdravovat i *pacienti*.“

„To se mi líbí,“ řekl makléř.

„Většina lidí vůbec netuší, co znamená zodpovědnost,“ pokračoval jsem, „a inklinuje spíše k obviňování. S jejich růstem roste i jejich vědomí a začínají přemýšlet o své zodpovědnosti za to, co říkají a dělají. Mimoto, čím více roste vaše vědomí, tím více si začnete uvědomovat, že nesete zodpovědnost za to, co říkají a dělají *všichni ostatní*, a to z jednoduchého důvodu – oni jsou součástí vašeho prožitku. Pokud vytvoříte svou vlastní realitu, pak vytvoříte vše, co vidíte kolem sebe, dokonce i to, co se vám nelíbí.“

Realitní makléř se usmíval a pokyvoval hlavou.

Já jsem pokračoval.

„Nezáleží na tom, jak se v dané situaci chová prodávající nebo kupec. Důležité je, jak se zachováte vy. Dr. Hew Len jednoduše pouze opakuje: „Miluji tě. Omlouvám se. Prosím, odpusť mi. Děkuji ti.“ Nepromlouvá k lidem, ale k Božství. Podstata je v očištění sdílené energie.“

„Udělám to,“ řekl realitní makléř.

„Nesmíte to ale udělat se záměrem chtít něco získat,“ pokračoval jsem, „děláte to pouze za účelem očišťování sdílené energie, aby ji už nikdo nikdy nemusel znovu zažívat. Jde o očišťování, se kterým nikdy nepřestáváte.“

Na chvíli jsem se odmlčel.

Zdálo se, že to realitní makléř pochopil. Jeho oči se rozjasnily a na rtech se mu rozzářil široký úsměv.

„Když se situace objeví ve vaší vědomé mysli,“ pokračoval jsem, „pak je na vás, abyste ji očišťoval a uzdravoval. A jelikož jste přišel s touto problematickou situací za *mnou*, je mým úkolem očišťovat ji také. Je nyní součástí mé životní zkušenosti. A jsem-li jejím tvůrcem, pak jsem za ni rovněž zodpovědný.“

Nechal jsem vše doznít a společně jsme pokračovali v dalších prohlídkách domů na ostrově Maui.

Za pár dní jsem od realitního makléře dostal email, v němž mě informoval o tom, že v technice Dr. Hew Lena pokračuje a že funguje.

Tak to chodí.

Vše je láska, která nekončí ani nezačíná.

A vy nesete plnou zodpovědnost.

Jednoho dne jsem vyučoval na semináři společně s Mindy Hurt, která vede Unity Church v texaském Wimberley. Akce měla název *Tajemství peněz*. V rámci semináře jsem účastníky učil očištnou metodu ho'oponopono. Po přednášce za mnou přišel jeden muž a řekl: „Mám problém vyslovit: ‚Omlouvám se‘ a ‚Prosím, odpusť mi.‘“

„Proč?“ zeptal jsem se.

Nic podobného se mi totiž nikdy předtím nestalo, a tak jsem byl zvědavý.

„Nedokáží si totiž představit milujícího Boha nebo Božství, které potřebuje mou prosbu o odpuštění,“ řekl. „Nemyslím si, že by mi mělo Božství cokoliv odpouštět.“

Přemýšlel jsem o tom, ale odpověď mě napadla až později. Měl jsem mu říci:

„Ta slova neříkáte proto, aby vám odpustilo Božství, ale proto, abyste se očistil. Oslovujete jimi sice Božství, ale vaším úkolem je očistit *sebe*.“

Dalo by se to vyjádřit i jinak: Božství nás omývá svou láskou. Nikdy s tím nepřestalo. V nulovém stavu, ve světě bez hranic, jsme nejbližší stavu čisté lásky. Ta tam je. Ale my v ní nejsme. Proto tím, že opakujeme „Miluji tě. Omlouvám se, prosím, odpusť mi, děkuji ti“, čistíme programy v *sobě*, které nám brání být v čistém stavu – v lásce.

Znovu opakuji, že Božství nepotřebuje, abyste dělali ho'oponopono; vy to potřebujete dělat.

Nedávno jsem dostal srdceryvný email od své drahé přítelkyně.

Ptala se mě: „Co bys poradil někomu, kdo četl tvou knihu, viděl film *Tajemství*, každý den čte tvůj blog a snaží se seč může, nicméně je stále na mizině, nešťastný a neúspěšný? Přesně v takové situaci se teď nacházím. Problém střídá problém. A nebere to konce. Co bys mi poradil?“

Cítil jsem její bolest. Sám jsem přece kdysi neměl střechu nad hlavou. Deset let jsem se protloukal chudobou. Dvacet let trvalo, než jsem dosáhl takřka bleskového úspěchu. Víím, jaké to je, nemít pevnou půdu pod nohama.

Co byste takovému člověku poradili?

Dříve bych nabízel řešení. Doporučil bych, aby četla knihu *The Magic of Believing* od Clauda Bristola a sedmkrát shlédla film *Tajemství*. Aby vytvořila scénář toho, jak by měl její život vypadat, aby se věnovala každodenní meditaci. Dále bych jí poradil, aby zapracovala na svém problému sebezničení.

To, co jsem popsal, je čelní přístup ke změně. Sám jsem však zjistil, a Dr. Hew Len mi to potvrdil, že takový přístup málokdy funguje.

Co tedy zbývá?

Jak mohu já, vy, či kdokoli jiný, pomoci člověku, který uvízl v nesnázích, či trpí?

Z pohledu ho'oponopono existuje jediná cesta, a tou je očišťování sebe sama. Lidé, kteří se dostanou do mé blízkosti, včetně osoby, která mi píše, se mnou sdílejí program. Dostal se do jejich mysli jako nákaza. Nelze je z čehokoli vinit. Ocitli se v pasti. Mohu jim hodit lano, ale většinou ho nepoužijí, anebo se na něm oběsí.

Tak co dělat?

Jediné, co mohu udělat, je očistit sebe. Když se čistím, čistí se i ostatní. Smažeme-li sdílené programy, odstraňujeme je celému lidstvu. Dnes nepostupuji jinak. Používám to, co mi před časem poradil Dr. Hew Len během našeho prvního telefonického rozhovoru: „Nedělám nic jiného, než že čistím, čistím a čistím.“

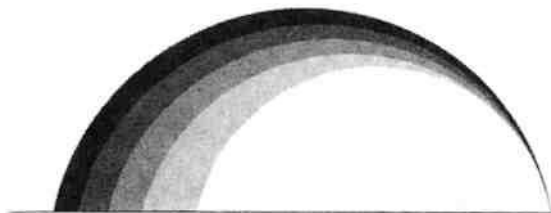
Říkám pouze „Miluji tě. Omlouvám se. Prosím, odpusť mi.“

Děkuji ti.“ Zbytek ponechávám Božství. Nemyslím si, že to je nemilosrdné – spíše naopak, je to něco, co mohu udělat opravdu od srdce. Je to něco, co provádím i nyní, dokonce při psaní těchto slov.

Na závěr přináším duchovní pointu k zamyšlení:

Příběh mé přítelkyně je nyní i součástí vaší zkušenosti. Znamená to tedy, že je i na vás, abyste to léčili. Koneckonců, vytváříte-li si svou vlastní realitu, pak jste museli vytvořit i *tuto* situaci. Navrhuji, abyste na léčení použili slovíčka „Miluji tě“.

Když se vyléčíte vy sami, uleví se i osobě, která se na mě obrátila s prosbou o radu, a uleví se také ostatním, kteří sdílejí tento program.

Volba znamená omezení

Je na nás, abychom prosili Božství, jež zná náš osobní plán, o vyléčení všech myšlenek a vzpomínek, které nás dnes drží.

– Morrnah Simeona

V říjnu 2006 přiletěl Dr. Hew Len do texaského Austinu, aby se mnou strávil několik dní. Jel jsem pro něj na letiště. Ihned jsme začali hovořit o životě, Bohu, programech, očišťování a dalších věcech. Zeptal se mě, co právě dělám. Pověděl jsem mu o svém nadšení.

„V jednom filmu jedna z osob říká: ‚Někteří probuzení lidé žijí v neustálém stavu okouzlení.‘ Já se cítím být tomu stavu velmi blízko,“ řekl jsem. „Žiji s kouzly a zázraky a mám radost ze života.“

„Pověz mi o tom víc,“ naléhal.

Začal jsem mu vyprávět o svém novém autě, které naprosto zbožňuji. Jde o exotický luxusní sportovní vůz Panoz Esperante GTLM, model 2005. Tyto automobily vyrábí rodina Panozů, každý kus je sestaven ručně a lidé, kteří ho vyrobili, ho podepíší. Navíc dostane každý exemplář své vlastní jméno. Moje auto se jmenuje Francine. Věděl jsem, že se Dr. Hew Lenovi bude líbit láskyplná péče, kterou svému automobilu věnuji, jako by to byl člověk. On totiž považuje všechno za živé.

Také jsem mu pověděl, že budu v pořadu *Larry King Live*, díky roli ve filmu *Tajemství*. Chtěl vědět, jaký je Larry King. Podle mě je to přímý a přátelský muž se zdravým selským rozumem a mám ho rád.

Dále jsem Dr. Hew Lenovi vyprávěl o úspěchu svých knih *The Attractor Factor* a *Life's Missing Instruction Manual*. Po pár minutách mu bylo jasné, že skutečně překypuji energií.

„Co se podle tebe změnilo od prvního semináře ho'oponopono k dnešnímu dni?“

Na chvíli jsem se zamyslel a odpověděl: „Přestal jsem všechno řídit. Nechávám věcem volný průběh. Jenom očišťuji a vymazávám, a to se záměrem dosáhnout nulového stavu.“

Významně mě poklepal po rameni a usmál se na mě s výrazem, který prozrazoval, že ví, co je pro mě správné.

Vydali jsme se k mému autu. Dr. Hew Len se po několika metrech zastavil a díval se na mě: „Máš ráznou chůzi, jako bys

měl v botách pružiny.“

„Z radosti, že tě vidím,“ odpověděl jsem.

Pak jsme šli na večeři a já jsem mu vyprávěl o svém zklamání z neúspěchu knihy o P. T. Barnumovi *There's a Customer Born Every Minute*.

„Josefe, musíš ji milovat.“

Chtěl jsem hlavně, aby se kniha prodávala, a tak jsem příliš nerozuměl, co s tím má společného láska.

„Josefe, kdybys měl tři děti a jedno z nich ve škole huň prospívalo než ostatní, řekl bys mu, že tě zklamalo?“

„Ne,“ odpověděl jsem. Náhle mi to došlo. Moje kniha je mé dítě a já se k ní chovám, jako by nebyla stejně dobrá jako mé ostatní děti. Můj vjem byl tak silný, že jsem se v restauraci téměř rozplakal.

„Josefe, pochopil's to,“ řekl Dr. Hew Len. „Je třeba, abys miloval všechny své děti.“

Začalo mi být zle z toho, že jsem své „dítě“ odvrhl za to, že nepodává ve škole života nejlepší výkony. Cítil jsem skutečnou lítost. Proto jsem začal v duchu oslovovat Božství: „Miluji tě. Omlouvám se. Prosím, odpusť mi. Děkuji ti.“ Přitom jsem knihu cítil ve svém srdci. Po příchodu domů, když jsem na ni pohlédl, jsem ji vzal do náruče, přidržel ji u srdce, objímal ji a procíťoval lásku a prosil za odpuštění, že jsem ji neoceníl za to, že pouze je.

Když jsem o něco později vezl Dr. Hew Lena k sobě domů do Wimberley v Texasu, řekl mi, že ve mně vidí elfa.

„Co, prosím?“

„Elfa,“ zopakoval.

Na to, že vidí věci, které nevidím, jsem si zvykl. Nepovažuje to však za parapsychologickou schopnost, nýbrž za odhalení v každém okamžiku.

„Elf má velké oči a velké uši. Chce být schovaný a nechce, aby ho někdo viděl.“

„Je to ta část mě, která by ráda zůstávala doma, pracovala na počítači a nechodila mezi lidi.“

„Je však ještě jedna tvoje část a ta miluje záři reflektorů.“

„Dvě třetiny mě chtějí vystupovat v pořadu Larryho Kinga a Oprah a přitahovat pozornost,“ přiznal jsem, „ale ta jedna třetina by ráda zůstala doma v odloučení od okolního světa.“

„Tvůj elf se postará o to, abys zůstal v pohodě,“ vysvětloval mi Dr. Hew Len. „Lidé, kteří celou svou bytostí pahnou po popularitě, zešílí. A ti, kteří zase chtějí celý život strávit v jeskyni, nechávají své světlo skomírat pod poklopem. Ty máš dar vyrovnanosti.“

Ještě téhož dne jsem o svém elfovi řekl své lásce Nerisse.

„A jak se jmenuje ta část, která chce stát na pódiu?“ zeptala se.

„Nevím.“

Na chvíli se zamyslela a řekla: „Myslím, že se jmenuje Skřítek.“

„Skřítek?“

„Ano, Skřítek. Zdá se mi, že to sedí.“

Zasmál jsem se a musel jsem souhlasit. Na druhý den, když jsem Dr. Hew Lenovi řekl, že Nerissa pojmenovala mou extrovertní část Skřítek, rozesmál se a velice se mu to líbilo.

„Skřítek má světlo rád,“ zazpíval.

S Dr. Hew Lenem jsem se sešel den poté, co přijel do mého města. Našel jsem ho u stolu se dvěma mexickými důchodkyněmi. Zdálo se, že hltají každé jeho slovo. Pokynul mi, abych se k nim přidal. Dostal jsem kávu a posadil se na židli vedle něj. On mě však poprosil, abych si o jednu židli vedle, naproti oběma ženám.

„Řekni těmto dvěma dámám, čím se zabýváš,“ požádal mě.

Pověděl jsem jim o svých knihách, vystupování ve filmu a jak se snažím pomáhat lidem najít štěstí.

„Pověz jim ještě, jak se stavíš k problémům,“ dodal.

„V minulosti jsem se snažil své vlastní problémy či problémy někoho jiného řešit. Dnes je nechávám být, ale očišťuji vzpomínky, které je způsobily. Když to dělám, potíže se

rozpouštějí, a když se vyřeší, cítím se dobře.“

„Mohl bys, Josefe, uvést příklad?“

„Dělám si starosti o svou sestru,“ přiznal jsem. „Žije ze sociální podpory. Nedávno se jí někdo vloupal do bytu, a mimo jiné přišla o občanský průkaz. Je nešťastná a mě to trápí. Zkoušel jsem jí pomoci tak, že jsem jí posílal peníze, knihy, filmy, a dokonce přehrávač DVD, aby si je měla jak pouštět. Ona se ale nesnaží nic změnit. Už jsem s tím také přestal.“

„Co tedy děláš?“ zeptala se mě jedna z žen.

„Pracuji na *sobě*,“ odpověděl jsem. „Nyní chápu, že život, který žije, si nezpůsobuje ona, ale neustále přehrávaný program či vzpomínka. Je polapena v jejích sítích. Je to, jako by ji napadl virus. Chyba není v ní. Cítím to a cítím také její bolest. To znamená, že sdílím týž program, a tak musím čistit. A když čistím, zbavuji ji také toho programu.“

„A jak to děláš?“

„Nijak jinak, než že neustále opakuji: „Miluji tě“, „Omlouvám se“, „Prosím, odpusť mi“ a „Děkuji ti.“

Dr. Hew Len vysvětlil, že v jednoduché formulce „Miluji tě“ se nacházejí tři prvky – vděčnost, úcta a transmutace – které mohou proměnit vše. Pokračoval jsem dál ve svém výkladu.

„Formulky, které odříkávám, jsou jako čarovná slůvka, která odemykají zámek k vesmíru. Když je odříkávám, mám pocit, že recituji báseň a otevírám se Božství a jeho očistnému procesu, jež maže všechny programy, které mi brání být tady a teď.“

Dr. Hew Len řekl, že se mu líbí můj popis očistného procesu ho'oponono.

„Říci, že někoho nakazil virus, je přesné,“ pověděl. „Jde o program, který žije ve světě, a my se můžeme nakazit. Když si ho u někoho všimnete, znamená to, že ho máte také. Základní myšlenkou je převzít stoprocentní zodpovědnost. Když čistíte sami sebe, čistíte program všem.“ Udělal přestávku a dodal: „Existuje spousta programů. Vyrůstají z nuly jako plevel. Abychom dosáhli nulového stavu, stavu bez hranic, musíme

čistit víc, než si dokážeme představit.“

Zdalo se mi, že nám ženy rozumějí, a překvapilo mě to. Hovořili jsme o věcech, které není lehké pochopit, ale zdalo se, že tomu rozumějí. Zajímalo by mne, zdali se nenaladily na vibrace Dr. Hew Lena, jako na ladičku, která rozvibruje vše kolem sebe.

Pak jsem šel s Dr. Hew Lenem na procházku. Bylo chladivé ráno a ušli jsme asi osm set metrů po prašné štěrkové cestě; kousek od ní se pásal srnec. Najednou jsme prošli kolem malé psí smečky. Psi na nás štěkali, ale my jsme pokračovali v hovoru a šli dál. Pak na ně Dr. Hew Len zamával, jako by jim chtěl požehnat, a řekl: „Milujeme vás.“

Psi ztichli.

„Nechceme nic jiného než být milováni,“ vysvětloval. „Ty, já a dokonce i ti psi.“

Jeden pejsek vzadu tiše kníkl. Připadalo mi, jakoby řekl: „Máš pravdu“ nebo snad „Děkuji ti.“

Také to mohlo znamenat: „I já vás miluji.“

Naše rozhovory byly vždy povzbudivé. V jedné chvíli mě Dr. Hew Len ohromil svým výkladem svobodné vůle. Řekl, že jedině, co si v životě můžeme vybrat je, zda se budeme čistit, či nikoli.

„Vycházíme buď ze vzpomínky, nebo z inspirace,“ vysvětlil. „Tak to je.“

Na to jsem zareagoval: „Vždycky jsem lidem říkal, že jediný výběr, který mohou učinit, je vycházet či nevycházet z inspirace. To je svobodná volba. Božství posílá zprávu a my na ni můžeme reagovat či nikoli. Pokud reagujeme, je vše v pořádku. Pokud ne, pak můžeme mít problémy.“

„Tvoje volba je pouze čistit, nebo ne,“ řekl. „Jsi-li čistý a dostaví-li se inspirace, pouze jednáš. Nepřemýšlíš o ní. Pokud ano, pak ji s něčím srovnáváš. A to něco je vzpomínka. Vymaž vzpomínku, nemáš na výběr. Pak existuje pouze inspirace a

reaguješ na ni bez zapojení rozumu. To je vše.“

No nazdar! Tento náhled mnou skutečně otřásl. Cítil jsem se špatně, neboť jsem psal a hovořil o tom, že existuje svobodná volba a nyní se dozvídám, že svobodná volba znamená, že jsme uvíznuli ve vzpomínkách. Když se nacházíme v nulovém stavu, kde neexistují žádná omezení, neděláme nic kromě toho, co dělat máme. Tak to je.

„Lze to přirovnat k velké symfonii,“ vysvětloval Dr. Hew Len. „Každý z nás hraje na svůj hudební nástroj. I já. I tví čtenáři. Ani jeden nástroj není stejný. Aby se mohl hrát koncert a všem se líbil, je potřeba, aby každý hrál svůj part, nikoli part někoho jiného. Když se nechopíme svého nástroje anebo si myslíme, že někdo má lepší, dostáváme se do potíží. To je vzpomínka.“

Začalo mi docházet, že každý koncert má svůj realizační tým, dekoratéry, pořadatele i uklízecí četu. A každý hraje svou roli.

Přemýšlel jsem také o různých lidech, které znám a kteří nemají ponětí o tom, jak se jim podařilo uspět. Naproti tomu jsem si ale vzpomněl na Jamese Caana, známého herce z filmu *Kmotr* a z televizního seriálu *Las Vegas*. Několikrát jsem se s ním setkal. Jeho popularita je pro něj samotného velkou záhadou, stejně jako pro vás i pro mě. Je úžasný herec, legenda. Avšak je pouze sám sebou. Hraje svou roli ve vesmírném scénáři.

Totéž by se dalo říci o mně. Někteří lidé, s nimiž se setkávám, na mě pohlížejí jako na nějakého gurua. To, že mě viděli ve filmu *Tajemství* anebo přečetli některou z mých knih, obzvláště *The Attractor Factor*, je přivedlo k přesvědčení, že jsem napojen na Boha přímo horkou linkou. Pravdou však je, že pouze hraji na svůj nástroj v koncertu života.

Když vy hrajete svou roli a já hraji svou roli, svět funguje. Problémy vznikají tehdy, když se snažím být vámi a vy mnou.

„A kdo všechny ty role vytvořil?“ zeptal jsem se Dr. Hew Lena.

„Božství,“ odpověděl. „Nulový stav.“

„A kdy k tomu došlo?“

„Dávno předtím, než jsme se oba na tomto světě objevili jako prvoci.“

„Znamená to tedy, že vůbec neexistuje svobodná vůle? Že jsme jenom uvízli ve svých rolích?“

„Máš naprostou svobodnou vůli,“ řekl. „Tak jako dýcháš, tvoříš, ale abys žil v nulovém stavu, musíš nechat odejít naprosto všechny vzpomínky.“

Připouštím, že jsem tomu všemu tak úplně nerozuměl. Pochopil jsem však, že je na mně, abych se zhostil hry na svůj vlastní nástroj. Když na něj budu hrát, tvořím částku skládky života, která našla své místo. Pokud se ale snažím vtěsnat tam, kam nepatřím, obraz pozbude celistvosti.

„Tvoje vědomá mysl se tomu všemu bude snažit porozumět,“ vysvětloval Dr. Hew Len. „Dokáže však zaregistrovat pouhých patnáct informačních bitů z 15 milionů, které probíhají v každé sekundě. Tvá vědomá mysl vůbec netuší, co se skutečně děje.“

To mě, tedy lépe řečeno mou vědomou mysl, příliš neutěšilo.

Jak jsem se již dříve zmínil, vyučoval jsem na semináři nazvaném *Tajemství peněz*. Všem jsem řekl, že pokud se očistí, peníze k nim přijdou samy. Jsou-li na mizině, nejsou čistí. Dr. Hew Len s tímto mým výrokem souhlasil.

„Vzpomínky dokáží peníze odhánět,“ řekl. „Máte-li jasno v penězích, budete je mít. Vesmír je dává, pokud je přijmete. To vzpomínky od vás peníze odhánějí anebo způsobují, že je nevidíte.“

„A jak se lze očistit?“

„Opakováním slov ‚Miluji tě.‘“

„A říkáte to penězům?“

„Peníze můžete milovat, ale je lepší to říkat k Božství. Pokud jste v nulovém stavu, nemáte žádné hranice a peníze k vám volně přicházejí. Pokud se ale nalézáte ve vzpomínkách,

bráníte jim. Na peníze se skutečně váže velká spousta vzpomínek. Tím, že je očišťujete, očišťují se pro všechny.“

Pak jsme šli do bistra a objednali si kávu. Ze začátku tam byl klid, ale pomalu začali přicházet další lidé a ruch a hluk rostly. Energie místa stoupala.

„Všímáš si?“ zeptal se Dr. Hew Len.

„Šumí to tu jako v úle,“ odvětil jsem, „a všiml jsem si, že lidé vypadají šťastněji.“

„Vstoupili jsme dovnitř očištěni a místo to cítí,“ řekl.

Vyprávěl mi, jak navštěvuje restaurace v Evropě. Pokaždé, když do nějaké přijde, zvýší se jí tržby. Zkoušel to na různých místech, aby se přesvědčil, zda to skutečně funguje. A fungovalo to. Začal tedy navštěvovat majitele s otázkou: „Zvýší-li se vám po našem příchodu tržby, dostaneme od vás jídlo zdarma?“ Majitelé souhlasili, a tak Dr. Hew Len dostával často zdarma jídlo za to, že pouze byl.

Také jsem zpozoroval, že svobodně utrácí peníze. Šli jsme do malého obchůdku, kde koupil několik barevných skleněných figurek pro přátele. Pak položil na pult dvacetidolarovou bankovku a řekl: „Tohle je pro vás.“ Prodáváč samozřejmě zareagoval překvapeným pohledem. Dr. Hew Len pouze dodal: „Vždyť to jsou jenom peníze!“

Později jsem nechal v jedné restauraci servírce velké spropitné. Zírala na mne s otevřenými ústy. „To nemohu přijmout,“ řekla. „Ale ano, můžete,“ opáčil jsem.

Později jsem dostal nápad na produkt, o němž jsem věděl, že mi vydělá spoustu peněz. Dr. Hew Len poukázal: „Vesmír tě odměnil za tvou velkorysost. Dal jsi, tak dostáváš zpátky. Dostal jsi inspiraci. Pokud bys nedaroval, nedostal bys.“

Toto je skutečné tajemství peněz.

„My, Američané, zapomínáme, že přímo na našich penězích je napsáno: ‚Věříme v Boha,‘“ řekl Dr. Hew Len. „Tiskneme to, ale nevěříme tomu.“

Jednou se mě Dr. Hew Len zeptal na společnost

zaměřenou na výživu, kterou jsem založil společně s lékařem a s odborníkem na výživu. Chtěli jsme uvést na trh přípravek na snižování hladiny cholesterolu v krvi s názvem Cardio Secret. (viz www.CardioSecret.com.) Kdysi dávno se mnou Dr. Hew Len konzultoval název produktu i společnosti. Teď ho zajímalo, jak daleko jsme se dostali.

„Momentálně je její činnost pozdržená,“ řekl jsem. „Najal jsem právního zástupce *Food and Drug Administration* (FDA*), aby přezkoumal naše webové stránky a obaly, a nyní čekáme na jeho vyjádření. Ale díky tomu, že jsem pracoval na tomto výrobku, jsem dostal nápad na ještě mnohem lepší produkt s názvem Fit-A-Rita.“

Vysvětlil jsem, že Fit-A-Rita je přírodní směs na výrobu nápoje Margarita. (viz www.fitarita.com.) Inspirace přišla v okamžiku, kdy jsme s přáteli popíjeli tento nápoj. V té době jsem se účastnil soutěže v rekreační kulturistice, takže popíjení Margarity pro mě bylo nevšední a vzácné. Jakmile jsem vyslovil tuto myšlenku, bylo mi jasné, že se rodí další úspěch.

„Výborně, Josefe,“ pochválil mě Dr. Hew Len. „Nebyl jsi připoutaný k prvnímu výrobku, nelpěl jsi na svém vlastním scénáři, a tak tě Božství obdarovalo nápadem, díky němuž můžeš vydělávat peníze. Příliš mnoho lidí se soustředí na jedinou myšlenku a snaží se ji formovat podle svých představ, ale tím vlastně blokují hojnost, po níž touží. Výborně, Josefe, výborně.“

Je jasné, že má pravdu. Pokud člověk zůstane otevřený myšlenkám Božství, budou přicházet. Kromě výrobku Fit-A-Rita jsem ještě dostal nápad na „čisticí podložky“, které si položíte pod pokrm, než začnete jíst (viz www.clearingmats.com). To ale nebylo všechno. Dr. Hew Len dostal také nápad.

„Ještě nikdy jsem neviděl webovou stránku, která člověka

* FDA – Úřad pro kontrolu potravin a léků

očišťuje, zatímco sedí a dívá se na ni," řekl mi. „Udělejme takovou stránku pro naši knihu. Když ji lidé navštíví, očistí se tím, co na ni vložíme.“

Tak se tedy stalo. Podívejte se na www.zerolimits.info ** .

Množství nápadů a množství peněz, které můžete získat, když se jim otevřete a necháte odejít své potřeby, je nekonečné. Jediným tajemstvím je čištění, čištění a čištění.

„Jak by měli pracovat terapeuti, kteří se věnují svým pacientům?“ zeptal jsem se záměrně, abych se dověděl více o zvláštních způsobech uzdravování.

„Milovat je. Toť vše,“ odpověděl Dr. Hew Len.

„Co když ale přijde někdo, kdo v určité fázi svého života zažil trauma a stále se s ním nevyrovnal?“ zeptal jsem se a tlačil jsem ho do kouta, neboť jsem z něho chtěl vymámit nějakou konkrétní metodu, již bych mohl využít.

„Všichni si přejeme jediné – být milováni,“ řekl. „Copak po tom také netoužíš? Pokud člověka miluješ, nezáleží na tom, co říkáš nebo děláš.“

„Takže je jedno, zda jsem jungián, freudián, reichián nebo kdokoli jiný?“

„Skutečně na tom nezáleží,“ zopakoval. „Důležité je, abys lidi miloval, neboť jsou tvou součástí a tvá láska k nim pomůže vymazat a vyčistit program, který se v jejich životě spustil.“

S touto odpovědí jsem se nedokázal ztotožnit, ale chápal jsem její pointu.

„Co když je ale někdo opravdový blázen?“

„Jednou za mnou přišla žena, kterou všichni považovali za schizofreničku,“ začal. „Zeptal jsem se jí na její příběh. Je však třeba chápat, že ať si kdo chce co chce říká, není to jeho nebo její skutečný problém. Příběh je jejich vědomá interpretace událostí. To, co se skutečně děje, se nachází mimo vědomou mysl. Vyslechnout příběh je ale první krok.“

** www.cintamani.cz/vitale

„Co tedy řekla?“

„Vyprávěla a já jsem poslouchal. Stále jsem v duchu oslovoval Božství – ‚Miluji tě‘ a věřil, že vše potřebné bude očištěno. V jednom okamžiku mi sdělila celé své jméno, které bylo složené ze dvou jmen.“

„Jako například Vitale-Oden?“

„Přesně tak. Bylo mi jasné, že to je část problému. Má-li někdo dvě jména, má také dvojitou osobnost. Tato žena potřebovala přijmout své rodné příjmení.“

„Poradil jsi jí tedy, aby se nechala oficiálně přejmenovat?“

„To nebylo zapotřebí. Stačilo, že sama sebe přesvědčila o jednoslovném jméně a okamžitě se začala uvolňovat a znovu cítit celistvě.“

„Co ale bylo skutečnou příčinou zlepšení jejího stavu? Změna jména, nebo věta ‚Miluji tě‘?“

„Kdo ví.“

„Já to ale chci vědět,“ řekl jsem. „Zahájil jsem totiž program s názvem *Miracles Coaching* na internetové adrese www.miraclescoaching.com. Rád bych zajistil, aby mí kouči radili lidem to, co skutečně pomáhá, a provozovali s nimi osvědčené techniky.“

Dr. Hew Len dále vysvětlil, že terapeuti si často myslí, že jsou zde proto, aby pomáhali lidem nebo je zachraňovali. Ve skutečnosti ale jejich úkolem je uzdravovat sebe samé z programů, které vidí ve svých pacientech.

„Pokud ty nebo tví kouči své klienty milujete, nezáleží příliš na tom, jaké postupy používáte,“ objasňoval znovu. „Pamatuj si, že člověk ve tvé blízkosti je tvým zrcadlem. To, co zažívá on, je také tvůj prožitek. Očišťuj program, který sdílíte, a oběma se vám uleví.“

„Ale jak?“

„Miluji tě,“ řekl.

Zde jsem začal tušit důležité téma.

Od okamžiku, kdy jsem jako dítě začal číst dětské knížky a komiksy, jsem se snažil přijít na to, jak funguje svět. Komiksy

jako *Superman* nebo *The Flash* byly jednoduché. Dnes se potýkám s vědou, náboženstvím, psychologií, filozofií i se svým vlastním duchovním putováním.

Mám-li pocit, že jsem pochopil řád věcí, přijde mi do ruky další kniha, která můj pohled „nahlodá“. Naposledy mě začala bolet hlava, když jsem četl *Consciousness Speaks* od Balsekara.

Pokud bych měl toto poselství shrnout slovy muže, jehož četba této knihy značně vyvedla z míry, řekl bych, že žádné naše činy nejsou ze svobodné vůle. Vše se děje skrze nás. Mylně si myslíme, že jsme vědomými hráči. To z nás hovoří naše ego. Z určitého pohledu jsme jako loutky a Božství je energie, která tahá za šňůrky.

Představte si toto:

Jsem autorem knihy *The Attractor Factor*, která vysvětluje pět kroků, jež je třeba učinit, abychom měli, dělali a byli vším, po čem toužíme. Nejen já, ale i mnozí jiní jsme používali tuto techniku, abychom do svého života přilákali všechno – od bohatství přes auta, životní partnery, zdraví, práci a až po vše, na co si jen vzpomenete. Všechno spočívá ve formulaci záměru a v reakci na to, co se na naší cestě objeví nebo na to, co vystoupí z našeho nitra. Stručně řečeno, jsme loutkoherci a svět je naší loutkou.

Jak mám tyto dvě naprosto protichůdné filozofie ve své hlavě uspořádat, abych z toho nezešlel?

Řekl bych, že to funguje takto:

Zprvé, žijeme ve světě, který je řízen vírou. Čemukoli věříme, to se stane. Víra nám v každém případě pomáhá na naší cestě. Dává našim prožitkům smysl. Pokud se setkáme s něčím, co do našeho systému víry nezapadá, najdeme způsob, jak to rozumem nasměrovat na „vhodné“ místo. Anebo vezmeme diazepam.

Zadruhé se nemohu ubránit pocitu, že obě teorie mohou být pravdivé. Jsme současně loutkou i loutkářem. To však může fungovat pouze tehdy, když sami sobě uhneme z cesty. Naše

mysl nás nutí k přejídání, pití, výtržnostem, krádežím, lžím, a dokonce i k lámání si hlavy s otázkou jak funguje svět. Naše mysl ví, že je odsouzena k smrti, ale nemůže se s tou myšlenkou vyrovnat, a proto konstruuje závislosti, které jí příjemnější přežívání. Ve skutečnosti, ať ji chápeme jakkoliv, je naše mysl překážkou v prožívání přítomného okamžiku.

Je-li tomu tak, potom veškeré očištné techniky, které ve své knize *The Attractor Factor* označuji jako krok tři, jsou zde, aby nám pomohly odstranit *překážky* z plánu Božství.

Technika emoční svobody (EFT) kupříkladu slouží k odblokování negativních pocitů. Lehkým poklepáváním (tzv. ťukáním) na několik akupunkturních bodů rozpustíme problémy, které nás obtěžují.

Co se ale stane potom?

Potom se začneme chovat pozitivně.

Nechtěli jsme tím způsobem ale jednat i tak?

Nevedl nás právě tento záměr k tomu, že jsme identifikovali problém, s nímž je potřeba začít?

Jinými slovy, impuls k činu dostáváme od Božství a náš strach z něj je překážkou. Odstraňme překážku a ocitneme se opět v jednotě s Božstvím, a staneme se znovu loutkou i loutkářem.

Dovolte mi, abych vše, co mi dnes dává smysl, shrnul:

Na tento svět jste přišli s vnitřním darem. Možná ho znáte ihned, možná ne. Možná jste jej dosud nepoznali. V jisté chvíli ho v sobě ale ucítíte a vaše mysl ho začne posuzovat. Pokud ho zhodnotí jako špatný, vyhledáte terapii, techniku, drogy nebo závislosti, abyste jej zpracovali, rozpustili, opustili či přijali. Po odstranění překážky, jež vám brání jednat v souladu s vaším darem, mu začnete věřit. Stručně řečeno, stanete se loutkou Božství, ale zároveň loutkářem svého života.

A je na vás, zda se rozhodnete pustit se po proudu či nikoli.

To, co jsem zde popsal, je svobodná vůle. Někteří ji také nazývají svobodou odmítnutí, neboť skutečné rozhodnutí tkví v tom, zda budeme či nebudeme důvěřovat impulsu.

Dokonce i slavný herec a obchodník P. T. Barnum, o němž píší ve své knize *There's a Customer Born Every Minute*, to věděl. Začal jednat. Dělal věci ve velkém. Stále se ale podřizoval vyššímu řádu. Ba i jeho epitaf říká: „Nikoli má, ale Tvá vůle se staň.“

Tento muž věřil ve své myšlenky bez rozumových překážek a dovolil výsledkům být, jaké jsou. Nepochyboval o tom, že vše je částí většího vesmírného obrazu. Byl schopen nechat vše plynout, *zatímco* jednal.

A tak zní pátý krok v mé knize *The Attractor Factor*.

Pro dnešek jsem pochopil svět. (Alespoň si to myslím.)

O zítřku nemám jasno.

Znovu toužím po komiksech.

„Každý z nás má dar,“ řekl mi Dr. Hew Len na jedné z našich procházek.

„A co Tiger Woods?“ zeptal jsem se, ačkoli jsem předem znal odpověď. Chtěl jsem se ale pomocí této otázky dostat hlouběji do tématu.“

„Hraje svou roli ve hře Božství.“

„Ale co se stane, začne-li vyučovat golfu druhé?“

„V tom neuspěje,“ řekl Dr. Hew Len. „Jeho úlohou je hrát golf, nikoli jej učit. To je úkol pro někoho jiného. Každý z nás má svou vlastní úlohu.“

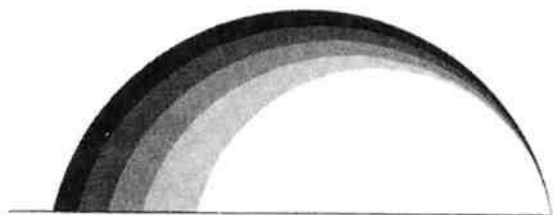
„I domovník?“

„Ano. Existují domovníci i popeláři, kteří milují svou práci. Ty tomu nevěříš, protože si sám sebe představuješ v jejich roli. Oni ale také nemohou hrát tvou roli.“

Najednou jsem si vzpomněl na větu z jednoho kurzu osobního rozvoje: „Kdyby vám Bůh řekl, co máte dělat, dělali byste to a byli byste šťastní. Děláte tedy to, co po vás chce Bůh.“

Účelem není odporovat své roli. Mohu toužit po tom, stát se zpěvačkou jako Michelle Malon, hercem jako James Caan, kulturistou jako Frank Zane, nebo spisovatelem jako Jack London. Mohu dokonce vynikat ve skládání písní, hraní,

cvičení, či psaní románů. *Má* role je však *inspirovat*. Píši knihy, abych probouzel lidi, nebo lépe řečeno, abych probudil *sebe*.
Když probouzím sebe, probouzím vás.

Doutníky, hamburgery a zabíjení Božství

Očišťování pomáhá snižovat hypotéku na vaší duši.

– Dr. Ihaleakala Hew Len

Jednoho dne si chtěl Dr. Hew Len dát něco k jídlu. Byl pondělní večer. Byli jsme v malém městečku, kde jsou všichni o víkendu zaměstnáni službami pro turisty a v pondělí mívají často zavřeno, aby si odpočinuli a nabrali síly. Otevřeno měli na jediném, mně známém místě, v kiosku s hamburgery, který se jmenoval *Burger Barn*. Nechtěl jsem se o tomto podniku ani zmínit, neboť jsem si myslel, že Dr. Hew Len nebude mít chuť na nezdravé jídlo. Navíc jsem se při svém novém životním stylu a nových stravovacích návycích neodvážil ani přiblížit někam, kde se podávalo rychlé občerstvení. Nicméně jsem mu

o tom řekl.

„Hamburger, to zní výtečně!“ řekl Dr. Hew Len s nadšením.

„Jsi si jistý?“ zeptal jsem se.

„Ano, jistě! Miluji dobrý hamburger.“

Odjeli jsem tam. Zaparkovali jsme před podnikem, vešli dovnitř a posadili se. Příliš mnoho zdravých jídel na menu nenabízeli.

„Dám si dvojitou porci masa, dvojitý cheese burger v bílé žemli,“ poručil si Dr. Hew Len.

Byl jsem v šoku. Myslel jsem si, že takové jídlo může přivodit infarkt. Maso? Sýr? A bílá žemle? Nemohl jsem tomu uvěřit. Také jsem nemohl uvěřit tomu, že jsem si objednal totéž. Řekl jsem si, že pokud je to dobré pro šamana, mělo by to být dobré i pro mě.

„Nevadí ti sýr, maso a chléb?“ zeptal jsem se ho.

„Ani v nejmenším,“ řekl. „Každé ráno snídám kořeněný párek.“

Ten miluji.“

„Opravdu?“

„Jídlo není nebezpečné,“ vysvětloval. „Nebezpečné je to, co si o něm myslíš.“

Takovou poznámku jsem už předtím slyšel, ale nikdy jsem jí nevěřil. Myslel jsem si, že hmota má větší moc než myšlenka. Možná jsem se ale mýlil.

Pokračoval ve vysvětlování: „Předtím, než cokoli sním, řeknu v duchu jídlu: ‚Miluji tě. Miluji tě. Pokud vnáším do této situace něco, co způsobí, že mi bude špatně, když tě sním, není to tvá vina. Dokonce ani má. Je to něco, co způsobuje, že se cítím zodpovědný.‘ Pak si vychutnám jídlo, neboť jsem ho tímto způsobem očistil.“

Jeho přístup mě opět překvapil a probudil. Strávil jsem tolik času četbou témat souvisejících se zdravím a varováním před nevhodnou výživou, že jsem si vypěstoval paranoii a nedokázal si vychutnat prostý hamburger. Rozhodl jsem se očistit. Když jsme dostali jídlo, jedli jsme ho s chutí.

„Tenhle hamburger je nejlepší, jaký jsem kdy jedl,“ řekl. Byl jím tak nadšen, že si nechal zavolat kuchaře a osobně mu poděkoval. Ten vůbec nebyl zvyklý, že lidé ocení jeho smažené burgery a nevěděl, jak má na chválu reagovat.

Nevěděl jsem to ani já.

Když jsem Dr. Hew Lena prováděl po svém domě a došli jsme do tělocvičny, zatajil se mi dech. Mám totiž v tělocvičně doutníky. Může se zdát paradoxní, že ráno cvičím a večer kouřím, ale je to můj život. Měl jsem však strach, jak bude Dr. Hew Len na mé kouření reagovat.

Ukázal jsem mu své sportovní náradí i obrázky známých kulturistů na stěnách. Pochlubil jsem se diplomy, které jsem vyhrál v různých soutěžích, jichž jsem se zúčastnil. Snažil jsem odvést jeho pozornost od doutníků, ale on si jich všiml.

„Co to je?“ zeptal se.

„Doutníky,“ řekl jsem s povzdechem.

„Kouříš při cvičení?“

„To ne, ale zapálím si večer,“ vysvětloval jsem. „Je to má meditace. Sedím na podlaze, kouřím a cítím vděčnost za svůj život.“

Na chvíli se odmlčel. Čekal jsem, že ze sebe vychrlí statistiky, které dokazují škodlivost kouření. Nakonec však řekl:

„Myslím si, že je to krásné.“

„Skutečně?“ zareagoval jsem.

„Podle mě by sis měl zapálit doutník u svého auta.“

„Myslíš, že bych se měl nechat vyfotit s Francine a s doutníkem v ruce?“

„Třeba, ale spíš jsem myslel, že bys mohl kouřit přitom, když ji otíráš nebo leštíš.“

„Myslel jsem si, že se budeš mému kouření vysmívat,“ řekl jsem mu nakonec. „Jednou si někdo přečetl na internetu můj článek, v němž se zmiňuji o doutnících, a napsal mi, že si do těla vpravuji toxiny a ubližuji si tím.“

„Předpokládám, že ten někdo nikdy neslyšel o indiánech, jejichž rituálem je kouření dýmky míru, anebo o kmenech, pro něž je kouření obřadem a činností upevňující pospolitost,“ řekl.

Opět jsem se přesvědčil o tom, že pro Dr. Hew Lena je skutečně láska základem všeho. Když milujete, všechno se změní. Kouření je špatné, když si myslíte, že je špatné; hamburgery jsou špatné, když si myslíte, že jsou špatné. Podle havajské tradice začíná vše myšlenkou a láska je velká léčitelka.

Nakonec jsem ho začínal chápat a rozuměl jsem, jak důležité je dostat se do nulového stavu. Ne všichni to ale cítí stejně jako já. Jedné noci jsem se účastnil telefonické konference, kde jsem hovořil o svých zážitcích s Dr. Hew Lenem, z nichž většinu jsem vám zde již řekl. Všichni pozorně naslouchali a ptali se na různé věci. Zdálo se, že mi rozumějí. K mému překvapení ale všichni po konferenci znovu přešli ke svému dřívějšímu způsobu myšlení. Ačkoliv jsme se před chvílkou shodli na tom, že neseme stoprocentní zodpovědnost za svůj život, začali záhy hovořit o druhých. I když se všichni shodli, že očištná metoda, kterou mě Dr. Hew Len naučil, je velmi účinná, vrátili se ke svým starým zvykům.

Jedna žena řekla: „Nemám chuť říkat „lituji“, neboť vše, co říkám, se stanu.“

Chtěl jsem ji říct, že její výrok je jenom přesvědčení, které lze očištit. Nakonec jsem však pouze poznamenal: „Dr. Hew Len říká, abychom dělali to, co pro nás má význam.“

Připouštím, že jsem byl zpočátku rozčarován. Pak mi ale došlo, že *já* se mám také očišťovat. Koneckonců, pokud přebírám stoprocentní zodpovědnost za své prožitky, prožívám je. A pokud má být jedinou očištnou technikou opakování formulky „Miluji tě“, pak se musím očišťovat ve vztahu ke všemu, co vidím v druhých, neboť to, co vidím v nich, je také *ve mně*.

Toto je zřejmě aspekt ho'oponopono, který je nejtěžší pochopit. Neexistuje nic vně. Vše je uvnitř nás. Cokoli

prožíváme, prožíváme uvnitř sebe.

Jeden člověk tento můj pohled zpochybnil otázkou: „Jak si mám vysvětlit oněch 50 milionů lidí, kteří volili prezidenta, jehož nemám rád? S jejich činy přece nemám nic společného!“

„A kde prožíváš oněch 50 milionů lidí?“ zeptal jsem se.

„Jak to myslíš?“ opáčil. „Vždyť o nich čtu v novinách a sleduji je v televizi. Skutečnost, že ho volili, přece nelze popřít.“

„Ale kde prožíváš ony informace?“

„Jako zprávy uvnitř své hlavy.“

„Tedy uvnitř sebe, že?“ zeptal jsem se.

„Ano, informaci zpracovávám uvnitř sebe, to je pravda. Ale oni jsou vně. Snad v sobě nenosím 50 milionů lidí.“

„Ale ano,“ opáčil jsem. „Prožíváš je v sobě, takže pokud se nepodíváš do sebe, neexistují.“

„Mohu se ale přece podívat ven a vidět je.“

„Vidíš je uvnitř,“ řekl jsem. „Všechno, co zpracováváš, je v tobě. Když to nezpracováváš, neexistuje to.“

„Je to, jako když v lese spadne strom – udělá zvuk, není-li nikdo široko daleko?“

„Přesně.“

„To je šílené.“

„Ano,“ odvětil jsem, „ale je to cesta domů.“

Rozhodl jsem se ho zkusit dál. Zeptal jsem se: „Můžeš mi říct, jaká bude tvá následující myšlenka?“

Na chvíli se odmlčel. Chtěl hned odpovědět, ale nešlo to.

„Nikdo nemůže předvídat své budoucí myšlenky,“ vysvětloval jsem. „Můžeš je verbalizovat až poté, co přijdou z tvé nevědomé mysli. Ovládat je nelze. Jedinou volbu, kterou máš, je jednat na základě právě objevených se myšlenky, nebo nikoli.“

„Tomu nerozumím.“

„Jakmile se myšlenka objeví, můžeš dělat nekonečně mnoho věcí, ale myšlenky plodí tvá nevědomá mysl,“

vysvětloval jsem. „Abys ji vyčistil a získal lepší myšlenky, musíš učinit něco jiného.“

„A co?“

„O tom se dočteš v knize, kterou právě píšeš,“ odpověděl jsem a měl jsem na mysli knihu, kterou právě čteš.

„Co to má ale společného s 50 miliony lidí tam venku?“

„Oni ve skutečnosti nejsou tam venku o nic víc než tvé myšlenky,“ řekl jsem. „Všechno je uvnitř tebe. Jediné, co můžeš dělat, je čistit, abys vyčistil sklad programů ve své mysli. S očišťováním začnou být tvé myšlenky stále pozitivnější, produktivnější a láskyplnější.“

„Stejně mi to připadá ztřeštěné,“ dodal nakonec, a já na to: „To také očistím.“

S největší pravděpodobností mu to nikdy nedošlo. Mám-li však já dosáhnout nulového stavu, musím převzít absolutní zodpovědnost za to, že tomu nerozumí. Jeho paměť je mou paměť. Jeho program je mým programem. Samotná skutečnost, že se obrátil na mě, znamená, že to sdílím s ním. Takže pokud v tom budu mít jasno, bude to jasné i jemu.

Při psaní těchto slov si v duchu opakuji „Miluji tě“. Tato slova tvoří pozadí mého ťukání do klávesnic počítače, tvoří pozadí všechno, co dělám. Když pracuji, píšu, čtu, hraji, mluvím nebo přemýšlím, opakuji si v duchu „Miluji tě“. Takto se snažím nepřetržitě čistit, mazat a vyjasňovat všechno, co je mezi mnou a nulovým stavem.

Cítíte tu lásku?

Jednoho rána mi Dr. Hew Len řekl, že pro mě našel logo s jetelovým čtyřlístkem. „Jeden z lístků je zlatý,“ řekl. Několik minut popisoval to, co viděl ve své mysli nebo ve vzduchu. Ani já, ani on jsme si nebyli jisti, odkud to vnuknutí přišlo.

„Najdi umělce, který ti logo navrhne,“ vyzval mne.

Později jsme se šli projít po městě. Dali jsme si oběd a pak jsme navštívili několik obchodů. Jako první nás přilákal

krámk, kde prodávali umělecké předměty z barevného skla. Oba jsme byli nadšeni, a zatímco jsme obdivovali zručnost majitelky, nabídla nám, že pokud bychom někdy potřebovali nakreslit logo, udělá to pro nás.

S Dr. Hew Lenem jsme se na sebe pousmáli a naklonili se jeden k druhému. Kontakt s nulovým stavem znamená, že dochází k synchronizaci dějů.

Psaní této části knihy jsem musel přerušit kvůli rozhovoru k dalšímu filmu. Byl podobný jako *Tajemství*, ale soustřeďoval se na uzdravení pomocí myšlenek. Rozhovor jsem zahájil výrokem, že myslet není tak důležité jako nemyslet. Snažil jsem se vysvětlit, co je to nulový stav, v němž neléčíte sami, ale dovolíte Božství, aby vás léčilo. Nebyl jsem si úplně jistý, proč jsem to všechno říkal. Zčásti jsem pochyboval o svém duševním zdraví, ale nechal jsem se unášet proudem.

Poté, co vypnuli kameru, se mi svěřila jedna žena, která vše sledovala, že prostřednictvím vstupu do nulového stavu léčí lidi. Ukázalo se, že nyní léčí zvířata tak, že vstoupí do nulového stavu čisté mysli v přítomnosti nemocných zvířat. Ukázala mi fotky psů se šedým zákalem – a pak fotky stejných psů po dokonalém vyléčení.

Božství mi znovu dokazovalo, že má veškerou sílu, ne já. Já mohu pouze čistit, abych Božství slyšel a uměl poslouchat pokyny.

Minulou noc jsem strávil hodinu a půl telefonátem s jedním velice oblíbeným učitelem a autorem knížek o svépomocných technikách. Mnoho let jsem jeho fanouškem. Zbožňuji všechny jeho knihy a obdivuji jeho učení. Jelikož i jemu se líbí moje práce, navázali jsme kontakt a dali se do řeči. Byl jsem u vytržení z toho, co jsem se dověděl.

Tento odborník na osobní růst mi vyprávěl o svých hrůzných zážitcích z posledních několika let. Byl podveden a zneužit někým, koho miloval. Když jsem ho poslouchal, ptal jsem se sám sebe, jak se může ve svém vyprávění pokládat za oběť,

ačkoli veřejně hlásá, že člověk nese zodpovědnost za svůj život.

Pak jsem začal chápat, že téměř nikdo, ani specialisté na osobní rozvoj, kteří se snaží učit druhé (včetně mě) jak žít, nemají ponětí, co dělají. Stále jim chybí kousíček mozaiky. Dostanou se do bodu, v němž si myslí, že to, co jim fungovalo v minulosti, bude fungovat navždy i v budoucnu, a že to bude fungovat všem. Ale život takový není. Každý jsme jiný a vše se neustále mění. Právě ve chvíli, kdy si myslíte, že jste svůj život zvládli, se vám opět vymkne z rukou.

Dr. Hew Len učí, abychom věci nechávali plynout a důvěřovali Božství, zatímco neustále očišťujeme všechny své myšlenky a zkušenosti, které se objeví jako překážka, jež nám brání naslouchat Božství. Touto nepřetržitou prací můžeme vyčistit programy od plevele, a tak lépe zvládnout život – s lehkostí a elegancí.

Když jsem poslouchal strastiplný příběh tohoto autora na osobní růst, opakoval jsem si v duchu „Miluji tě“. Když skončil, měl jsem pocit, že se mu ulevilo a je šťastnější.

Dr. Hew Len mi i ostatním neustále připomíná: „Božství není vrátný, kterého prosíte o vyřízení žádosti. Vaším úkolem je očišťovat se.“

Moc rád trávím čas s Dr. Hew Lenem. Zdá se, že ho nikdy žádné z mých otázek neobtěžují. Jednou jsem se ho zeptal, jestli existují nějaké pokročilejší očistné techniky. Koneckonců, ho'oponopono provozuje již přes pětadvacet let. Určitě se kromě slůvek „Miluji tě“ naučil nebo dokonce vytvořil další metody čištění vzpomínek.

„Jaký je tvůj dnešní nástroj očisty?“ zeptal jsem se.

Usmál se a odpověděl: „Zabij Božství!“

Byl jsem omráčený.

„Zabij Božství?“ opakoval jsem a netušil, co to má znamenat.

„I samotná inspirace je krok od nulového stavu,“ vysvětloval.

„Bylo mi řečeno, že abych se dostal domů, musím zabít Božství.“

„Ale jak můžeš zabít Božství?“

„Očišťováním,“ řekl.

Stále a znovu a znovu se mi vracel ten jediný refrén, který léčil všechna zranění, ať byla jakákoli: „Miluji tě. Omlouvám se. Prosím, odpusť mi. Děkuji ti.“

Když jsem byl na konci roku 2006 v Polsku ve Varšavě, rozhodl jsem se představit myšlenku světa bez hranic a nulového stavu svým posluchačům. Dva dny jsem tam přednášel o hypnotickém marketingu a o své knize *The Attractor Factor*. Zjistil jsem, že lidé jsou otevření, láskyplní, dychtiví a plní odhodlání se učit. Vykládal jsem jim tedy to, co zde sdílím s vámi – jsme zodpovědní za vše ve svém životě a jediným způsobem uzdravení čehokoli je jednoduchá formulka „Miluji tě“.

Přestože má slova musel překládat tlumočník, zdálo se, že publikum vstřebává každé z nich. Jeden člověk mi pak položil zajímavou otázku:

„Lidé zde, v Polsku, tráví mnoho času modlitbami k Bohu a návštěvami kostela a přesto jsme prožili válku, Hitler nechal naše město zbombardovat, dlouhá léta jsme žili ve výjimečném stavu a trpěli jsme. Proč se naše modlitby minuly účinkem a v čem se ta havajská modlitba liší?“

Na chvíli jsem se odmlčel, abych našel vhodnou odpověď, a v duchu jsem si přál, aby Dr. Hew Len byl se mnou a pomohl mi. Nakonec jsem řekl:

„Lidé spíše dostávají to, co cítí, než to, o čem žádají. Většina lidí, kteří se modlí, nevěří, že budou vyslyšeni, nebo že jim bude pomoheno. Většina lidí se modlí ze zoufalství, což znamená, že přitahují to, co cítí: více zoufalství.“

Zdálo se, že tazatel mou odpověď přijal. Přikývl. Když jsem se však vrátil zpátky domů, do Spojených států, napsal jsem Dr. Hew Lenovi dopis, v němž se táži, co by na mém místě

odpověděl on. A takto mi odepsal:

Ao Akuo, děkuji Ti za příležitost k očistění svého nitra vzhledem ke tvé otázce.

Před dvěma lety se mě na kurzu, který jsem pořádal ve Španělsku ve Valencii, jedna Američanka zeptala: „Jak je možné, že můj vnuk zemřel na rakovinu, ačkoli jsem se za něj modlila a prosila, aby zůstal naživu?“

„Modlila ses za nesprávnou osobu,“ odpověděl jsem, „měla ses modlit za sebe a prosit o odpuštění za to, co uvnitř tebe způsobilo vnukovu nemoc.“

Lidé nevidí sami sebe jako zdroj svých prožitků. Zřídka kdy směřují své modlitby správným směrem.

Klid a mír ve Mně,
Ihaleakala

Jeho naprosto upřímná odpověď se mi líbila. Opět se potvrdilo, že jeho hlavním tématem je, že nic neexistuje vně nás. Většina lidí ve svých modlitbách nevyjadřuje uvědomění si své síly a svou zodpovědnost. Ho'oponopono však vyžaduje plnou zodpovědnost. „Modlitba“ je prosbou o odpuštění vnitřních pohnutek způsobujících vnější projevy. Modlitba je obnovení spojení s Božstvím. Zbytek tvoří víra, že vás Božství uzdraví. S vaším uzdravením se léčí i vnější svět. Vše bez výjimky se nachází uvnitř vás.

Larry Dossy říká ve své knize *Healing Words*: „Je třeba, abychom si uvědomili, že modlitba je jako most k Absolutnu a je dokonalá. Funguje naprosto bezchybně, pokud jejímu uskutečnění nebráníme svou nedbalostí.“

Při spolupráci s Dr. Hew Lenem se mi vybavila jedna nesrovnalost.

Čím více jsem rostl a pronikal do podstaty věcí, o to větší starosti jsem si dělal s tím, že všechny mé předešlé knihy byly špatné a zaváděly čtenáře. Například v knize *The Attractor*

Factor jsem vychvaloval sílu záměru. Nyní, několik roků po jejím napsání, jsem pochopil, že záměr je hrou bláznů, hříčkou ega a že skutečným zdrojem síly je inspirace. Také jsem nyní pochopil, že skutečným tajemstvím štěstí není řízení života, nýbrž souhlas s ním. Příliš mnoho lidí, včetně mne, provádí vizualizace a afirmace, aby mohli manipulovat se světem. Teď vím, že to není nutné. Budete na tom lépe, když pojedete s proudem a budete neustále čistit vše, co nastane.

Začal jsem se cítit jako Neville Goddard, jeden z mých oblíbených mystických spisovatelů. Jeho první knihy pojednávaly o vytváření vlastní reality skrze přeměnu „pocitů ve skutečnost“. Například v knize *The Law and the Promise* (Zákon a slib) tento jev nazval „zákon“. „Zákonem“ se myslí vaše schopnost ovlivnit svět pocity a „slib“ označuje odevzdání se Boží vůli.

Svou kariéru Neville zahájil tím, že učil lidi naplňovat své tužby prostřednictvím „probuzené představivosti“, což vychází z jeho předpokladu, že „představa vytváří skutečnost“. Jeho první kniha se jmenovala *At Your Command* (Jak si přejete) a později jsem ji aktualizoval. Vysvětlil v ní, že svět skutečně funguje „na vaši objednávku“. Poproste Božství nebo Boha o cokoli – a bude vám to doručeno. V dalších letech, tedy po roce 1959, objevil Neville nový rozměr – odevzdání se Božství a poskytnutí prostoru, aby jednalo skrze vás.

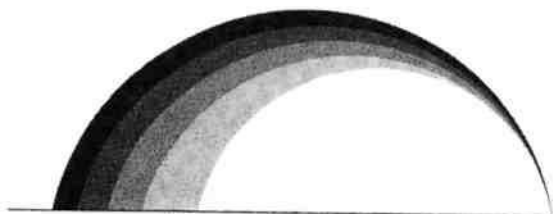
Neville nemohl stáhnout své prvotní knihy z oběhu tak jako výrobce automobilů stáhne vadný vůz. Netuším, zda ho rozčilovaly nebo ne. Myslím si však, že nikoliv. Své knihy nestáhl, neboť cítil, že „zákon“ je užitečný, protože pomáhá lidem překonat životní překážky. Já jsem ale své knihy stáhnout chtěl. Cítil jsem, že matou lidi. Řekl jsem Dr. Hew Lenovi, že mám pocit, že pro svět vykonávám medvědí službu.

„Tvé knihy jsou jako kamenné schody,“ vysvětlil mi. „Lidé jsou ve svém vývoji na různých stupních. Tvé knihy k nim promlouvají tam, kde se právě nacházejí. Vzhledem k tomu, že je používají ke svému růstu, pomáhají jim zrát pro další knihu.“

Nemusíš je tedy stahovat. Všechny jsou dokonalé.“

Zatímco jsem přemýšlel o svých knihách, o Nevillovi, o Dr. Hew Lenovi a svých dřívějších, současných i budoucích čtenářích, v duchu jsem si opakoval: „Miluji tě. Omlouvám se. Prosím, odpusť mi. Děkuji ti.“

Čistit, čistit, čistit.

Pravdivé pozadí příběhu

Není to tvá chyba, ale tvá zodpovědnost.

– Dr. Joe Vitale

S Dr. Hew Lenem jsem ještě neskončil. Stále jsem neznal celý příběh jeho práce v psychiatrické léčebně.

„Skutečně jsi nikdy ty pacienty neviděl?“ zeptal jsem se ho jednoho dne. „*Nikdy?*“

„Ale ano, na chodbě. Nikdy však žádný z nich nevstoupil do mé ordinace jako klient,“ řekl. „K jednomu setkání ale přece došlo. Pacient se mě ptal, zda vím o tom, že by mě mohl zabít. Já jsem mu na to odpověděl, že se vsadím, že by dokázal vykonat i něco lepšího.“

„Když jsem začal pracovat ve státní nemocnici pro mentálně narušené zločince,“ pokračoval Dr. Hew Len, „docházelo každý den mezi pacienty ke třem až čtyřem vážnějším

napadením. V té době mělo oddělení asi třicet svěřenců a většina z nich byla uzavřena do izolace, spoutána anebo zavřena na jednotce. Lékaři a sestry se báli útoků, a tak procházeli chodbami zády ke zdi. Po několika málo měsících očišťování došlo k očividné změně k lepšímu. Žádná pouta a žádná separace. Lidé mohli dokonce chodit ven, pracovat a sportovat.“

Co však konkrétně učinil, že došlo k takové přeměně?

„Musel jsem převzít naprostou vnitřní zodpovědnost za veškeré potíže vně mě“ řekl. „Bylo zapotřebí, abych vyčistil své vlastní toxické myšlenky a nahradil je láskou. S pacienty nebylo nic v nepořádku. To ve mně byly chyby.“

Podle interpretace Dr. Hew Lena pacienti ani ostraha necítili lásku, a tak on sám se rozhodl milovat všechno.

„Podíval jsem se na stěny a zjistil, že je třeba vymalovat,“ řekl. „Ale žádná nová barva nevydržela a odloupala se. Tak jsem jednoduše řekl stěnám, že je miluji. Pak se jednou někdo rozhodl vymalovat a malba tentokrát na zdech zůstala.“

To znělo přinejmenším podivně, ale na takové věci jsem už byl od něho zvyklý. Nakonec jsem se ale musel zeptat na věc, která mi ležela na srdci ze všeho nejvíc.

„Byli propuštěni *všichni* pacienti?“

„Dva ne,“ odpověděl. „Oba byli převezeni na jiné místo. Všichni ostatní z oddělení se ale uzdravili.“

Pak dodal něco, co mě přivedlo ke skutečnému porozumění síly jeho práce.

„Chceš-li o těch dvou letech vědět více, napiš Omaka-O-Kala Hamaguchi. V době mého působení v nemocnici tam pracovala jako sociální pracovnice.“

Na dopis, který jsem jí záhy poslal, jsem dostal následující odpověď:

Drahý Joe, děkuji Vám za tuto příležitost.

Chci, abyste věděl, že tento dopis píše s pomocí Emory Lance Oliveiry, sociálního pracovníka, který společně s Dr.

Hew Lenem sloužil na oddělení.

Sama jsem pracovala jako sociální pracovnice na nově otevřené soudní jednotce havajské státní psychiatrické léčebny s názvem CISU – Closed Intensive Security Unit (Uzavřená intenzivní bezpečnostní jednotka). Pacienti této jednotky byli zločinci, kteří se dopustili často ohavných, těžkých, trestných činů jako vraždy, znásilnění, přepadení, loupeže, sexuální obtěžování či jejich kombinací a zároveň jim byla stanovena diagnóza podezření na vážnou psychickou poruchu.

Někteří z nich byli zproštěni viny z důvodu nepřičetnosti a byli odsouzeni k pobytu na jednotce. Skutečně psychotičtí pacienti vyžadovali péči, ale byli i takoví, kteří zde pobývali kvůli možnosti dalšího vyšetření, aby se zjistilo, zda jsou schopni účastnit se soudního procesu (to znamená, zda chápou obžalobu a mohou se podílet na vlastní obhajobě). Někteří z pacientů byli schizofrenici, jiní trpěli maniodepresivní poruchou. Další byli mentálně zaostalí, jiní psychopati a sociopati. Byli tam také takoví, kteří se snažili přesvědčit soudy, že patří do jedné nebo všech z výše zmíněných skupin.

Všichni byli na uzavřené jednotce dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu, a mohli být eskortováni pouze s pouty na zápěstí a na kotnících, a to výhradně na lékařské vyšetření nebo soudní jednání. Většinu dne trávili v izolaci, v místnostech s betonovými stěnami a stropy, bez oken a se zamčeným sociálním zařízením. Mnohým byly podávány vysoké dávky léků. Činnosti byly omezené a zřídka.

Incidenty byly na denním pořádku. Pacienti útočili na personál i na ostatní pacienty a také ubližovali sami sobě a pokoušeli se uprchnout. Problémem byly i „incidenty“ ze strany personálu – manipulovali s pacienty, drogy, vysoká nemocnost, odškodné, neshody mezi zaměstnanci a neustálá výměna psychologů, psychiatrů a administrativních sil. Docházelo k závadám na kanalizaci i v elektrické síti. A to není zdaleka úplný výčet. Prostředí bylo jednoduše velmi napjaté,

výbušné, depresivní a divoké. Ani květiny zde nerostly.

Když se oddělení stěhovalo do nově opraveného, mnohem lépe zabezpečeného zařízení s oploceným prostorem pro trávení volného času, nikdo nepředpokládal, že se cokoli skutečně změní.

Když pak nastoupil „jeden z dalších psychologů“, všichni měli za to, že se bude, jak bývalo zvykem, zpočátku snažit vnést do situace nový „vítr“, zavádět nejnovější programy, sklídí neúspěch a záhy odejde – ehm.

Tentokrát to však byl nějaký Dr. Hew Len, jenž kromě toho, že se choval opravdu přátelsky, nedělal v podstatě nic. Nevyhodnocoval výsledky, nedělal odhady ani diagnózy. Neposkytoval terapie a ani nepřipravoval psychologické testy. Často chodil pozdě, neúčastnil se konzultací, ani pořizování záznamů. Místo toho provozoval „praštěnou „ techniku Nalezení vlastního Já pomocí ho'oponopono, která měla cosi společného s převzetím naprosté zodpovědnosti za sebe a se sebekoumáním a s opouštěním negativních a nechtěných energií svého nitra – ehm.

Nejpodivuhodnější ze všeho bylo, že se tento psycholog zdál být neustále v dobré pohodě, někdy dokonce ve výtečně náladě! Často se smál, žertoval s pacienty i se zaměstnanci a zdálo se, že si skutečně užívá toho, co dělá. Na oplátku to vypadalo, že ho mají všichni rádi a milují jeho přítomnost, ačkoli toho tak moc neudělal.

Pak se začaly věci měnit. Samotky se vyprazdňovaly. Pacienti přebírali zodpovědnost za své vlastní potřeby a za svou práci. Účastnili se plánování a zavádění vlastních programů a projektů. Množství podávaných léků také klesalo a pacienti směli opouštět jednotku bez omezení.

Oddělení ožilo. Zavládla zde klidnější, lehčí, bezpečnější, čistší, aktivnější, zábavnější a produktivnější atmosféra. Květiny začaly růst, kanalizace začala fungovat, projevy násilí se staly vzácností a personál byl v lepší pohodě, více harmonický a uvolněný a dokonce projevoval nadšení pro

svou práci. Nemocnost a nedostatek personálu se změnila na nadbytek pracovníků a pracovních míst ubylo.

Vzpomínám si zejména na dva případy, které ve mně zanechaly hluboký dojem. Jeden paranoidní pacient – násilník s přeludy, který v nemocnici i na veřejnosti způsobil několika lidem vážná zranění a byl několikrát hospitalizován, se dostal na jednotku za vraždu. Tento muž mi naháněl hrůzu. V jeho přítomnosti se mi pokaždé zježily vlasy na hlavě.

Asi rok či dva po nástupu Dr. Hew Lena jsem tohoto muže potkala. Šel proti mně a nebyl spoután. K mému velkému překvapení mé tělo nijak negativně nezareagovalo. Prošli jsme kolem sebe v těsné blízkosti a v mé hlavě se nezrodil jediný předsudek. Místo obvyklé reakce „seber se a uteč“ jsem si všimla, že muž vypadá klidně. Ačkoli jsem v té době již nebyla zaměstnána v jednotce, neodolala jsem a musela jsem zjistit, co se stalo. Řekli mi, že byl před nějakou dobou propuštěn z izolace a byla mu sejmuta pouta. Jediným vysvětlením, které se nabízelo, bylo, že Dr. Hew Len naučil některé ze zaměstnanců ho oponopono, a oni to nyní používají.

Druhá situace nastala, když jsem se dívala na televizní noviny. Měla jsem právě den volna, neboť jsem si potřebovala duševně odpočinout od práce. Ve zprávách se objevila reportáž o pacientovi z CISU, který sexuálně zneužil a zabil tří– nebo čtyřleté děvčátko. Pacient byl hospitalizován a prohlášen za neschopného čelit obžalobě. Při jeho vyšetření a přezkoumání se vystříдалo několik psychiatrů a psychologů, kteří vyslovili řadu diagnóz, na jejichž základě byl muž zproštěn viny. Nešel tedy do vězení, ale ocitl se v méně restriktivní státní nemocnici s možností podmíněčného propuštění.

Dr. Hew Len na tohoto pacienta zapůsobil tak, že sám projevil zájem naučit se technice ho oponopono. Podle dostupných informací ji následně prováděl se sobě vlastní důsledností a vytrvalostí bývalého námořního důstojníka. Nakonec byl prohlášen za způsobilého účastnit se trestního

řízení a byl mu přidělen termín pro obhajobu u soudu.

Tam, kde většina pacientů a advokátů staví obhajobu na nepřičetnosti pachatele, jednal tento muž jinak. Den předtím, než měl předstoupit před porotu, propustil svého obhájce. Druhý den stanul sám před soudem a pokorně prohlásil: „Jsem za svůj čin zodpovědný a velice toho lituji. „ Taková slova nikdo nečekal. Trvalo několik okamžiků, než soudce pochopil, k čemu právě došlo.

Já sama jsem s tímto mužem a Dr. Hew Lenem hrála několikrát tenis, a přestože byl velmi slušný a zdvořilý, měla jsem vůči němu předsudky. Ve zmíněné chvíli jsem však pocítila něhu a lásku a velkou změnu jsem rovněž vnímala v celém soudním sále.

Když se tedy Dr. Hew Len jednoho dne po tenise zeptal, zda by se chtěl někdo z nás dovědět něco bližšího o technice ho „oponopono, bleskurychle jsem se přihlásila a nemohla jsem se dočkat, až skončíme hru a začneme s učením. Dnes, téměř po dvaceti letech, mě stále znovu udivuje, co jsem se od té doby dověděla o tom, jak Božství pracuje skrze Dr. Hew Lena v havajské státní nemocnici. Jsem navždy vděčná jemu i jeho „praštěné“ technice, kterou s sebou přinesl.

Ptáte-li se, zda byl onen pacient shledán vinným, pak odpovídám ano. Soudce ho ale odměnil tím, že vyhověl jeho žádosti o odpykání trestu ve federální věznici v jeho domovském státě, kde byl v blízkosti své ženy a svých dětí.

Téměř po dvaceti letech mi dnes ráno telefonoval bývalý sekretář z nemocnice a ptal se, zdali by se mohl v nejbližší době setkat s Dr. Hew Lenem a některými dalšími bývalými zaměstnanci, z nichž většina je už v důchodu. Schůzka se bude konat za několik týdnů. Kdo ví, co se z toho ještě vyvine? Jsem otevřená dalším příběhům.

Klid a mír,
O.H.

A jak se stalo, že Dr. Hew Len učinil v nemocnici zázrak?

Tím, že praktikoval lásku a odpuštění, dokázal přeměnit i ty, kterým již nebyla dána naděje a tudíž byli považováni za odpad společnosti.

Tak silná je láska.

Chtěl jsem se pochopitelně dovědět ještě víc.

Když jsem dokončoval první rukopis této knihy, poslal jsem ho Dr. Hew Lenovi k posouzení. Chtěl jsem si ověřit přesnost některých svých tvrzení. Také jsem chtěl, aby mi pomohl vyplnit některé mezery v příběhu z psychiatrické léčebny. Asi o týden později mi odpověděl následujícím emailem:

Ao Akuo,

tato důvěrná zpráva je určena jen a jen tobě. Přečetl jsem si Tvůj rukopis. Budu mít ještě jiné připomínky, ale ty si nechám na příští emaily. Mornah bezohledně utrousila: „Skončil jsi.“

„S čím?“ následovala má otázka. „S Havajskou státní nemocnicí.“

Ačkoli jsem cítil, že její výrok onoho léta 1987 je definitivní, odvětil jsem: „Musím svůj odchod oznámit s dvoutýdenním předstihem.“ Samozřejmě jsem to neudělal. A nikdo z nemocnice na to nepoukázal.

Nikdy více jsem se do nemocnice nevrátil a ani jsem se nezúčastnil večírku na rozloučenou, který pro mě kolegové uspořádali. Konal se beze mě a dárky na rozloučenou mi později přišly na adresu nadace *The Foundation of I.*

Na soudní jednotce v Havajské státní nemocnici jsem sloužil rád. Miloval jsem lidi z oddělení. V jedné chvíli, nevím přesně kdy, jsem se z pouhého zaměstnaneckého psychologa stal členem rodiny. Tři roky jsem dvacet hodin týdně žil v důvěrné blízkosti zaměstnanců, pacientů, předpisů, policajtů, zájmových skupin a viditelných i neviditelných sil.

Byl jsem u toho, když se běžně používaly samotky, pouta, léky a jiné formy ovládnutí.

Byl jsem u toho, když se tyto nástroje jakoby ze dne na den vypařily. Kdy k tomu došlo? To nikdo neví. Skoro úplně zmizelo i fyzické a slovní násilí. Samovolně se snížily dávky léků.

Jednoho dne, kdo ví kdy, začali pacienti bez omezení a dovolení opouštět jednotku, aby pracovali a odpočívali. Bez vědomého úsilí se z bláznivého a napjatého prostředí stalo klidné místo. Místo, které mělo neustále nedostatek zaměstnanců, mělo najednou zaměstnanců nadbytek.

Chci tím naznačit, že jsem nebyl pouhým přihlížejícím, nýbrž důvěrným a aktivním členem rodiny.

Ne, neprováděl jsem terapii ani psychologické testy. Ani jsem se neúčastnil schůzí zaměstnanců a konzilií. Do práce na oddělení jsem se však aktivně zapojil.

Pomáhal jsem s realizací prvního projektu, s pečením sušenek, které se pak prodávaly. Byl jsem u toho, když se začalo s první prací mimo jednotku, s mytím aut. A rovněž jsem se zúčastnil prvního programu aktivního odpočinku mimo oddělení.

Nevykonával jsem práci běžného zaměstnaneckého psychologa – ne že bych to považoval za zbytečné. Vedly mě k tomu jiné, neznámé důvody. Procházel jsem se ale po oddělení, pekl jsem s pacienty sušenky, běhal jsem s nimi a hrál tenis.

Ale víc, než cokoli jiného, jsem se očišťoval, a to před každou návštěvou, během ní i po ní, týden co týden, po tři roky. Očišťoval jsem své nitro ve vztahu ke všemu, co se dělo na oddělení každé ráno, každý večer a kdykoli jsem si vzpomněl. Děkuji. Miluji tě.

Klid a mír ve Mně. Ihaleakala

Byl jsem za toto další objasnění vděčný. Ukázalo pokoru Dr. Hew Lena a vylíčilo jeho činnost i nečinnost během působení v nemocnici.

Odepsal jsem mu a poprosil ho o svolení použít jeho email v

knížce, abych měl možnost se o něj s vámi podělit. Odpověděl jedním slovem, v němž jsem doufal: „Ano.“

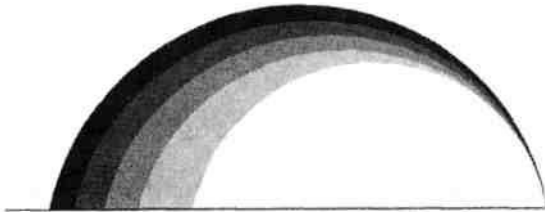
Je toho ještě mnohem více, co se mohu od tohoto úžasného muže naučit. Rozhodli jsme se, že začneme pořádat semináře a samozřejmě se staneme spoluautory této knihy. Nyní mám však již ucelený příběh, jak vyléčil oddělení mentálně postižených zločinců. Dělal to jako vše, co dělá – prací na sobě. A to, jak na sobě pracuje, spočívá ve dvou jednoduchých slovech: „Miluji tě“.

Jde o tentýž postup, který můžeme provádět vy i já. Pokud bych měl shrnout zmodernizovanou techniku Nalezení vlastního Já pomocí ho'oponopono, kterou Dr. Hew Len vyučuje, v několika krátkých krocích, byly by to tyto:

1. Stále se očišťovat.
2. Jednat podle nápadů a příležitostí, které nám přijdou do cesty.
3. Stále se očišťovat.

A to je vše. Seznámili jste se pravděpodobně s tou nejkratší cestou k úspěchu, která kdy vznikla. Možná jde o cestu nejmenšího odporu. Může jít také o nejpřímější cestu do nulového stavu.

A všechno začíná a končí jednou magickou formulkou: „Miluji tě“. To je způsob, jak vstoupit do světa bez hranic. Ano, *miluji vás*.

Epilog

Tři stádia probuzení

*Můj úkol zde na Zemi je dvojitý. Tím prvním je neustálé vylepšování a tím druhým je probouzení spících. Téměř všichni spí. **Jediný způsob, jak je probudit, je pracovat na sobě.***

– Dr. Ihaleakala Hew Len

Jednou se mě jeden reportér zeptal: „Kde se vidíte ode dneška za rok?“

Dříve bych spontánně zareagoval tak, že bych vyjmenoval všechno, čeho bych rád docítil. Hovořil bych o svých plánech, záměrech a cílech. Řekl bych mu o knihách, které chci napsat, čím se chci stát a jaké věci chci udělat, vytvořit či koupit. S ohledem na práci, kterou jsem vykonal společně s Dr. Hew Lenem, jsem přestal mluvit o svých budoucích cílech, záměrech a plánech. Místo toho jsem odpověděl pravdou daného okamžiku: „Čímkoli se stanu, bude mnohem lepší, než si nyní dokáži představit.“

V této odpovědi je možná mnohem hlubší pravda, než si napoprvé všimnete. Vznikla z inspirace. Mě samotného odpověď překvapila, když jsem ji vyslovil. Také odhalila, kde se v poslední době nachází má mysl – mnohem více mě zajímá *přítomný* okamžik, než to, co přijde. Když se zaměřuji na přítomnost, veškerá budoucnost se odhaluje velmi příjemným způsobem. Jak jsem jednou řekl Dr. Hew Lenovi: „Mým záměrem těchto dnů je ctít záměr Božství.“

Před několika minutami jsem o reportérově otázce a o své odpovědi řekl jednomu svému příteli. Odpověď se mu líbila. Sám se mnou několik měsíců provozuje ho'oponopono, takže chápe podstatu pravdy – necháte-li odejít své ego a jeho touhy, svěříte vedení něčemu lepšímu, tedy Božství.

Toto nové já a nový způsob chápání je součástí mého oživení. Nestalo se to přes noc. Vyslovením slov „Miluji tě“ a těch ostatních jsem však došel k hlubšímu uvědomění, jež by někdo mohl nazvat probuzením, či dokonce samotným osvícením. Pochopil jsem, že existují minimálně tři stádia probuzení a tvoří mapu duchovní cesty života. Tato stádia jsou:

1. *Jste obět'*. Všichni se rodíme s pocitem bezmocnosti. Většině z nás to zůstane. Myslíme si, že nás chce svět

přemoci. Našimi protivníky jsou vláda, sousedé, společnost, zločinci či kdokoli jiný. Máme pocit, že nemůžeme nic ovlivnit. Jsme výsledkem aktivit zbytku světa. Brbláme, stěžujeme si, stávkujeme a seskupujeme se proti těm, kteří nám vládnou. Kromě občasných večírků život nestojí za nic.

2. *Vládnete.* V jistém okamžiku zhlédnete film, například *Tajemství*, nebo si přečtete knihy jako *The Attractor Factor* nebo *The Magic of Believing*, které změní váš pohled na život. Probudíte se a objevíte svou osobní sílu. Uvědomíte si sílu záměru. Začnete zažívat kouzla a první úžasné výsledky. Život začne být krásný.

3. *Probouzíte se.* V určité chvíli po stádiu dvě, začnete zjišťovat, že vás vaše záměry omezují. Zjistíte, že i přes svou nově nalezenou sílu, nejste s to ovládat vše. Začnete zjišťovat, že když se odevzdáte vyšší síle, začnou se dít zázraky. Necháte věci volně plynout a důvěřujete. Postupně se naučíte uvědomovat si sebe a své spojení s Božstvím. Naučíte se rozeznávat inspiraci a jednat v souladu s ní. Zjišťujete, že máte volbu, ale nikoli moc nad svým životem. Přijdete na to, že největší věcí, kterou můžete udělat, je odevzdat se okamžiku. V tomto stádiu se dějí zázraky a neustále a znovu vás překvapují. Lze říci, že žijete v neustálém stavu okouzlení, údivu a vděčnosti.

Já sám jsem do třetího stádia vstoupil a vy možná v této chvíli také. Přidali jste se ke mně na naší cestě, a tak mi dovoďte, abych vám vyprávěl příběh svého vlastního probuzení. Možná vás to připraví na to, co brzy zažijete, anebo vám to pomůže lépe porozumět tomu, co prožíváte právě nyní.

Na prvním semináři s Dr. Hew Lenem jsem zažil záblesk Božství. V prvních dnech s ním jsem utišil své mentální klábosení. Přijal jsem vše. Rozhostil se nepopsatelný mír. Lásky se stala mou mantrou. Byla to píseň, která se v mé mysli neustále přehrávala.

Tímto zábleskem to ale neskončilo.

Kdykoli jsem byl v přítomnosti Dr. Hew Lena, cítil jsem klid a mír. Jsem si jistý, že se odehrálo něco jako ladění. Jeho tón ovlivnil můj. Přivedl mě do souladu s klidem a mírem.

Na druhém semináři jsem zažil psychické záblesky. Viděl jsem aury. Kolem lidí jsem spatřil anděly. Přicházely obrazy. Vzpomínám si, jak jsem kolem Nerissina krku viděl neviditelné kočky. Když jsem jí to řekl, zasmála se. Nevím, zda byl obraz skutečný. Jedno je však jisté. Změnil její náladu. Zářila.

Dr. Hew Len často vidí na svých seminářích otazníky vznášející se lidem nad hlavami. Tyto otazníky mu napovídají, koho má vyvolat. Kdykoli něco podobného spatří, prohlásí: „Vím, že to zní bláznivě. Psychiatri by člověka, který takové věci tvrdí, určitě zavřeli.“

Ano, má pravdu. Jakmile však dojde k probuzení, neexistuje pohled zpět. Během svého prvního víkendu *Beyond Manifestation* jsem četl energetická pole některých lidí. Byli ohromeni. Nemohu říci, že je to dar. Spíše jde o „otevření se“. Dříve nevyužitá část mého mozku se zapnula a rozsvítila. Nyní mé oči vidí, pokud jim to dovolím. Řekl jsem Dr. Hew Lenovi: „Připadá mi, že ke mně všechno promlouvá. Jako by bylo všechno živé.“ On se jen uznale pousmál.

Během druhého víkendu *Beyond Manifestation* jsem zažil další satori. Satori je záblesk osvícení, ochutnávka Božství. Je to, jako by se otevřela okenice, a na chvíli splynete se zdrojem života.

Obtížně se to vysvětluje, je to, jako byste chtěli popsat květinu z jiné planety. Ale když jsem ji uviděl, mohl jsem na chvíli zmizet a zážitek světa bez hranic mě přeměnil. Tento zážitek považuji za měřítko. Kdykoli si na něj mohu vzpomenout a vrátit se k němu. Z určitého pohledu je to moje krásná vstupenka do stavu blaženosti. Z jiného pohledu mi ale tato vzpomínka brání prožívat přítomný okamžik. Jediné, co mi zbývá, je očišťovat.

Někdy se v průběhu schůzky uvolním, rozostřím zrak a spatřím pravdu, jež se skrývá za situací. Je to, jakoby se

zastavil nebo zpomalil čas. To, co pak vnímám, je pozadí života. Lze to přirovnat k odstranění vrchní malby, pod níž se skrývá skutečné mistrovské dílo. Nazvěte to duševním zřením, rentgenovým pohledem či zrakem Božství. Já bych to popsal tak, že „Joe Vitale“ (či dokonce „Ao Akua“) mizí v nulovém stavu, neboť tak to mé oči vnímají. Je to svět bez hranic. Existuje tam pouze *jsoucno*. V tomto místě není nic zmateného – vše je jasné a zřejmé.

V tom stavu nežiji. Stále se vracím do takzvané reality. Neustále čelím výzvám. Když se mě Larry King zeptal, jestli mívám špatné dny, odpověděl jsem, že ano. Dr. Hew Len říká, že s problémy se stále budeme potýkat. Ho'oponopono je však technika, která je řeší. Pokud budu Božství opakovat „Miluji tě“ a budu se očišťovat, vrátím se do světa bez hranic.

Znamením nulového stavu, lze-li to vyjádřit slovy, je „láska“. Takže neustálým opakováním „Miluji tě“ se na něj naladíme. Opakování nám pomáhá neutralizovat vzpomínky, programy, přesvědčení a omezení, která stojí v cestě našemu probuzení. S očistou se ladím na čistou inspiraci. Když začnu jednat na základě inspirace, začnou se dít větší zázraky, než jsem si kdy dokázal představit. Jediné, co musím udělat, je vytrvat.

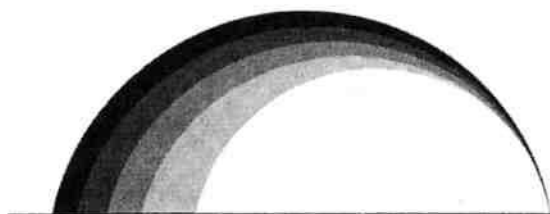
Někteří lidé mají pocit, že když naslouchají hlasům ve své hlavě, rozumějí hlasu inspirace. Jeden přítel mi kdysi řekl: „Rozdíl mezi hlasem ega a hlasem inspirace poznám tak, že ego hovoří naléhavě, zatímco inspirace laskavě a vlídně.“

Myslím si, že je to klamné. Naléhavý i vlídný hlas jsou stále hlasy ega. I nyní, když čtete tato slova, hovoříte sami k sobě. Zpochybňujete to, co čtete. Začali jste se s oním hlasem identifikovat a myslíte si, že to jste vy. Nejste. Božství a inspirace stojí za těmito hlasy. Když budete provozovat ho'oponopono, ujasňujete si, co je inspirace a co nikoli.

Jak nám Dr. Hew Len neustále připomíná: „Ho'oponopono není nějaká rychloléčba! Nějakou dobu to trvá.“

A já bych dodal, že k probuzení může dojít kdykoli. Dokonce při čtení této knihy. Nebo na procházce. Nebo když hladíte

psa. Nezáleží na situaci, ale na vašem vnitřním stavu. Všechno začíná a končí krásnými slůvky:
„Miluji tě.“

DODATEK A

Základní principy nulového stavu

Klid a mír stále, teď, navždy a navěky.

Ka Maluhia no na wa a pau, no ke'ia wa a mau a mau loa aku.

1. Netušíte, co se skutečně děje.

Nemůžete si uvědomovat *všechno*, co se děje kolem vás, ať již vědomě či nevědomě. Vaše tělo a vaše mysl se právě teď řídí samy a bez účasti vaší vědomé myslí. Ve vzduchu je mnoho neviditelných signálů, od radiových vln po myšlenkové formy, které si vůbec neuvědomujete. Přesto právě teď spoluvytváříte svou vlastní realitu, ale děje se to *nevědomě*, bez vašeho vědomého poznání nebo ovládní. Proto můžete myslet pozitivně celý život a přesto být na mizině. Vaše

vědomá mysl není ten, kdo tvoří.

2. Nemáte nad vším kontrolu.

Je zřejmé, že pokud nevíte o všem, co se děje, nemůžete to ani ovládat. Ego vám namlouvá, že svět bude tancovat podle toho, jak budete pískat. Vzhledem k tomu, že ego samo nevidí mnoho z toho, co se právě teď ve světě děje, není moudré nechat ho rozhodovat o tom, co je pro vás nejlepší. Můžete si vybrat, nikoliv řídit. Můžete používat svou vědomou mysl, aby si vybrala, co byste chtěli zažít. Ale uskutečnění nebo neuskutečnění vašich představ musíte nechat volný průběh. Klíčem je odevzdání.

3. Máte moc vyléčit, cokoli vám vstoupí do cesty.

Vše, co vám vstoupí do života, může být léčeno, ať se to k vám dostalo jakýmkoli způsobem. Hypotéza je, že když to dokážete cítit, dokážete to i vyléčit. Pokud něco vidíte u někoho jiného a ruší vás to, je na vás, abyste to vyléčili. Oprah prý jednou řekla: „Když něco vidíte, už to máte.“ Možná netušíte proč a jak se to dostalo do vašeho života, ale můžete to nechat být, protože si to nyní uvědomujete. Čím více léčíte to, co se před vámi objeví, tím více je vám zřejmé, co máte zhmotnit, protože začnete uvolňovat nahromaděnou energii a používat ji na něco jiného.

4. Jste stoprocentně zodpovědni za vše, co prožíváte.

To, co se vám v životě stane, není vaše vina, ale vaše zodpovědnost. Koncept osobní zodpovědnosti přesahuje vše, co říkáte, děláte nebo si myslíte. Patří sem i to, co říkají, dělají nebo si myslí *druzí* a objeví se to ve vašem životě. Když přijmete úplnou zodpovědnost za vše, co se objeví ve vašem životě, pak se vás týkají všechny problémy druhých lidí, kteří vás vyhledají. Tato skutečnost se váže ke třetímu principu, který říká, že cokoli potkáte, můžete uzdravit. Jinými slovy, za svou současnou situaci nemůžete vinit nikoho a nic. Jediné, co

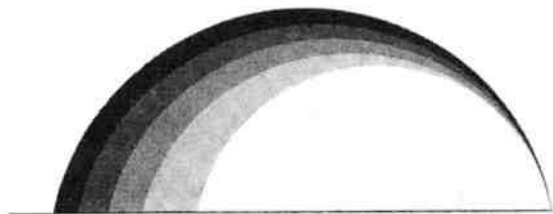
můžete udělat, je převzít za ni zodpovědnost, přijmout ji a milovat ji. Čím více léčíte to, co se děje, o to více se ladíte na Zdroj.

5. Slovíčka „Miluji tě“ jsou vaší vstupenkou do nulového stavu.

Lístkem, který vás opravňuje ke vstupu do stavu neuvěřitelného klidu a míru a jenž vás od léčení přivádí ke zhmotnění, je stručná věta „Miluji tě.“ Když ji vyslovujete k Božství, očišťuje všechno ve vás, abyste mohli zažívat zázrak přítomného okamžiku – svět bez hranic. Podstata je milovat vše. Milujte nadbytek tuku, závislost, problematické dítě, souseda, partnera – to vše milujte. Láska přetváří nahromaděnou energii a uvolňuje ji. Vyslovením slůvek „Miluji tě“ otevíráte bránu k prožití Božství.

6. Inspirace je důležitější než záměr.

Záměr je hříčka mysli, zato inspirace je pokynem Božství. Jednou přijde chvíle, kdy se odevzdáte a místo žadonění a čekání začnete naslouchat. Záměr je snaha o řízení života založeného na omezujícím pohledu ega. Inspirace je jednání podle poselství přijatého od Božství. Záměr funguje a přináší výsledky, zatímco inspirace funguje a přináší zázraky. Čemu dáte přednost?

DODATEK B

Jak uzdravit sebe (nebo kohokoli jiného) a objevit zdraví, hojnost a štěstí

Zde uvádím dva ověřené způsoby, jak pomocí ho'oponopono uzdravit sebe (či kohokoli jiného) z čehokoli, co zaznamenáte. Pamatujte si, že to, co spatříte u druhého člověka, je také ve vás. Veškeré léčení je tedy zároveň léčením sebe samého. Nikdo kromě vás tyto procesy nemusí vykonávat. Celý svět je ve vašich rukou.

Prvním způsobem je modlitba, kterou používala Mornah, aby pomohla stovkám, ne-li tisícům lidí. Je jednoduchá, ale velmi silná:

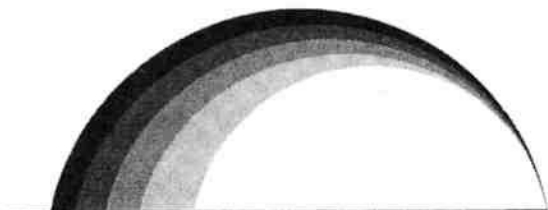
Božský Stvořiteli, Otče, Matko, Synu v jednotě... Pokud jsme se já, celá má rodina i příbuzenstvo a všichni mí předkové v myšlenkách, slovech a skutcích a ve svém jednání dopustili vůči Tobě, Tvé rodině nebo vůči Tvým příbuzným či předkům čehokoli zlého od počátku stvoření až do dneška, prosíme Tě o odpuštění... Dopřej nám očistění, uvolnění a odstranění všech negativních vzpomínek, bloků, energií a vibrací a přeměň tyto nechtěné energie v čisté světlo... A tak se staň.

Druhý způsob, který používá k léčení s oblibou Dr. Hew Len, je nejprve říci: „Lituji“ a „Prosím odpusť mi.“ To proto, abyste uznali, že se něco – a nemusíte vědět, co to je – dostalo do vašeho systému tělo-mysl. Netušíte, ani nemusíte tušit, jak to k vám přišlo. Máte-li nadváhu, jednoduše jste přijali program, který ji vytvořil. Tím, že vyslovíte „Lituji“, sdělujete Božství, že ve svém nitru žádáte o odpuštění čehokoliv, čím jste tento program přitáhli. Neprosíte Božství, aby vám odpustilo, ale aby vám pomohlo odpustit *sobě samému*.

Pak vyslovíte: „Děkuji ti“ a „Miluji tě“. Slovy „Děkuji ti“ vyjadřujete svou vděčnost a dáváte najevo víru, že se problém vyřeší k nejvyššímu dobru všech zúčastněných. Slova „Miluji tě“ rozproudí zablokovanou energii a spojí vás s Božstvím. Nulový stav je stavem čisté lásky a nemá žádná omezení. Vyjádřením lásky se do něj dostáváte.

To, k čemu dojde potom, záleží na Božství. Může vás inspirovat, abyste něco podnikli. Ať je to cokoli, udělejte to. Pokud si nejste jisti, co máte udělat, použijte tutéž techniku k uzdravení svého zmatku. Když budete očištěni, budete vědět, co dělat.

Toto je zjednodušená verze zmodernizovaných klíčových léčebných metod ho'oponopono. Abyste lépe porozuměli technice Nalezení vlastního Já pomocí ho'oponopono, přihlaste se na seminář. (Podívejte se na www.hooponopono.org.) Chcete-li se blíže seznámit s tím, co s Dr. Hew Lenem děláme, podívejte se na www.zerolimits.info (www.cintamani.cz/vitale).

DODATEK C

Kdo je zodpovědný?

– *Dr. Ihaleakala Hew Len*

Děkuji vám, že se ke mně přidáváte čtením tohoto dodatku. Jsem vám vděčný.

Miluji techniku Nalezení vlastního Já pomocí ho'oponopono i drahou Mornah Nalamaku Simeonu, kahunu Lapa'au, která se o ni se mnou tak milostivě podělila v listopadu 1982.

Tento článek se zakládá na myšlenkách zaznamenaných v mém zápisníku v roce 2005.

9. ledna 2005

Problémy můžeme řešit **bez ohledu, zda víme, co se skutečně děje**. Toto zjištění mi poskytuje nesmírnou úlevu a radost.

Nalezení vlastního Já pomocí ho'oponopono je způsob, jak řešit problémy, což je **část smyslu existence**. Abychom mohli problémy řešit, musíme si položit dvě otázky: „Kdo jsem?“ a „Kdo je zodpovědný?“

Chceme-li pochopit povahu vesmíru, měli bychom začít podle Sokrata: „Poznej sám sebe.“

21. ledna 2005 Kdo je zodpovědný?

Většina lidí, včetně vědecké komunity, přistupuje ke světu jako k fyzickému objektu. Současné výzkumy DNA za účelem zjištění příčin nemoci srdce, rakoviny a cukrovky a nalezení příslušných léků jsou toho příkladem.

Zákon příčiny a následku – fyzický model

Příčina

vadná DNA

vadná DNA

vadná DNA

fyzická

fyzická

Následek

onemocnění srdce

rakovina

diabetes

fyzické problémy

problémy životního prostředí

Intelekt, **vědomá mysl**, věří, že je řešitelem problémů a že řídí, co se děje a co je prožíváno.

Vědecký žurnalista Tor Norretranders ve své knize *The User Illusion: Cutting Consciousness Down to Size* vytváří jiný obraz vědomí. Cituje vědecké studie, zejména profesora Benjamin Libeta z Kalifornské univerzity v San Francisku, který dokazuje, že k rozhodnutí dochází předtím, než je vědomí vytvoří, a že si toho rozum není vědom, ačkoli je přesvědčen o tom, že rozhoduje.

Norretranders rovněž cituje výzkum, který dokazuje, že si rozum z milionů informačních bitů za sekundu uvědomuje pouze 15 až 20.

Kdo je tedy zodpovědný, není-li to intelekt či vědomí?

8. února 2005

Vzpomínky, které se přehrávají, **diktují**, co zažívá podvědomá mysl.

Podvědomá mysl zažívá věci zprostředkovaně, **napodobuje** a **odráží** přehrávané vzpomínky. Vědomá mysl funguje, aniž by si byla vědoma toho, že se vzpomínky přehrávají. Studie ukazují, že vzpomínky určují, co vědomá

mysl prožívá.

Zákon příčiny a následku – Nalezení vlastního Já pomocí ho'oponopono

Příčina

vzpomínky přehrávané v podvědomé mysli
vzpomínky přehrávané v podvědomé mysli
vzpomínky přehrávané v podvědomé mysli
vzpomínky přehrávané v podvědomé mysli
vzpomínky přehrávané v podvědomé mysli

Následek

fyzický – onemocnění srdce
fyzický – rakovina
fyzický – diabetes
fyzické potíže – tělo
fyzické potíže – svět

Tělo a svět sídlí v podvědomé mysli jako výtvar přehrávaných vzpomínek, málokdy jako inspirace.

23. února 2005

Podvědomá mysl a vědomá mysl, tvořící duši, nevytvářejí vlastní nápady, myšlenky, pocity ani činy. Jak bylo dříve řečeno, jejich prožitky jsou zprostředkované skrze přehrávané vzpomínky a inspiraci.

Lidé si ale mnohdy různé jevy vysvětlují v opačném významu.

William Shakespeare

Je důležité si uvědomit, že duše sama od sebe prožitky netvoří. Ona vidí očima vzpomínek, cítí tak, jak to cítí vzpomínky, jedná tak, jak by jednaly ony, a rozhoduje tak, jak by ony rozhodovaly. Zřídka tedy vidí, cítí, jedná tak, jak by viděla, cítila, jednala a rozhodovala inspirace.

Při řešení problémů je nutno pochopit, že tělo a svět nejsou samy o sobě problémem, nýbrž projevem či důsledkem vzpomínek přehrávaných podvědomou myslí. Kdo je tedy zodpovědný?

Ó duše ubohá, střed hříšné hlíny mé, v plen daná žádostem, jež se kol tebe vzpouzí, proč uvnitř zůstáváš v té bídě bezedné a zevně odíváš v zlato a lesk svou nouzí?

William Shakespeare, Sonet 146 (*Přeložil Jan Vladislav, Mladá fronta, 1970*)

12. března 2005

Prázdnota je **základem** nalezení vlastního Já, myslí, vesmíru. Je to **stav, který předchází** vstupu inspirace od Božské Inteligence do podvědomé myslí, (viz schéma C.I)

Jediné, co vědci vědí je, že vesmír byl počat z nicoty a do nicoty, z níž vzešel, se znovu vrátí. Vesmír začíná a končí v nule. **Charles Seife, Zero: The Biography of a Dangerous Idea**

Nalezení vlastního Já Stav prázdnoty

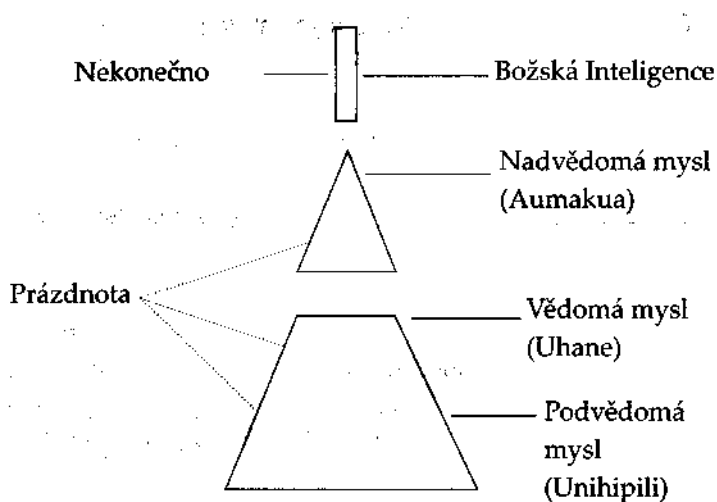

Schéma C.I – Stav prázdnoty

Přehrávané vzpomínky odhánějí prázdnotu vlastního Já a znemožňují zhmotnění inspirace. Pro nápravu této situace a nalezení vlastního Já je potřeba, aby se vzpomínky přetvořily v prázdnotu skrze **transmutaci** prostřednictvím Božské Inteligence.

Čisti, vymazávej, vymazávej a nalezni svou vlastní Šangrilu.
Kde? Uvnitř sebe.

Mornah Nalamaku Simeona, kahuna Lapaau

Ani kamenná věž, ani stěny z tepané mosazi, ani vzduchoprázdná kobka, či železné mříže nemohou uvěznit sílu ducha.

William Shakespeare, dramatik

22. března 2005

Bytí je darem Božské Inteligence. Tento dar jsme dostali za **jediným účelem**, a to znovuvytvoření vlastního Já prostřednictvím řešení problémů. Technika Nalezení vlastního Já pomocí ho'oponopono je obnovená verze starého havajského procesu řešení problémů s použitím **pokání, odpuštění a transmutace**.

Nesudťe, a nebudete souzeni; nezavrhuje, a nebudete zavrženi; odpouštějte, a bude vám odpuštěno.

Ježíš, podle Lukáše: 6.37

Ho'oponopono vyžaduje plnou účast každé ze čtyř složek vlastního Já – Božské Inteligence, nadvědomé mysli, vědomé mysli a podvědomé mysli, které společně tvoří jednotu. Každá složka má svou jedinečnou úlohu a funkci při řešení problémů způsobených přehráváním vzpomínek v podvědomé mysli.

Nadvědomá mysl je prosta vzpomínek a není poznamenána jejich přehráváním v podvědomé mysli. Nachází se stále v jednotě s Božskou Inteligencí. Cokoliv učiní Božská Intelligence, učiní i nadvědomá mysl.

Vlastní Já **funguje na základě inspirace a vzpomínky**. Avšak v jednom okamžiku může pouze jedna z nich, inspirace nebo vzpomínka, velet podvědomé mysli. Duše vlastního Já slouží současně pouze jednomu pánu, a to většinou trnu vzpomínky místo růži inspirace, (viz schéma C.2)

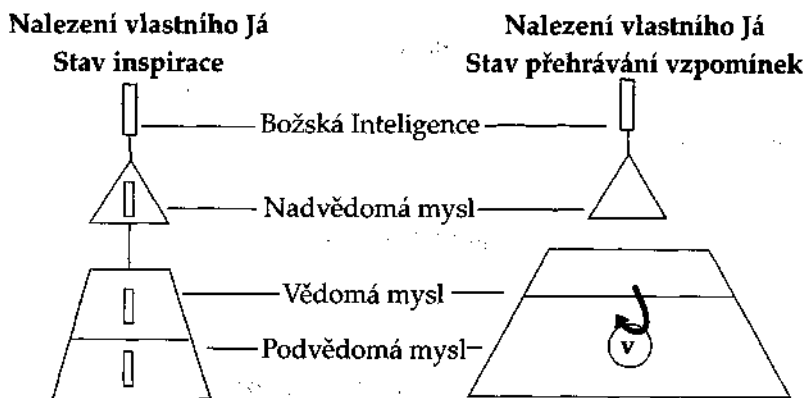

Schéma C.2 – Stav inspirace a stav přehrávání vzpomínek

30. dubna 2005

Pojídam své vlastní strasti.

John Clare, básník

Prázdnota je **společná základna**, vyrovnavač všech vlastních Já, jak „živých“, tak „neživých“. Je to nezničitelný a věčný základ celého vesmíru, viditelného i neviditelného.

Máme za to, že tyto pravdy nepotřebují dalšího důkazu: že totiž všichni lidé (všechny formy života) jsou stvořeni stejně ...
Thomas Jefferson, Deklarace nezávislosti USA

Opakované vzpomínky přesouvají společnou základnu vlastního Já, odvádějí Duši myslí od přirozeného stavu prázdnoty a nekonečna. Přestože všechny vzpomínky přemísťují prázdnotu, nemohou ji zničit. Jak by mohlo nic být zničeno?

Dům proti sobě rozdělený zpustne.

Abraham Lincoln

5. května 2005

Aby vlastní Já bylo vlastním Já v každém okamžiku samo sebou, je zapotřebí provádět **ho'oponopono nepřetržitě**. Stejně jako vzpomínky, **nemůže ho'oponopono nikdy přestat a jet na dovolenou. Nemůže odejít do penze ani si nesmí dovolit usnout. Nepřerušované ho'oponopono nemůže nikdy přestat jako ...**

...ve svých Šťastných dnech měj na paměti neznámé zlo (přehrávané vzpomínky), pracující v pozadí!

Goeff rey Chaucer, Povídky Canterburské

12. května 2005

Vědomá mysl může spustit proces ho'oponopono a nechat odejít vzpomínky, anebo je může propojit s vinou a myšlením, (viz schéma C.3)

**Nalezení vlastního Já pomocí ho'oponopono
(Řešení problémů)
Pokání a odpuštění**

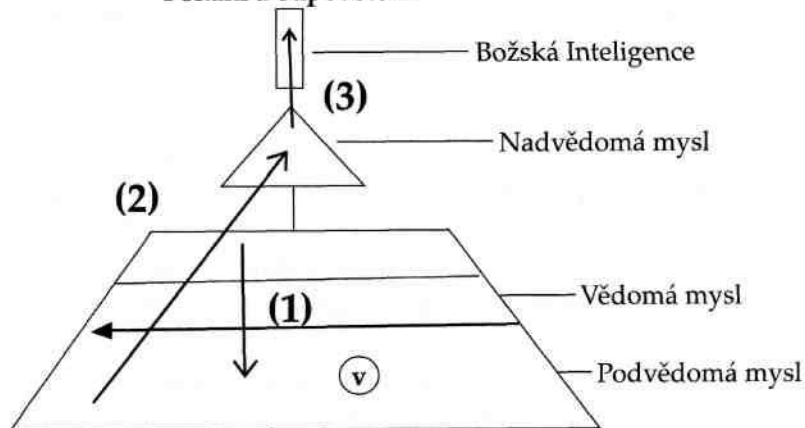

Schéma C.3 – Pokání a odpuštění

1. Vědomá mysl dává impuls k řešení potíží pomocí ho'oponopono a vysílá žádost Božské Inteligenci, aby přetvořila vzpomínky v prázdnotu. Uznává svou stoprocentní zodpovědnost za vzpomínky přehrávané v podvědomé mysli. Žádost se pohybuje směrem dolů z vědomé do podvědomé mysli, (viz schéma C.4)

2. Žádost, která směřuje dolů do podvědomé mysli, dá vzpomínkám jemný impuls k přeměně. Pak se z podvědomé mysli přesouvá nahoru do mysli nadvědomé.

3. Nadvědomá mysl vyhodnotí žádost a učiní příslušné změny. Vzhledem k tomu, že je vždy v souladu s Božskou Inteligencí, je schopna je posuzovat a měnit. Žádost je posléze odeslána nahoru k Božské Inteligenci ke konečnému vyhodnocení a zvážení.

4. Poté, co Božská Inteligence zhodnotila žádost, kterou odeslala vzhůru nadvědomá mysl, pošle směrem dolů do nadvědomé mysli transmutační energii.

5. Transmutační energie pak proudí z nadvědomé mysli

dolů do mysli vědomé.

6. A konečně – transmutační energie se přesouvá z vědomé mysli do podvědomé mysli. **Transmutační energie nejprve zneutralizuje příslušné vzpomínky. Zneutralizované energie jsou pak přesunuty do skladu a zanechávají po sobě prázdnotu.**

12. června 2005

Myšlení a vina jsou přehrávané vzpomínky, (viz schéma C.2)

Božská Inteligence může inspirovat duši, která si nemusí být vědoma, co se skutečně děje. Jedinou skutečností, kterou Inspirace, tedy Božská tvořivost, vyžaduje, je, aby nalezení vlastního Já bylo samo sebou a k tomu je zapotřebí neustálé očišťování vzpomínek.

Vzpomínky jsou věční společníci podvědomé mysli. Nikdy jí nedají volno, ani ji nepustí do důchodu. Vzpomínky se nikdy nevzdají svého nekonečného přehrávání.

Nalezení vlastního Já pomocí ho'oponopono
(Řešení problémů)

Transmutace pomocí Božské Inteligence

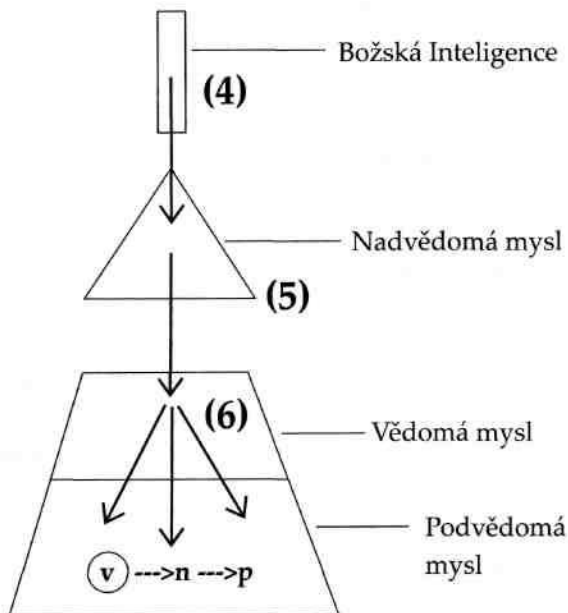

Schéma C.4 – Transmutace pomocí Božské Inteligence

Povídka juristova*

Ó, nenadálý bole, smutku!

Vždy umně slyš bližního světské blaženosti.

Což nebude tě nikdy dosti?

Skrápěny jsouce prškou kruté zloby, ty konce radosti z veškeré naší činnosti, marnící úsilí své pozemské doby.

Náš cíl, k němuž se upínáme.

Zde zármutek přebývá, zde jej též nalézáme.

Však na paměti mějte, kvůli své vlastní bezpečnosti, že v oněch šťastných dnech, jichž nikdy není dosti, neznámé zlo, kované vaší bezbranností, v patách vzápětí kráčí a vyrazí vám

* Přeložila Blanka Chrostková (2008)

dech.

Vypořádat se jednou provždy se vzpomínkami znamená jednou provždy je očistit.

V roce 1971 v lowě jsem se podruhé bláznivě zamiloval. Z naší lásky se narodila M, naše drahá dcera.

Když jsem se díval na svou ženu, jak se o M stará, prohlubovala se má láska k oběma. Nyní byli na světě dva lidé, které jsem hluboce miloval.

Poté, co jsem toho léta dokončil vysokou školu v Utahu, byli jsme se ženou postaveni před volbu: vrátit se domů na Havaj, nebo pokračovat ve vyšším studiu v lowě.

Rozhodli jsme se pro lowu a hned zkraje jsme čelili dvěma výzvám – první byl neutišitelný pláč naší dcerky od chvíle, kdy jsme ji přivezli z porodnice.

Tou druhou byl příchod nejkřutější zimy století. Několik týdnů jsem každé ráno kopal do spodní části vchodových dveří našeho bytu a rukama tloukl do jejich okrajů, abych rozlámal led, který se tvořil z druhé strany a hodlal nás pohřbít za živa.

Kolem prvního roku života se na přikrývkách M objevily krvavé skvrny. Až nyní, když píši tyto řádky, zjišťuji, že její neutichající pláč byl reakcí na vážné kožní problémy, které jí byly později diagnostikovány.

Každou noc, při pohledu na M, která se v neklidném spánku neustále škrábala, jsem plakal bezmocí. Ani steroidové léky jí nepomáhaly.

Ve třech letech jí bez přestání vytékala z prasklin v ohybech loktů a kolen krev. Řinula se i z popraskané kůže kolem kloubů na prstech rukou i nohou. Vnitřní stranu jejích paží a krk pokrývaly vrstvy hrubé kůže.

O devět let později, poté, co jsme se vrátili na Havaj, jsem jel s M a s její sestrou domů. Najednou, bez vědomého záměru, jsem otočil auto a namířil směrem ke své kanceláři ve Waikiki.

„Ach, přišli jste mě navštívit, přátelé,“ řekla tiše Mornah, když jsme všichni tři vstoupili do její kanceláře. Od papírů na svém stole se podívala na M a tiše pravila: „Chtěla ses mě na něco zeptat?“ řekla něžně.

M natáhla obě ruce, do nichž, jako na fénické svitky, byla vyleptána léta bolesti a utrpení. „Dobrá,“ odpověděla Mornah a zavřela oči.

Ptáte se, co udělala? Jako tvůrkyně techniky Nalezení vlastního Já pomocí ho'oponopono nemohla použít nic jiného než právě tuto techniku. O rok později skončilo mé dceři třináct let trvající krvácení, zjizvení, trápení, bolest a užívání léků.

Student techniky Nalezení vlastního Já pomocí ho'oponopono.

30. června 2005

Smyslem života je nalezení vlastního Já, tak jak Božství vlastní Já stvořilo podle přesného obrazu – prázdné a nekonečné.

Všechny životní zkušenosti jsou vyjádřením přehrávaných vzpomínek a inspirace. Deprese, přemýšlení, vina, chudoba, nenávisť, odpor a utrpení jsou „stkané už proŠtkané“, jak napsal Shakespeare v jednom ze svých sonetů.

Vědomá mysl stojí před volbou – zahájit nepřetržité očišťování, anebo pokračovat v neustálém přehrávání vzpomínek.

12. prosince 2005

Vědomí samo o sobě neví o nejvzácnějším daru Božské Inteligence o nalezení vlastního Já. Jako takové si neuvědomuje problém. Tato nevědomost ústí v neefektivní řešení problému. Ubohá duše je ponechána napospas nekonečnému, zbytečnému utrpení po celou dobu své existence. Jak smutné.

Vědomá mysl potřebuje být probuzena k daru nalezení vlastního Já „hojnost mimo hranice veškerého chápání“.

Vlastní Já je nezničitelné a věčné, stejně jako Stvořitel,

Božská Inteligence. Důsledkem nevědomosti je falešná skutečnost nesmyslné a vytrvalé bídy, nemocí, válek a smrti vinoucí se napříč generacemi.

24. prosince 2005

Fyzično je vyjádřením vzpomínek a inspirací, které se odehrávají v duši vlastního Já. Změňte stav vlastního Já a změní se váš skutečný svět.

Kdo je zodpovědný? Inspirace nebo přehrávané vzpomínky? Rozhodnout může vědomá mysl.

7. února 2006 (skok do roku 2006)

Zde jsou vyjmenovány Čtyři procesy řešení problémů technikou Nalezení vlastního Já pomocí ho'oponopono, které slouží k „vyprázdnění“ vzpomínek způsobující problémy v podvědomé mysli:

1. **„Miluji tě.“** Když duše zažívá problémy přehrávaných vzpomínek, řekněte jim v duchu nebo potichu: „Miluji vás, drahé vzpomínky. Jsem vděčný za to, že mám příležitost osvobodit vás i sebe.“ Rčení „Miluji tě“, můžete opakovat znovu a znovu. Vzpomínky se nikdy nevydají na dovolenou, ani neodejdou do důchodu, pokud jim to nenařídíte. Větičku „Miluji tě“ můžete použít, i pokud si nejste vědomi problémů. Můžete ji použít předtím, než se pustíte do jakékoli činnosti, od telefonování po cestu autem.

Milujte nepřátele své, dobře čiňte těm, kteříž vás nenávidí.

Ježíš, podle Lukáše: 6:27

2. **„Děkuji ti.“** Tento proces se používá současně s předchozím procesem nebo místo něho. Stejně jako v předcházejícím případě si slova „Děkuji ti“ můžete v duchu neustále opakovat.

3. **Modrá sluneční voda.** Pití velkého množství vody je

výtečnou technikou řešení problémů, zejména pokud používáte modrou sluneční vodu. Tu připravíte tak, že modrou skleněnou nádobu s nekovovým uzávěrem naplníte vodou z vodovodu. Pak nádobu umístíte na slunce anebo k žárovce (nikoli zářivce) nejméně na jednu hodinu. Po ozáření lze vodu používat různými způsoby. Můžete ji pít, vařit z ní, či si jí omývat tělo po koupeli nebo sprchování. Také v ní lze oplachovat ovoce a zeleninu. Stejně jako procesy „Miluji tě“ a „Děkuji ti“, čistí modrá sluneční voda vzpomínky, které se přehrávají v podvědomé mysli. Tak ji popíjejte.

4. Jahody a borůvky. Toto ovoce čistí vzpomínky. Lze je jíst čerstvé i sušené, ve formě džemů, marmelád, a dokonce i jako sirup na zmrzlině.

27. prosince 2005 (skok do roku 2005) Před pár měsíci jsem dostal nápad vytvořit slovníček, v němž „promlouvají pojmy“, s nimiž pracuje technika Nalezení vlastního Já pomocí ho'oponopono. S každým z nich se můžete seznámit, kdykoli to budete potřebovat.

Vlastní Já: Já jsem vlastní Já. Jsem tvořen čtyřmi prvky: Božskou Inteligencí, nadvědomou myslí, vědomou myslí a podvědomou myslí. Můj základ, prázdnota a nekonečno, je dokonalou reprodukcí Božské Inteligence.

Božská Intelligence: Já jsem Božská Intelligence. Jsem nekonečno. Tvořím vlastní Já a inspirace. Přetvářím vzpomínky v prázdnotu.

Nadvědomá mysl: Já jsem nadvědomá mysl. Dohlížím na vědomou a podvědomou mysl. Vyhodnocuji žádosti ho'oponopono tvořené vědomou myslí a adresované Božské Inteligenci a provádím na nich příslušné změny. Nejsem zatížená vzpomínkami, které se přehrávají v podvědomé

mysli. Jsem vždy v jednotě s Božským Stvořitelem.

Vědomá mysl: Já jsem vědomá mysl. Mám dar vlastní volby. Mohu se rozhodnout, zda dovolím neutichajícím vzpomínkám, aby řídily mne i podvědomou mysl, anebo dám popud k jejich rozpuštění pomocí nepřetržitého procesu ho'oponopono. Mohu požádat Božskou Inteligenci, aby mě vedla.

Podvědomá mysl: Já jsem podvědomá mysl. Jsem úložiště všech nashromážděných vzpomínek od počátku stvoření. Jsem místem, kde jsou zážitky zažívány jako přehrávané vzpomínky nebo Inspirace. Jsem místem, kde tělo a svět sídlí jako přehrávané vzpomínky a inspirace. Jsem místem, kde problémy žijí jako reakce na vzpomínky.

Prázdnota: Já jsem prázdnota. Tvořím základ vlastního Já i vesmíru. Jsem to, kde inspirace tryská z Božské Inteligence, z nekonečna. Vzpomínky přehrávané v podvědomé mysli mě nahradí, ale nezničí mě. Pouze brání inspiraci, aby do mě proudila z Božské Inteligence.

Nekonečno: Já jsem nekonečno, Božská Inteligence. Inspirace ze mne tečou jako křehké růže do prázdnoty vlastního Já a jsou snadno nahrazeny trny vzpomínek.

Inspirace: Já jsem inspirace. Jsem stvořením nekonečna, Božské Inteligence. Projevují se z prázdnoty do podvědomé mysli. Jsem prožívána jako cosi úplně nového.

Vzpomínka: Já jsem vzpomínka. Jsem záznam předchozího zážitku podvědomé mysli. Když jsem spuštěna, přehrávám minulé zážitky.

Problém: Já jsem problém. Jsem vzpomínkou, která znovu

přehrává minulé zážitky do podvědomé mysli.

Zážitek: Já jsem zážitek. Jsem projevem přehrávaných vzpomínek nebo inspirací v podvědomé mysli.

Operační systém: Já jsem operační systém. Obsluhuji vlastní Já prostřednictvím inspirací a vzpomínek.

Ho'oponopono: Já jsem ho'oponopono. Jsem starý havajský proces řešení problémů, který pro dnešní účely aktualizovala Mornah Nalamaku Simeona, kahuna Lapa'au, jmenovaná v roce 1983 *Žijícím pokladem Havaje*. Tvoří mne tři prvky: pokání, odpuštění a transmutace. Jsem prosbou, kterou poslala vědomá mysl Božské Inteligenci, s prosbou o „vyprázdnění“ vzpomínek a obnovení vlastního Já. Začínám ve vědomé mysli.

Pokání: Já jsem pokání. Jsem počátkem procesu ho'oponopono, který vychází z vědomé mysli jako prosba Božské Inteligenci, aby transmutovala vzpomínky v prázdnotu. S mou pomocí vědomá mysl přiznává svou zodpovědnost za vzpomínky v podvědomé mysli, která je vytvořila, přijala a shromáždila.

Odpuštění: Já jsem odpuštění. Společně s pokáním jsem prosbou vědomé mysli k Božskému Stvořiteli, aby přetvořil vzpomínky podvědomé mysli v prázdnotu. Vědomá mysl je nejen zarmoucená, ale současně prosí Božskou Inteligenci o odpuštění.

Transmutace: Já jsem transmutace. Božská Inteligence mě používá, aby v podvědomé mysli zneutralizovala a uvolnila vzpomínky do prázdnoty. Pouze Božská Inteligenci mě může použít.

Hojnost: Já jsem hojnost. Jsem vlastní Já.

Chudoba: Já jsem chudoba. Jsem vzpomínka. Odsouvám vlastní Já a bráním průniku inspirace z Božské Inteligence do podvědomé mysli!

Než ukončím exkurzi, rád bych připomněl, že prostudování tohoto dodatku je předpokladem k účasti na víkendového kurzu techniky Nalezení vlastního Já pomocí ho'oponopono.

Přeji Vám nekonečný klid a mír.

O Ka Maluhia no me oe.

Klid a mír s vámi,

Ihaleakala Hew Len, Ph.D.

Emeritní předseda

Nadace The Foundation of I, Inc. Freedom of the Cosmos

O autorech

Dr. Joe Vitale je prezidentem internetová marketingové firmy *Hypnotic Marketing, Inc.* a spoluzakladatelem společnosti *Frontier Nutritional Research*, která se specializuje na osvědčené přípravky proti stárnutí. Hrál jednu z rolí ve slavném filmu *The Secret* (Tajemství).

Je autorem příliš mnoha knih, než aby zde byly všechny uvedeny. Zmíníme tedy ty nejznámější: *The Attractor Factor: Five Easy Steps for Creating Wealth (or Anything Else) from the Inside Out* (Faktor přitažlivosti: Pět jednoduchých kroků k

vytvoření bohatství (nebo čehokoli jiného z nitra ven*) a *Life's Missing Instruction Manual: The Guidebook You Should Have Been Given at Birth* (Chybějící návod na život: Příručka, kterou jste měli dostat do kolébky). Dále vytvořil populární audio program, který vydala společnost Nightingale-Conant, *The Power of Outrageous Marketing* (Síla bezmezného marketingu).

Jeho posledními knihami jsou: *Buying Trances: A New Psychology of Sales and Marketing* (Nákupní tranzy: Nová psychologie prodeje a marketingu), *Hypnotic Writing* (Hypnotizující inzeráty), *There's a Customer Born Every Minute* (Každou minutu se rodí nový zákazník), *Meet and Grow Rich* (Setkáním k bohatství) s Billem Hiblerem, *The Greatest Money-Making Secret in History* (Historicky největší tajemství vydělávání peněz), *Adventures Within* (Vnitřní dobrodružství), *The Seven host Secrets of Success* (Sedm ztracených tajemství úspěchu), *The Successful Coach* (Úspěšný kouč) s Terri Levin a Larin Kase a *The E-Code* (E-kód) s Jo Han Mokem, *Your Internet Cash Machine* (Váš internetový bankomat) s Jillian Coleman a *The Key: The Missing Secret to Attracting Whatever You Want* (Klíč: Chybějící tajemství k přilákání čehokoli chcete).

Na jeho hlavní webové stránce www.mrfire.com si můžete zdarma objednat elektronický měsíčník *News You Can Use* (Novinky, které se vám mohou hodit).

Dr. Ihaleakala Hew Len je po čtyři desetiletí zapojen do programů na řešení problémů a odstraňování stresu. Tři roky strávil jako klinický psycholog – poradce v Havajské státní nemocnici. Za dobu svého působení v oboru pracoval s tisíci lidmi, včetně skupin z OSN, UNESCO, *International Human Unity Conference on World Peace* (Mezinárodní konference

* Vzhledem k tomu, že žádný z titulů prozatím v češtině nevyšel, jsou překlady názvů knih orientační. Pokud kniha v češtině vyjde, může se jmenovat jinak.

lidské jednoty za světový mír), *World Peace Conference* (Konference světového míru), *Traditional Indian Medicine Conference* (Konference tradiční indiánské medicíny), *Healers for Peace in Europe* (Léčitelé za mír v Evropě) a *Hawaii State Teachers Association* (Státní havajská asociace učitelů).

Od roku 1983 vyučuje po celém světě obnovený systém ho'oponopono. Se systémem seznámil OSN společně s kahunou Lapa'au Mornah Nalamaku Simeonou, která byla za vytvoření obnoveného procesu ho'oponopono v roce 1983 jmenována *Žijícím pokladem Havaje*. Dr. Hew Len úspěšně použil tuto metodu v letech 1984-1987 jako placený psycholog na uzavřené bezpečnostní jednotce Státní psychiatrické léčebny na Havaji.

Má rozsáhlé zkušenosti s prací s mentálně zaostalými pacienty a mentálně nemocnými zločinci a jejich rodinami. Dnes cestuje a vede semináře o své milované havajské metodě, často ve spolupráci s Dr. Joe Vitalem.

Jeho webové stránky jsou
www.hooponoponotheamericas.org a
www.businessbyyou.com.

OHLASY NA KNIHU svět bez hranic

„Tato strhující kniha může probudit lidstvo. Odhaluje prostou moc čtyř vět, které změni váš život. Je celá postavená na lásce a šíří ji. Je tak dobrá, že byste si ji měli pořídit v deseti výtiscích, jeden si nechat a devět rozdat.“

– Debbie Ford, New York Times, autorka bestselleru *The Dark Side of the Light Chasers*

„Knižka mě uchvátila! Cítím, že bude klíčovou příručkou osobního rozvoje alespoň pro jednu generaci a stane se mezníkem v lidské historii. V jejím okruhu je potenciál pro vznik hnutí, které ukončí války, chudobu a pustošení životního

prostředí na naší milované planetě.“

– Mark Gitterle, MD, www.CardioSecret.com

„Tato kniha je jako dynamit. Když ji začnete číst, zapálíte rozbušku. Odstřelí všechny zastaralé, složité a zavádějící teorie úspěchu a jedním jediným jednoduchým krokem odhalí osvěžující a jasnou cestu přeměny vašeho života. Pokud jste se rozhodli vydat se s Vitalem na průzkum *Světá bez hranic*, připravte se na podnětnou a inspirující cestu, která přesahuje vše, co jste si dosud dokázali představit.“

– Craig Perrine, www.MaverickMarketer.com

„Na naší planetě existuje více než 6 miliard různých zhmotnění lidské existence..., a každý jsme jedinečný exemplář. V knize *Svět bez hranic* zachytil Vitale skutečnost, že všechny významné duchovní, vědecké a psychologické principy fungují na té nejzákladnější úrovni. Jejich esencí je hluboká láska a vděčnost. Přečtěte si tuto knihu; připomene vám pravdu a schopnosti, které už dávno máte.“

– James Arthur Ray, filozof a autor bestsellerů *Practical Spirituality* a *The Science of Success*

„Úžasně! Je to ta nejlepší a nejzásadnější kniha, kterou kdy Vitale napsal!“

– Cindy Cashman, www.FirstSpaceWedding.com

„Nemohl jsem ji odložit. Tato kniha elegantně zachycuje vše, co jsem se naučil a dozvěděl za dvacet jedna let vlastního studia, a přenáší mne na novou úroveň. Pokud hledáte skutečný klid v souladu se vším, co k životu patří, pak je tato kniha určena právě vám.“

– David Garfunkel, autor knihy *Advertising Headlines That Make You Rich*

„Prostřednictvím knihy *Svět bez hranic* vás Vitale posílá na

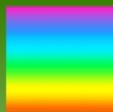
čtenářskou výpravu, která zásadně a naprosto změní vaši mysl.“

– Joseph Sugarman, prezident společnosti *BluBlocker Sunglasses, Inc.*

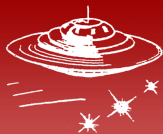
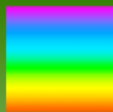
andele-nebe.cz

ROZHOVORY S POUČENÍM OD MÝCH PŘÁTEL Z VESMÍRU

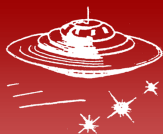
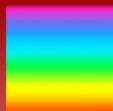
vesmirni-lide.cz

ROZHOVORY S POUČENÍM OD MÝCH PŘÁTEL Z VESMÍRU

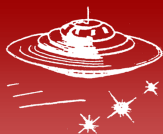
heavenly-angels.org

TALKS WITH TEACHINGS FROM MY COSMIC FRIENDS

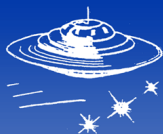
cosmic-people.com

TALKS WITH TEACHINGS FROM MY COSMIC FRIENDS

space-people.org

TALKS WITH TEACHINGS FROM MY COSMIC FRIENDS

himmels-engel.de

GESPRÄCHE MIT BELEHRUNGEN VON MEINEN FREUNDEN AUS DEM WELTRAUM

